

குருக்க குளியல்

கலையார்வன்

குருதிக் குளியல்

உண்மை நிகழ்வுகளின் உணர்வுப் பதிவுகள்

ஜே.பி.கே.ட., அறுப்பு, அழிப்பு

கலையார்வன்

நெய்யோ கல்சரல் கவன்சில் வெளியீடு

குருநிபிசு குளித்து
 நெல் அண்ணிந் அக்கதொ
 கிளங்காட்டி
 அழுத்துக்க நீகழ்வதாத்து.
 துத்துத்துப்பு வலங்கிய
 துவிவாருவருக்குத்
 நெல் நுளிகள்...
 கதையாள்வள்

செய்தியை நினைவு

മുഖം 2006/2007
നവം 2006

NEO CULTURAL COUNCIL

V. J. Constantine 24/10/2006

V. J. CONSTANTINE/DIRECTOR

നവകാലകലാസമൂഹം നവകാലകലാസമൂഹം
നവകാലകലാസമൂഹം നവകാലകലാസമൂഹം....

நூல்	: குருதிக் குளியல்
விடயம்	: உண்மை நிகழ்வுகளின் உணர்வுப் பதிவுகள்
ஆசிரியர்	: கலையார்வன் 28, மாட்டின் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
பக்கங்கள்:	: 174 + XVI
முதற் பதிப்பு	: ஆவணி 2007
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியர்
வெளியீடு	: நெயோ கல்சரல் கவுன்சில் 28/1, சென். ஜேம்ஸ் மேற்கு வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
கணினி	: ஜெயந்த் சென்ரா
வடிவமைப்பு	: 28, மாட்டின் வீதி,
அட்டை	: யாழ்ப்பாணம்.
அச்சுப்பதிப்பு	: மாணவர் மறுதோன்றி அச்சகம்
விலை	: 250/=
சர்வதேச தராதர நூல் இல.:	955-50063-0-X

Title	: KURUTHIK KULIYAL
Subject	: A Record of Kurunagar Tragedies
Author	: Kalayarvan No. 28, Martyn Road, Jaffna.
Pages	: 174 + xvi
First Edition	: August 2007
Copy Right	: Author
Published by	: Neo Cultural Council 28/1, St. James West Street, Jaffna
Computer Layout	: Jeyanth Centre, 28, Martyn Road, Jaffna.
Print by	: Students Offset Services
Price	: 250/=

Kuruthik KuliyaI

ISBN 955-50063-0-X

9 789555 400630 9

நூல் முகப்பு... ...

සමස්ත විශ්වවිද්‍යාලය, ශ්‍රී ලංකාව
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், சீலங்கை
 UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA

இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் வாழ்வில், குறிப்பாக வட கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் மத்தியில் கடந்த 20 வருடங்களுக்கு மேலாக இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் இன முரண்பாடுகள் பல அழிவுகளையும், அவலங்களையும், இடப்பெயர்வுகளையும், தாங்கமுடியாத மனவடுக்களையும், சொல்லவொணாச் சோக அனுபவங்களையும் விட்டுச் சென்றுள்ளன. தொடர் சோகங்களே நிறைந்து காணப்படுகின்றன இம் மக்கள் வாழ்வில். சோகங்கள், இழப்புகள், அழிவுகள், இடப்பெயர்வுகள், பிரிவுகள் எந்த மனிதராலும் விரும்பப்படுபவையல்ல. விரும்பப்படாத விடயங்களையும் எதிர்கொண்டு வாழ்வதே, வாழ்க்கையின் நியதியும் யதார்த்தமும். எனினும், இவ்வாறான இழப்புக்கள் மனிதரால் மனிதருக்கு இழைக்கப்படும்போது, இவை எந்தவகையிலும்

நியாயப்படுத்தப்பட முடியாதவை. இவற்றை ஏற்றுக் கொள்வது கடினமானதே.

துன்பங்களுக்கும், இழப்புக்களுக்கும், மரணங்களுக்கும் பொருள் உண்டு என்பதே கிறிஸ்தவக் கோட்பாடாகும். இப் பின்னணியில், இவ்வாறான நிகழ்வுகளைத் தமிழ் மக்களின் எதிர்கால வாழ்வுடன் இணைந்து நோக்கும்போது, இவை இருண்டகால நிகழ்வுகளாகவே கடந்துவிடுமா? அல்லது பிரசவ வேதனையின் காலமாக மாறிவிடுமா? என்பதே இன்று எல்லாத் தமிழ் உள்ளங்களில் எழும் வினாவாக அமைகின்றது. இதன் முடிவு என்ன என்பதை எதிர்கால வரலாறுகள்தான் கூறமுடியும்.

நிகழ்ந்த, நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற துன்பியல் நிகழ்வுகள் தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகளாகும். ஒரு இனத்தின் வரலாற்றில், இன்பியல் நிகழ்வுகளாயினும், துன்பியல் நிகழ்வுகளாயினும் அவர்கள்தம் எதிர்கால வாழ்வில் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, திருப்புமுனைகளாய் அமையும் நிகழ்வுகள் ஆவணப்படுத்தப்படுதல் முக்கியமான விடயமாகும். இவ்வாறான ஆவணங்களே எதிர்காலச் சந்ததியினர் தங்கள் முன்னோர், அவர்கள் வாழ்வில் தாம் எதிர்நோக்கிய சவால்களையும், சிக்கல்களையும், வெற்றிகளையும், தோல்விகளையும், போராட்டங்களையும், அவற்றின் நியாயவாதங்களையும், முக்கிய கட்டங்களில் எடுத்த தீர்மானங்களின் சரி - தவறுகளையும் அலசிப்பார்க்கும் சந்தர்ப்பத்தையும் அளிப்பதாய் அமையும்.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தியற் பின்புலத்தில் கலையார்வன் திரு. கு. இராயப்பு அவர்களால் ஆக்கப்பெற்ற குருதிக் குனியல் எனும் துன்பியல் இலக்கியம், யாழ். மக்கள் வாழ்விலும், குறிப்பாக குருநகர் மக்கள் வாழ்விலும் இடம்பெற்ற பல உண்மை இழப்புகளை உணர்வுப் பதிவுகளாக வடித்த ஓர் துன்பியல் இலக்கியமாகும். நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்க்கையையும், பேச்சுவழக்கையும், குணவியல்புகளையும் இலக்கிய ஆசிரியர் அப்பட்டமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். விடயங்களை ஆசிரியர் விபரிக்கும் விதம், வரலாற்று நிகழ்வுகளை விடயப் பொருளாகக்கொண்டு உணர்வுகளை ஊடறுத்து உள்ளங்களில் ஆழமான பதிவுகளை ஏற்படுத்துபவையாக இலக்கியம்

அமைந்துள்ளது.

குருதிக் குளியல் - 1, 2, 3 என வகுக்கப்பட்டுள்ள நூலில் 1, 2 ஆகிய குளியல்களில் குருநகரையும், குருநகர் மக்களையும், அங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள புனித யாகப்பர் ஆலயத்தையும் மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டதாகும். குளியல் - 2, யாழ் நகரில் பல்வேறு இடங்களில் இடம்பெற்ற அவலச் சம்பவங்களின் குளியல்களாகும்.

குளியல் - 1 இல், வேட்டை என்னும் தலைப்பில் 10.06.1986 இல் மண்டைதீவு முனைக் கடற்கரையில் மிகக் கொடூரமான முறையில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட 31 மீனவர்களின் அவல மரணம் பற்றிய சம்பவம் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கொல்லப்பட்டவர்களின் உடல்கள் குருநகர் சனசமூக நிலையத்தில் வரிசையாய் கிடத்தப்பட்டுக் கிடந்தமை, அடக்கத் திருப்பலியின்போது அவர்களின் உடல்களைத் தாங்கிய பேழைகள் புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தமை, இறுதி அஞ்சலியின் போது அவர்களின் பேழைகளைத் தாங்கிய எல்வ வாகனங்கள் நீண்ட நிரையில் யாழ். பிரதான வீதியால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டமை ஆகிய நிகழ்வுகள் இன்றும் என் உள்ளத்தில் மறக்கமுடியாத சோகக் காட்சிகளாகப் பதிந்துள்ளன.

குளியல் - 2, அறுப்பு என்னும் தலைப்பில் 10.10.1987 முதல் 22.10.1987 வரையிலான நாட்களில் யாழ். சூழலின் பல இடங்களில் பல உயிர்கள் காவுகொள்ளப்பட்டன. அதிக எண்ணிக்கையிலானவர்கள் காயப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கின்ற மக்களுக்கு இவ்வாறான நிகழ்வுகள் பழக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளானாலும், ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் தனித்துவமான துன்பியல் அனுபவங்களே.

கடந்த பல வருடங்களாக இடம்பெறும் இழப்புகள் அனைத்திலும் பெரும் இழப்பு உறவுகளின் உயிர்கள் காவுகொள்ளப்பட்டமையாகும். இவ்வாறான உயிரிழப்பு, பொருளிழப்பு, சோக அனுபவங்கள் மத்தியிலும் தொடர்ந்தும் வாழவேண்டும், வாழ முடியும் என்னும் இம்மக்களின் உள விராக்கியமும், எதிர்கால வாழ்வில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையும் பாராட்டுக்குரியது. வளம் குன்றிய வட பகுதியில் காலாகாலமாக வாழ்ந்து, இயற்கையுடன் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடத்தி

எவ்வாறான சூழ்நிலையிலும் மனம் மடியாது வாழ, வரலாறு எம்மக்களைப் பயிற்றுவித்துள்ளதா என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இக் குணவியல்பு, குருநகர் மக்களிடம் அதிகம் காணப்பட்டமையை இந்நூலின் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். முதலாம் குருதிக் குளியலை முடிக்கும் ஆசிரியரின் வார்த்தைகள் இவ்வாறு அமைகின்றன. "... மறுநாள் காலை வழமையான கலகலப்புடன் மவுண்கார்மல் வீதிச்சந்தி காணப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் விடியச்சோறு மற்றும் பழங்கயிறுடன் ஜெற்றி நோக்கிச் செல்கின்றனர் அன்றைய ஜீவனோபாயத்திற்காய்..." (பக். 58). மண்டைதீவுச் சம்பவம் இம் மீனவர்கள் மத்தியில் ஏன் பீதியைத் தோற்றுவித்து சில நாட்களாயினும் கடலில்-இறங்காத நிலையை ஏற்படுத்தவில்லை. ஏனெனில்; இவர்களில் பெரும்பாலானோர் மேற்கொள்ளும் மீன்பிடித்தொழில் ஆழ்கடல் மீன்பிடித்தலாகும். ஆழ்கடலுடனும், அலையுடனும், காற்றுடனும், இயற்கையுடனும் போராடி உறுதிபெற்ற உள்ளத்தையும், மன வலிமையையும் கொண்டவர்கள் குருநகர் மக்கள்.

மேலும், இம் மக்களின் குணவியல்புகளை ஆசிரியர் வேறும் சில இடங்களில் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். "கிடைத்த வருவாயை சேமிப்பதற்கல்ல செலவுழிப்பதற்கே போட்டிகள் நிலவும்..., சிரிப்பின் போர்வைக்குள் துன்பத்தை மறைக்கும் சாதாரியமெல்லாம் நிறைந்தே காணப்படும்..., துன்பத்தைக் கண்டால் துடிப்புடன் துணைசெய்யும் இளகிய மனம்..." (பக். 3). இவையெல்லாம் மண்ணின் பண்புகளென நூலாசிரியர் கூறுகின்றார்.

குண்டு வீச்சால் சிதைக்கப்பட்ட புனித யாகப்பர் ஆலயம் கூடிய விரைவில் புனரமைப்புச் செய்யப்படுவதற்கு இவ் ஆலயத்தைச் சேர்ந்த உள்நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் உள்ள மக்கள் தம் தியாகத்தினால் வழங்கிய காணிக்கையே காரணமாய் அமைந்தது. இதுவும் மண்ணின் பண்பே.

இந்நூல் காலாகாலமாக வரலாற்று நூலாக பேணப்படும் என்பதற்கு நூலே பல அகச்சான்றுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதன் ஆசிரியர் தமது ஆக்கத்தை வரலாற்று வழுவின்றி ஆவணப்படுத்தவேண்டும் என்னும் முனைப்புடன் தாமே வரலாற்று நிகழ்வுகளுடன்

தொடர்புபட்ட இடங்களுக்குச் சென்று, மக்களை நேர்கண்டு தகவல்களைத் திரட்டியுள்ளமை இந்நூலின் வரலாற்று உள்ளடக்கம் தொடர்பான நம்பகத் தன்மைக்கு அதிகம் வலுச் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. மேலும், இந் நிகழ்வுகள் இடம்பெற்று மிகக் குறுகிய காலத்தில் இந்நூல் ஆக்கப்படுகின்றமை, நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புள்ளவர்கள் இன்றும் வாழ்கின்றமை, சம்பவங்கள் பற்றி சரியான தகவல்களையும் அதிக தகவல்களையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கான பெரும்நிலைச் சாத்தியப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. இதனால் கலையார்வன் திரு. கு. இராயப்பு அவர்களின் ஆக்கம் வரலாற்று மாணவர்களுக்குப் பெரும் ஆவணப் புதையலாக அமையும்.

இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் இடம்பெற்றபோது புனித பத்திரிகியார் கல்லூரியிலும், புனித மாட்டினார் சிறிய குருமடத்திலும் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தமையினால் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்களை மேலோட்டமாக அறிந்திருந்தேன். எனினும், நூலைப் படிக்கும்போது ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் ஆசிரியர் விபரிக்கும் விதமும், கூறப்படும் தகவல்களும் ஆசிரியர் இவை தொடர்பான தகவல்களை அறிவதற்கு மேற்கொண்ட பெரும் முயற்சியைத் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றது.

பொதுவாக வரலாறு தொடர்பான விடயங்கள் கூறும் இலக்கியங்கள் வரலாற்று நூலுக்குரிய இலக்கிய வடிவத்தைக் கொண்டதாகவே அமைவதுண்டு. எனினும், இதன் ஆசிரியர் வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஜனரஞ்சகமான முறையில், வாசகர்களைக் கவரும் வகையில், வாசிப்பை இலகுபடுத்தி, இலக்கியச் சுவை நிறைந்ததாக இந்நூலைப் படைத்துள்ளார். இவர் கையாண்ட சொற்பிரயோகங்களும், மொழிநடையும், விடயங்களைக் கூறும் விதமும் இவரிடம் தரமான இலக்கியங்களைப் படைக்கும் திறமை உண்டு என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கலையார்வன் திரு. கு. இராயப்பு அவர்கள் குருதிக் குளியல் என்னும் இந்நூல் உள்ளடங்கலாக ஒன்பது நூல்களையும், ஒரு இறுவட்டையும் ஆக்கியுள்ளார். இப்பத்து ஆக்கங்களும் கணினி முதல் கலைத்துறைசார் பல்வேறு விடயங்களைக் கருப்பொருளாகக்கொண்டு ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கியங்களை ஆக்கும் திறமையும், புலமையும்

இவரிடம் உண்டு என்பதற்கு இவரால் இதுவரையும் ஆக்கப்பெற்ற நூல்களின் எண்ணிக்கையும், அவற்றின் தரமும் சிறந்த சான்றாயமைந்துள்ளன.

வளமானதோர் நாட்டில் பல வசதிகளுடனும் வாழும் வசதிகள் இருந்தும், காலத்தின் தேவையறிந்து, பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின்மீதும், மக்கள் மீதும் கொண்ட பற்றின் காரணமாக சொந்த ஊருக்கே திரும்பி தம் மக்களின் அவல நிகழ்வுகளை வரலாற்று நூலாகப் படைத்து, வடபகுதி வாழ் தமிழ் மக்களுக்கும், குருநகர் உடன்பிறப்புகளுக்கும், வரலாற்று மாணவர்களுக்கும் பெரும் கைங்கரியத்தை ஆற்றியுள்ளார். தமிழ் மக்களின் உரிமைக்கான போராட்டம் பற்றிக் கூறும் ஆவணங்களில் இவரது படைப்பிற்கும் தனி இடமுண்டு. இவரிடமிருந்து மேலும் பல தரமான ஆக்கங்களை தமிழ் கூறும் நல்லுலகு எதிர்பார்க்கின்றது.

தொடர்க, இவரது இலக்கியப்பணி எனப்பேருவகையோடு இவரை வாழ்த்துகிறேன்.

அருள்கலாநிதி. ஞா. பிலேந்திரன்
தலைவர்
கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறைகள்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

2௯ சிவந்த...

எனது 10 ஆவது உருவாக்கமாக வெளிவரும் உண்மைச் சம்பவங்களால் பின்னப்பட்ட குருதிக் குளியலில் உங்களைச் சந்திப்பதில் மகிழ்வடைகிறேன். 1983 - 2001 காலப்பகுதியில் என் (குருநகர்) மண்ணில், என் மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து அவர்கள் அனுபவித்த இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் பாக்கியத்தை இழந்தவனாக புலம்பெயர்ந்து ஐரோப்பிய நாடொன்றில் வாழ்ந்தபோதும், அங்கிருந்தவாறே என் உறவுகளின் உணர்வுகளை முகர்ந்து அவற்றில் சிலவற்றையேனும் வெளிப்படுத்தி தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தமையை பெரும் பேறாகக் கருதுகின்றேன்.

தீராத நீட்சிபெற்ற தாகத்தின் வெளிப்பாடாய், தாயகம் மீண்டதன் பின்னர் என் மண்ணில் புதைவுண்டுபோன - புதைக்கப்பட்ட

- தூர்ந்துபோன, தனித்துவங்கள் - அடையாளங்கள் - பிரபல்யங்களில் சிலவற்றையேனும் முடிந்தவரை தோண்டியெடுத்து வெளிக்கொண்டுவர வேண்டுமென்ற எனது ஆதங்கத்தின் வெளிப்பாடாய் யாகப்பரே எங்கள் காவலரே (2002) இறுவட்டின் மூலம், குருநகரில் நடந்த துன்பியல் நிகழ்வுகள் சிலவற்றையும்;

குருநகர் கலைமாட்சி (2003) நூலின் மூலம், மக்களின் உயிர் - உடலுறுப்பு - பொருளாதார இழப்புகள், வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் - வெளியீடுகள், கலை - இலக்கிய - நாடக மன்றங்கள், நாடக எழுத்தாளர்கள், இசைக்கலைஞர்கள் மற்றும், நாட்டுக்கூத்துச் சிறப்பு, எழுதப்பட்ட கூத்துக்கள், அண்ணாவி மார்கள் பற்றிய விபரங்களையும்;

கடலலைகள் கொஞ்சம் நகர் (2005) நூலின் மூலம், குருநகரின் சமூக வாழ்வியல், சடங்கு முறைகள், புனித யாத்திரைகள், கடற்றொழில் வளர்ச்சி, கடற்கலங்கள், தொழில் உபகரணங்கள், தொழிற்பண்புகள், தொழில் முறைகள், தொழில்சார் அபாயங்கள், ஆலயங்களின் வரலாறுகள், நாடக நடிகர்கள், விளையாட்டு - ஒப்பனை - சிற்பம் - ஓவியம் போன்றவற்றின் சிறப்புக்களையும், அவற்றில் சிறப்புற்று இருந்தவர்களையும், கல்விமான்களையும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்.

துன்பியல் நிகழ்வுகள் சிலவற்றையேனும் நாட்டுக் கூத்தாக எழுதவேண்டுமென்ற எனது நீண்டநாள் ஆவலை நிறைவேற்ற முனைந்தபோது 'உருவகப் பாத்திரங்கள் நடைமுறைச் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும்' எனக்கிடைக்கப்பெற்ற ஆலோசனை மற்றும், அருகிவரும் கூத்து மேடையேற்றங்களால் பிரதிகள் கிடப்பில் போடப்பட்டு விடும் என்ற எண்ணம் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே முயற்சியில் ஊக்கமிழக்கச் செய்தது.

இருப்பினும், எனது புலம்பெயர் காலப்பகுதியில் குருநகரில் நடந்த நிகழ்வுகளை விரிவாக அறிந்துகொள்ளும் அவாவில் நீண்ட காலங்களாக திறக்கப்படாமல், திறக்க முனையாமல் மூடிக்கிடந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டியபோது, கண்ணிற்பட்ட துன்பியல் சம்பவங்கள் இம் மக்கள் அனுபவித்த அதிஉச்ச வேதனையின் வெளிப்பாடுகளாய்க் காணப்பட்டன. வாழ்வின் வசந்தங்களை இழந்து, இழப்பின் எல்லையில் நின்று, இழப்பதற்கு எதுவுமில்லை என்ற நிலையில் அவர்கள் வாழ்ந்த காலங்கள் நெஞ்சில் முள்ளாய்க் குத்தின. கருவறையில் சிதைக்கப்பட்ட -

கல்லறையில் புதைக்கப்பட்ட - குருதியில் குளித்தெழுந்த நிகழ்வுகள் நிறையவே மறைந்து கிடந்தன...

மக்களின் இதயம் சுமந்த வடுக்களை மற்றவர்களும் அறிந்திட அவற்றை ஏன் வெளிக்கொண்டு வரக்கூடாது?

அடுத்ததுவரும் தலைமுறையினர் தம்முறவுகளின் அவலங்களை உணர்ந்திட அவற்றை ஏன் ஆவணப்படுத்தக் கூடாது?

கேள்விகள் கணையாகத் தாக்கியது...

முயற்சியைத் தொடர முடிவெடுத்தேன்.

அதற்கமைய, சம்பந்தப்பட்டவர்கள் - சம்பந்தப்பட்டவர்களின் உறவினர்கள் - நிகழ்வுகள் சார்ந்த நடவடிக்கைகளில் ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்கள் மற்றும், சாதாரண மக்களெனப் பலரையும் சந்தித்தேன். சம்பவங்களை முழுமையாக இல்லா விடினும் பகுதியாகவோ, உறுதிபடவோ, மாறுபாடில்லாமலோ கூறக்கூடியவர்களாக அனேகர் இருக்கவில்லை. சாதாரண மக்களில் பலர் சம்பவங்களை உணர்வுடன் நினைவிற் கொள்பவர்களாகவும் காணப்படவில்லை.

சிலவேளை, நடந்தவற்றை அப்படியே எழுத்தாக்கம் செய்ய வேண்டுமென்ற உறுதியினால் எழுந்த எனது எதிர்பார்ப்பு எல்லைமீறியதோ தெரியவில்லை. ஆயினும் இது ஆபத்தின் அறிகுறியாகவே தோன்றியது. காலப்போக்கில் சம்பவங்களின் சுவடுகளே இல்லாது மறைந்துவிடும் நிலையையே தோற்றுவிக்கும் என்ற எண்ணம் மனதை உறுத்தியது.

விடாமுயற்சியாய் அலைந்து சம்பந்தப்பட்ட, சேவையாற்றிய பலரூடாக அறிந்த, பல வகைகளிலும் தேடியெடுத்த குருதி தோய்ந்த தகவல்களை நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் மூன்று காலகட்டங்களாக வகுத்து, அவற்றை; காலத்தின் வேகத்திற்குத் தாக்குப்பிடித்து - காலத்தோடு பயணம்செய்யும் பதிவுகளாய்ப் பொறித்திட குருதிக் குளியலாக உருவாக்கினேன்.

இதனுள் நிகழ்வுகளை மட்டுமல்லாமல் நிகழ்வுகளின் பின்னணியோடு தொடர்புடைய தகவல்கள் - வாழ்வியல் குறிப்புகளையும், குறித்த நிகழ்வுகள் தொட்டுநிற்கின்ற 1993 மார்கழி வரை இம்மக்கள் பலவகையிலும் சந்தித்த இழப்புகளில் பெரும்பாலானவற்றையும் தேவைக்கேற்றவாறு தகவல்களாகப் புகுத்தியுள்ளேன். அந்த வகையில் இந்தப் பதிவுகள் தனது எல்லைகளுக்குள் நின்று மேலதிகமாகப் பலவற்றை உள்வாங்கி உள்ளமையை நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

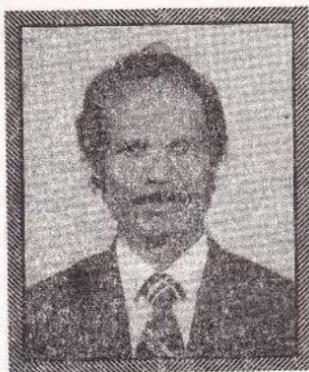
ஒவ்வொரு காலகட்ட உண்மைப் பதிவுகளின் இறுதியிலும் அவை சுட்டும் சம்பவங்களில் உயிரிழந்தவர்களது பெயர்களைப் பட்டியலிட்டும், உறுதிபடுத்தக்கூடிய படங்கள் - பத்திரிகைத் தகவல்களில் கிடைத்தவற்றை இணைத்தும், முடிந்தவரை முழுமையைத்தேடி செய்யக்கூடியவற்றை செய்துமுடித்திருக்கிறேன். அவ்வாறு முடித்த பின்னர்தான் ஒரு மனச்சமநிலையை (Relax) என்னுள் உணரமுடிந்தது.

எவரையோ - எவற்றையுமோ விமர்சிக்கும் - திருப்திப் படுத்தும் நோக்கம், அன்றேல் மிகைப்படுத்தும் நோக்கம் அறவே கிடையாது. அறிந்ததை மண்ணின் பரிச்சயத்துடன், எனக்கு இசைவான விதத்தில் எழுத்தாக்கியிருக்கிறேன். அவ்வாறு எழுத்தாக்கம் செய்வதற்குத் தூண்டுகோலாக, உறுதுணையாக நின்று, குறைசுட்டி வழிகாட்டி, நல்ல ஆலோசனைகளை வழங்கிய இனிய நண்பர்களினதும்; சம்பவங்களைத் தெரியப் படுத்தி, சந்தேகங்களை உறுதிப்படுத்தி, பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தந்துதவிய அன்பு உள்ளங்களினதும்; நான் அறிந்திராத தகவல்களை இன்முகத்துடன் வழங்கிய இனிய நெஞ்சங்களினதும் கரங்களை நன்றியுணர்வுடன் பற்றிக் கொள்கிறேன்.

பல்வகை இடர்களின் மத்தியிலும் கணினிசார் வேலைகளைச் செய்து வடிவமைத்து உதவிய 'ஜெயந்த் சென்ரர்' நிறுவனத்தாருக்கும்; எழுத்துக்களுடன் ஒட்டிக்கொண்ட பிழைகளைக் கண்டறிய உதவிய நண்பர்களுக்கும்; 1993 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பத்திரிகைகளைத் தந்துதவிய நண்பர் கி. செல்மர் எமில் அவர்களுக்கும்; தமது வேலைச் சுமையின் மத்தியிலும் நூலை முழுமையாய் முகர்ந்து மனதிற்பட்டதை எழுத்தில் தந்த அருள் கலாநிதி ஞா. பிலேந்திரன் அடிகளா ருக்கும்; சிரமத்தைக் கருத்திலெடுக்காது அச்சிட்டு உதவிய மாணவர் மறுதோன்றி அச்சகத்தாருக்கும் வெளியீடுசெய்ய முன்வந்த 'நெயோ கல்சரல் கவுன்சில்' நிறுவனத்தாருக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதில் மனநிறைவு அடைகிறேன்.

நன்றி

அன்புடன்
கலையார்வன்

2௭6 சிந்தனை...

நீலக் கடலைகள் நித்தம் அலை மோதும் குருநகர் மண்ணின் மாண்புகளைத் தமது முன்னைய இரு படைப்புக்களான 'குருநகர் கலைமாட்சி' மற்றும், 'கடலைகள் கொஞ்சம் நகர்' மூலம் வெளிக்கொணர்ந்த கலையார்வன் அவர்கள், 'குருதிக் குளியல்' மூலம் போர்க்காலச் சூழலில் குருநகர் கண்ட கொடுமை நிறைந்த அவலங்களை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கில் அழகுறப் படைத்துள்ளமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியது.

மூன்று தசாப்தங்களாக முடிவின்றி நடைபெற்றுவரும் விடைகாணமுடியாத போரின் தாக்கங்கள் ஏற்படுத்திவரும் பாதகமான அரசியல், சமூக, சமய, பொருளாதார, கலாசார, வாழ்வியல் மாற்றங்கள் காத்திரமானவை, ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டியவை.

சமூகப் பொறுப்புணர்வு மிக்க படைப்பாளியான கலையார்வன் அவர்கள்

இந்நூலில் வெறுமனே நடந்தேறிய உண்மைச் சம்பவங்களை மட்டும் ஆவணப்படுத்துவதோடு நின்றுவிடாது நம்மைச் சிந்திக்கவும் தூண்டுகிறார். மேலும் சம்பவங்களோடு தொடர்பு பட்ட பல்வேறு அரிய விபரங்களை அழகுறச் செருகி தமக்கே உரித்தான முறையில் எழிய மொழிநடையில் குருநகர் மக்களின் மேலான சமூகப் பண்புகள், வாழ்வியல்த் தன்மைகள், சமய நம்பிக்கைகள், தொழில் முறைகள் மற்றும் இன்னோரன்ன கலாசார விழுமியங்களையும் சுவைபடக் கலந்து பொருள்படத் தந்துள்ளமை சிறப்புக்குரியதொன்றாகும்.

இந்நூல் சிறப்பாக வரலாற்று ஆசிரியர், ஆய்வாளர், சமூகவியலாளர் மற்றும், ஏனையோருக்கும் பெரிதும் பயன் தரத்தக்கதாகும்.

அத்துடன் இந்நூல் விசேடமாக இன்று உலகெங்கும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் குருநகர் மக்கள் தம் பிறந்தமண் முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பிரச்சனைகளையும், தம் உடன்பிறப்புக்களின் அவலங்களையும் தெளிவுறத் தெரிந்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் வாய்ப்பளிக்கின்றது. எதிர்காலத்தில் இங்கு நொந்துபோனவர்களின் வாழ்வியல் மேம்பாட்டிற்காய் எந்தெந்த வகையில் தாம் பங்களிக்க முடியும் என்ற சிந்தனையை அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் துளிர்விடத் தூண்டும் என நம்புகின்றோம்.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாய் அமைந்துள்ள இந்நூலினை நாம் வெளியிடுவதற்கு வாய்ப்பளித்த கலையார்வன் அவர்களுக்கு எமது மேலான நன்றிகள்.

வாழ்க நலம்.

கலைஞானகேசரி V. J. கொன்ஸ்ரன்ரைன்

அகில இலங்கை சமாதான நிதிவான்,

இயக்குநர்,

நெயோ கல்சரல் கவுன்சில்

வரவேற்பு

வணக்கம்!

'குருதிக் குளியலை'த்
தரிசிக்க வந்திருக்கும் உங்களை
கரங்கூப்பி வரவேற்கிறேன்.

வாருங்கள்,

குருதியில் குளித்தவர்கள் வாழ்ந்த மண்ணில்
வலது காலை முதலடியாய் எடுத்துவையுங்கள்...

கரைநிலம்... குருநிலம்... கரையூர்... தற்போது குருநகர்.

இங்கு,

சோலைகளில்லை... ஆயினும் சுகம்தரும் காட்சிகளுண்டு.

மலைகளில்லை... ஆயினும் உளம் உண்டு பசியாற இயற்கை

விருந்துண்டு.

காலடியில் கடல் நீர்...

காலையும் மாலையும் கதிரவனின் வர்ண வித்தைகளைக் கண்குளிரக்
காணும் களிகொள்காட்சி.

தெற்கே; சிறுத்தீவு, அதனைச் சுற்றிச் சுழன்று உலாவரும் அலைகளின்
நடனங்கள்.

சீறிடும் காற்றில் சிதறிடும் நீர்த் துளிகள்... பீறிட்டுப் பாயும் இயந்திர,
பாய்ப் படகுகளின் அணிவகுப்பு.

வடக்கே; அல்லும் பகலும் அணியணியாய்ச் செல்லும் மக்கள்,
நிரைநிரையாய்ச் செல்லும் வாகனங்கள், சுமை தாங்கியாய் நின்று மெளனித்துக்
கிடக்கும் வீதிகள், கட்டடத் தொகுதிகளின் கண்கொள்ளா வனப்பு.

மேற்கே; கடலை ஊடறுத்திருக்கும் கருங்கோட்டான் பண்ணைப்பாலம்.
தொடுவானத்தில் இரதங்களின் நடமாட்டம்போல் தொடராகச் செல்லும்
வாகனங்களின் ஊர்வலம்.

கிழக்கே; கடலில் வழிகாட்டி நிற்கும் முகத்துவார வெளிச்சவீடு. மழை
இருளானாலும்கூட மின்மினிப் பூச்சியைப்போல் மின்னி மின்னிப் பாச்சிடும்
ஒளிஜாலம்.

நூறு மீற்றர் பாதையுடன் கூடிய இறங்குதுறை நீச்சல் தடாகத்தில் துள்ளிக் குதித்து, பாய்ந்து நீந்தவதுபோல விதம்விதமாய் சாகசம் செய்யும் காளைப் பருவத்தினர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் விழிகள் மூடாது, மகிழும் மனம் பிறழாது.

சோளகக்காற்றின் வெறித்தனத்திற்கும் முகம் சுழிக்காது எதிர் கொள்ளும் இந்த மண்; சர்வ சாதாரணமாக எதையும் எடுத்துக்கொள்ளும், எத்தகைய இடர் வரினும் எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றி முடிக்கும் மனித ஜீவன்கள் வாழும் யாழின் அணியூர்.

உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசாது உண்மையை உரத்துக்கூறும் உள்ளங்கள் வாழும் வலியூர்.

இவ்வூரில் கல்விமாண்களும், தகமையுடையோரும், உத்தியோகஸ்தரும் கணிசமாக இருந்தபோதிலும், பெரும்பாலானோர் கடற்றொழிலையும் அது சார்ந்த தொழில்களையுமே தமது ஜீவனோபாயத் தொழிலாகச் செய்து வருகிறார்கள்.

கடற்றொழிலுக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு.

கூட்டுறவு முறையில் ஆரம்பமான கரைவலை, பாச்சவலை, கொண்டடிவலைத் தொழில்கள்; காலமாற்றத்தை உள்வாங்கி, விரிவடைந்து, பலவகையான கடற்றொழில் முறைகளைக் கையாண்டதனால்; தனித்தனிச் சிறிய தொழில்களுக்கு உரிமையாளர்களாகவும், பெரிய தொழில்களுக்கும் - படகுகளுக்கும் சொந்தக்காரரான சம்மாட்டிகளாகவும், தொழிலிலும் அது சார்ந்த துறைகளிலும் விற்பனர்களாகவும், கடலுணவு பதப்படுத்தல் மற்றும், ஏற்றுமதிபாளர்களாகவும் வாழ்வைத் தொடர்ந்தார்கள்.

இவர்கள் தமக்குரிய விடுமுறையைத் திருப்திகரமாக அனுபவிப்பதில் அந்த அக்கறை காட்டுவதை எவராலும் உணரமுடியும். பாலைதீவு - கச்சைதீவு புனித அந்தோணியார், மருதமடு செபமாலை மாதா, புல்லாவெளி புனித செபஸ்தியார் ஆலயங்களின் திருவிழாக் காலங்களில் ஊரே வெறிச்சோடிக் காணப்படும். ஒரு வாரத்திற்கும் கூடுதலான நாட்கள் அங்கு சென்று தங்கி விடுமுறையை விருப்புடன் களிப்பார்கள். இதற்கான செலவினத்தைப் பொருட்படுத்துபவர்களல்லர்.

நெருக்கமான வீட்டுச் சூழல், இறுக்கமான குடும்ப உறவுகளில் வாழ்பவர்களுக்கு விடுமுறையில் பெரும் ஆறுதல் கிடைக்கின்றது. சுத்தமான இயற்கையின் சூழலை முழுமையாக அனுபவித்து அதனில் மூழ்கி எழுபவர்களாக மாறிவிடுகின்றார்கள்.

கொண்டாட்டங்களுக்கென வாரத்தில் மூன்று நாட்களை ஒதுக்கி, அந்நாட்களை பலவகை சமூக, சமய, வாழ்வியல் கொண்டாட்டங்களால் மெருகாட்டி மகிழ்வார்கள்.

வாடைக்கூற்றுக் காலங்களில் வடக்குநோக்கி வரும் ஏரக்குக் கப்பல்கள் குருநகர் துறையை இலக்காகக்கொண்டு ஆழமான கடற்பகுதியில் தரித்து

நிற்கும். அந்நாட்கள் இந்நகரைப் பொறுத்தவரை செழிப்பான நாட்களையாகும். கப்பலிலிருந்து இறக்கப்படும் பொருட்களை பாரிய தோணிகளில் ஏற்றி 'அனுப்பாந்தி' (குருநகர்த் துறை) யில் இறக்கும் பணி நடைபெறும்போது அங்கே கலகலப்பிற்குக் குறைவே இருக்காது.

கப்பல் சென்ற பின்னர், கப்பலுடன் இணைந்து பயணித்து வந்து தரித்து நின்றுவிட்ட மனிதர்கள் தொடர்ச்சியாகப் பல மாதங்கள் பிடிபடும். அப்போது வீடுகளிலெல்லாம் சிரிப்பொலி கேட்கும். முகங்களிலெல்லாம் பூரிப்பு மிதக்கும். விழாக்களிலெல்லாம் அத்த சிறப்புத் தவழும். கிடைத்த வருவாயை சேமிப்பதற்கல்ல செலவழிப்பதற்குப் போட்டிகள் நிலவும்.

இவர்களிடையே,

கூட்டுக் குடும்ப முறையைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு குதூகலித்து மகிழும் உயர்குணம்,

துன்பத்தைக் கண்டால் துடிப்புடன் துணைசெய்யும் இளகிய மனம், சிறிதென்றாலும் சிறப்புட்டி பெருமைகாணும் அருங்குணம்,

சிரிப்பின் போர்வைக்குள் துன்பத்தை மறைக்கும் சாதாரியம் எல்லாம் நிறைந்தே காணப்படுகின்றன.

இவையெல்லாம் மண்ணின் பண்புகள்.

இந்த மண்ணின் தூர்ந்துபோன சிறப்புகள் பல. வியப்பூட்டும் நிகழ்வுகள் பல. அதேவேளை சந்தித்த, அனுபவித்த துன்ப துயரங்களும் பல...

எரிமலையிலிருந்து அக்கினிக் குழப்பு அடுத்தடுத்து வெளிவருவதுபோல துன்ப, துயரங்கள் இம்மக்களைத் தொடராகத் தூர்த்திக்கொண்டிருந்தன. அடுக்கு அலைகளாக அவலங்கள் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தன. அவ்வாறு இம்மக்கள் சந்தித்த, அனுபவித்த துன்பியல் நிகழ்வுகளில் மனதை நெகிழவைத்த சம்பவங்கள் இழையோடி நிற்கும் உணர்வுப் பதிவுகளே 'குருதிக் குளியல்'.

எண்ணத்தில் உதித்ததை கற்பனையில் வடிவமைத்து, உண்மைக்குப் புறம்பான வகையிலமைந்த நிகழ்வுகளைத் திணித்து உருவாக்கம் பெற்றதல்ல. குருதியில் குளித்த, குளியலால் பாதிப்படைந்த மக்களது உணர்வின் வெளிப்பாடுகள், மெருகூட்டல் பெறாத உண்மை அத்தியாயங்கள், மறைக்கமுடியாத காலத்தின் பதிவுகள்...

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் 'குருதிக் குளியல்' சுமந்துள்ள உண்மை நிகழ்வுகளை அறியவேண்டும் என்பதே என் அவா.

எனவே, உலகத்தின் கண்ணான நீங்களும் இம் மக்களோடு மக்களாக கைகோர்த்து, இம் மண்ணின் துன்ப வரலாற்றுக்குள் முழுகி உண்மைகளை அறிந்திடவேண்டி உங்கள் கரம் பற்றி அழைத்துச் செல்கிறேன்...

வாருங்கள் என்னுடன்...

வடுகாட்டி

மண்ணில் கால்பதித்து,
மணம் முகர்ந்து வந்த நீங்கள்
படியேறும் முன்னர் பார்வையைத் திருப்புகள்...

குளியல் - 1

வேட்டை 07

10.06.1986 இல் 'கரைவலை'த் தொழிலுக்குச் சென்ற தொழிலாளர்கள் 31 பேர் மண்டைதீவு முனை கடற்கரையில் தொழில் செய்தபோது துடிதுடிக்க வேட்டையாடப்பட்ட நிகழ்வு.

குளியல் - 2

அறுப்பு 67

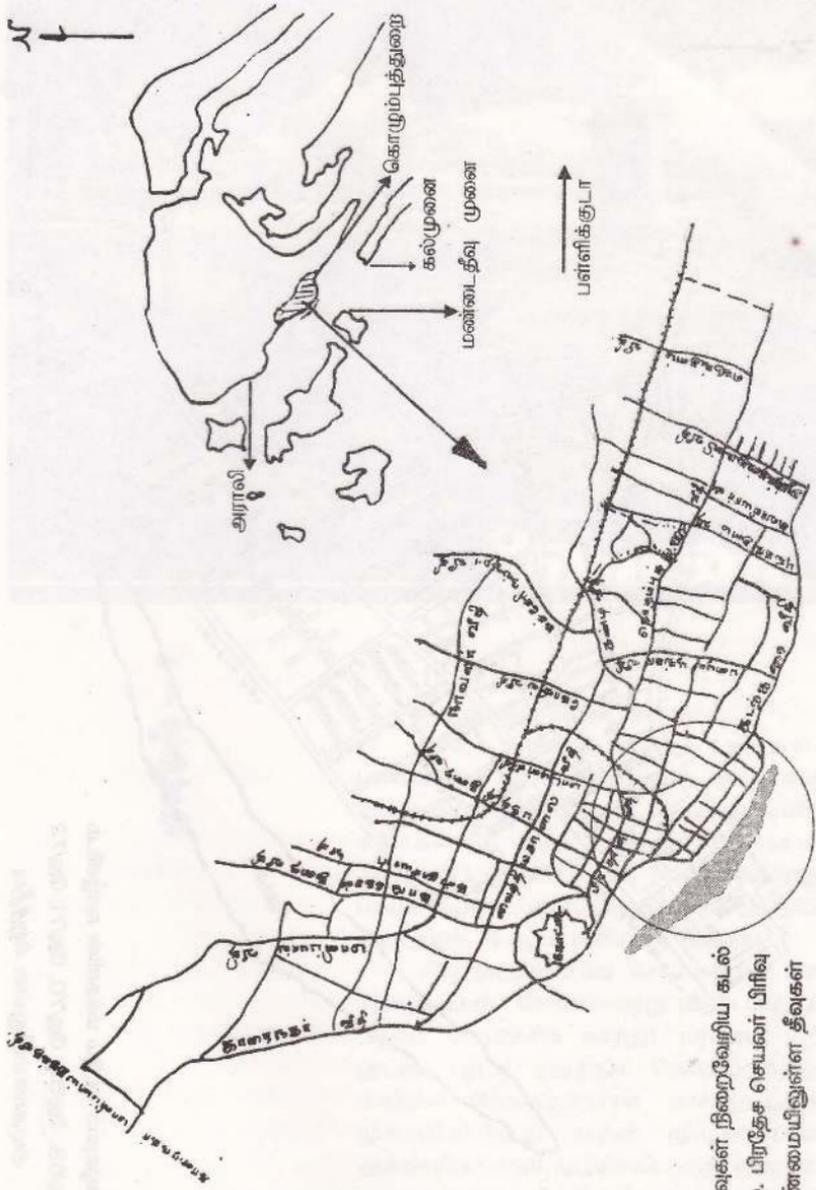
10.10.1987 முதல் 22.10.1987 வரையிலான இருவாரகால இடப்பெயர்வின்போது புனித ஆரோக்கியநாதர் ஆலயச் சூழல், முகத்துவார கடற்பகுதி, புனித பத்திரிசியார் கல்லூரிச் சூழல், யாழ். வைத்தியசாலை வீதி, அராலிக் கடற்பகுதி ஆகிய இடங்களில் 38 பேர் கதறக்கதற அறுக்கப்பட்ட, 66 இற்கும் அதிகமானோர் காயமடைந்த அவலங்கள்

குளியல் - 3

அழிப்பு 127

13.11.1993 - 05.12.1993 காலப்பகுதியில் 140 வருட பழமையான குருநகர் புனித யாகப்பர் ஆலயம், குருநகர் சின்னக்கடைச் சந்தை, குருநகர் சென்றோக் சனசமூக நிலையம் ஆகியவற்றை இலக்கு வைத்து நடத்தப்பட்ட விமானக்குண்டுத் தாக்குதல்களில் சிக்குண்டு 27 பேர் பரிதாபமாக அழிக்கப்பட்ட, 69 இற்கும் அதிகமானோர் காயமடைந்த கொடுமைகள்.

குருதியில் குளித்த மக்களுடன் உணர்வுடன் உறவாட உள்ளே வாருங்கள்...

திகழ்வுகள் நிறைவேறிய கடல் யாழ். பிரதேச செயலர் பிரிவு அணமையிலுள்ள தீவுகள்

ஓளியுள் 1

10.06.1986

அதிகாலை இரண்டரை மணி...

பால் நிலவின் ஒளிக்கதிர்கள், பகலவனின் ஒளியைப்போல வெண்மை இல்லாவிட்டாலும் மஞ்சள் தோய்ந்த ஒளிக்கதிர்களாய் குடையென விரிந்திருக்க, அதனைடு ஒத்ததாய் தெருக் கம்பங்களிலிருந்து பாய்ச்சப்படும் மின்னொளிகள் 'நெய்தல்' நிலத்திற்கு மேலும் ஒளியூட்டி நின்றன.

சில நாட்களாகவே 'சோளக ராசா' என அழைக்கப்படும் சோளகக்காற்று (தென் மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்று) வரம்பை மீறி புரட்டிப் புரட்டி அடித்துக் கொண்டிருந்தது. காற்றின் நேருக்குநேரான தாக்குதலுக்கு முகங்கொடுத்து அதன் முழுமையான ஆக்கிரமிப்பிற்குள் மூழ்கிக்கிடந்தது குருநகர்.

காற்றின் மீதமிஞ்சிய உதையினால் எழுந்த கடலலைகளின் இரைச்சல்,

இயலாமையை வெளிப்படுத்தும் மரங்களின் புலம்பல், வெறித்தன மோதலினால் எழும் பல்நிலை ஓலங்களென முப்பரிமாண ஓசைகளால் இயல்பான ஒலிகள் யாவும் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன.

மண்ணிலே மக்களும், கடலிலே தொழிலாளர்களும் துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தனர். பல தொழில்களின் இயல்புநிலை முடங்கிக் கிடந்தது. இவற்றால் குருநகரின் வழமையான கலகலப்புகளிலும், சந்தோஷ வெளிப்பாடுகளிலும் பின்னடைவே காணப்பட்டன...

ஒரு வாரத்திற்கு மேலாக ஆக்ரோஷம்கொண்டு வீசிய சோளக்காற்று அமைதியின் காவலனாக மாறி சில மணி நேரங்கள்தான் இருக்கும்.

முன்னிரவு பத்து மணியளவில் பெய்த மழையுடன் அந்த அமைதி கொண்டுவரப்பட்டது.

காற்றின் பேரிரைச்சலை உள்வாங்கி மரத்துப்போன செவிகளுக்கும், எதிர்த்து நின்று ஏந்திக்கொண்ட உடம்புக்கும் இப்போ அமைதியின் சுகந்தம்...

அமைதி காரணமாகவோ என்னவோ தெரு நாங்கள் ஊளையிடும் மற்றும், குரைக்கும் சத்தங்கள் பல பக்கங்களிலிருந்தும் கேட்ட வண்ணமேயிருந்தன.

என்றுமில்லாதவாறு தொடர்ச்சியாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்த ஊளைச் சத்தம் பலரின் உறக்கத்தைக் குழப்பியது மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் நெஞ்சில் முள்ளெனத் தைத்திடத் தவறவில்லை.

உறக்கம் கலைந்ததால் மிகுதியான எரிச்சலுடனும், மன அமைதி இழந்தவர்களாய் நித்திரையின்றி புரண்டு புரண்டு கிடந்தனர் பலர்.

நாய் ஊளையிடல் 'துர்க்குரி'யாக அவர்களின் உள்ளங்களில் பதிவாகியிருக்கின்றமையே இதற்குக் காரணம்.

கடற்கரை வீதி - மவுண்கார்மல் வீதிச் சந்தி குருநகரின் மையச் சந்தியாகும்.

சந்தியை ஊடறுத்து மத்தியில் உயரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த 'மேர்க்குரி' மின்குமிழின் துளிர் நீலநிற ஒளி இரவைப் பகலாக்கி காண்பித்துக்கொண்டிருந்தது. நிலவின் முழுமையான ஒளியும் கலந்திருந்ததனால் மதிய வெயிலை ஒத்ததாகவே காணப்பட்டது.

முன்னிரவு மழை பெய்ததன் காரணமாக மேர்க்குரி மின்குமிழைச் சுற்றி ஆயிரக்கணக்கிலான 'ஈசல்கள் வட்டமிட்டுப் புறந்துகொண்டிருந்தன. மின்குமிழைத் தழுவிட முயற்சிசெய்த அவை, தாங்கிக்கொள்ள முடியாத சூட்டினால் மடிந்து யுத்த களத்துப் போர்வீரர்களைப்போல் வீழ்ந்துகொண்டிருந்தன.

இந்தக் காட்சியைப் பார்ப்பவர்களுக்கு ஈசல்கள்மேல் இரக்கம் பிறந்தாலும், சந்தியில் விழுந்து பரவிக் கிடப்பவற்றினால் அருவருப்பு ஏற்படவே செய்யும்.

முச்சந்தியின் சுற்றாடலில் பலவகைக் கடைகள், பல வீடுகள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த நேரத்தில் அவைகள் உறங்கியே கிடக்கும்.

ஆனால், சந்தியின் இருமருங்குமுள்ள மதகுகள் கண்ணுறங்குவதில்லை.

இரவு பகலாக ஓய்வின்றி பலரைச் சுமந்துகொண்டிருக்கும் சுமைதாங்கிகள் அவை.

மேற்கே தங்கம் தேநீர்க் கடை, கிழக்கே அல்வீணப்பர் தேநீர்க் கடை. இவைகள் அதிகாலை இரண்டரை மணிக்கு விழித்துக்கொள்ளும்.

தேநீர்க் கடைகள் விழித்துக்கொண்டதை, கடைகளுக்கு வெளியே ஏற்றப்பட்ட சக்திவாய்ந்த மின்னொளிகள் அடையாளப்படுத்தின.

சொல்லிவைத்ததைப்போல் சந்தியில் மனித நடமாட்டம் பெருகத் தொடங்கிவிட்டது. அவர்களிடையே விறுவிறுப்பின் வெளிக்காட்டல்கள், எதிர்பார்ப்பின் எதிரொலிப்புகள் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன.

அனைவரும் கடற்றொழிலாளர்கள். பல்வேறுபட்ட கடற்றொழில்களின் முதுகெலும்புகள்...

‘இந்த நேரம் தேநீர்க் கடைகள் திறந்திருப்பது தமக்குப் பெரும் வரப்பிரசாதம்’ என்றே அவர்கள் கருதினார்கள். சோம்பலை முறித்து உற்சாகத்தடன் தொழிலுக்குச்செல்ல இந்தத் தேநீர்க் கடைகளே வழிவகுக்கின்றன என்பது அவர்களின் எண்ணம்.

அதனால்,

தேநீர்க் கடைகளைத் தேடி ஆவலாய் ஓடுபவர்கள்...

சோம்பலை முறித்து, தாகம் தீர்ந்து வருபவர்கள்...

மனதில் தொழில் சார்ந்த கற்பனைகளுடன் ஓட்டமும் நடையுமாகத் திரிபவர்கள்...

கடைகளுக்குக் கொடுப்பதற்கென காலைப் பலகாரங்களை சுளகு, ஓலைப் பெட்டிகளில் சுமந்து வருபவர்கள்...

எனச் சந்தி களைகட்டியிருந்தது.

மதகுகளில் திட்டமிடாத விடயங்களை விவாதிப்போர்...

தகவல்கள் தெரிவிப்போர்...

தொழிலின் நுணுக்கங்களை எடுத்துரைப்போர்

எனப் பலரின் சங்கமத்தில், பேச்சுக் குரல்கள் - அழைப்புக் குரல்கள் ஒன்றுசேர்ந்து சந்தி கலகலப்பாகக் காணப்பட்டது.

சந்திக்கு அண்மையிலுள்ள வீட்டில் வசிப்பவர்களின்பாடு பெரும் திண்டாட்டம்தான். ஆயினும், இவை வழமையான நிகழ்வுகளாகி விட்டதால் அவர்களும் அதற்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள்.

அதிகாலை மது அருந்துவதற்கென வந்திருக்கும் சிலரும் மதகுகளில் சோர்வுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு தேநீர்க் கடை அவசியமற்றது. அனுமதியில்லா மதுபான விற்பனை இடங்களே அவர்களின் இலக்குகள்.

அவற்றைத் தேடிப் போவதும் வருவதுமாக இருந்தார்கள்... போய்வரப் போய்வரப் போதையும் தலைக்கேறிக் கொண்டேயிருந்தது. பேச்சுக்களும் சூழ்நிலைக்கேற்ப சூடேறிக் கொண்டிருந்தது.

அவ்வாறில்லையாயின் அவர்களின் கை நடுக்கத்தை கட்டுப்படுத்தப்

பெரும் பிரயத்தனம் மேற்கொள்ளவேண்டியிருக்கும். அவர்களைப் பொறுத்தவரை அதிகாலை மது அன்றைய கை நடுக்கத்தைத் தீர்க்கும் அரியதொரு மருந்து...

இந்த நேரத்தில் இந்தச் சந்தி பெறப்படுகின்ற சிறப்பைப்போலவே சாயந்தரமானால் குருநகரிலுள்ள பல சந்திகள் போட்டி போட்டுத் தத்தமது சிறப்பை வெளிகாட்டத் தவறாது.

முன்னைய நாட்களில் தொழில்த் தேவையின் நிமித்தம் பொதுவிடங்களில் பலர் கூடவேண்டிய தேவை இருந்தது. அவ்வாறு கூடும் நேரம், தொழில் முடித்து வந்து, வீடுசென்று திரும்பும் சாயந்தர நேரமென்பதால் பெரும்பாலும் இருள் சூழ்ந்ததாகவே இருக்கும். சந்திகளில் மட்டுமே தெருவிளக்குகள் அமைக்கப்பட்டு இருந்ததனால் வெளிச்சத்தின் தேவை கருதி சந்திகளில் கூடும் பெருகத்தொடங்கின. காலப்போக்கில் தேவைகள் இன்றியே சந்திகளில் கூட்டம் பெருகத்தொடங்கின.

குறைந்த விஸ்தீரணத்தைக் கொண்ட நிலப்பரப்பை உடையதாக குருநகர் அமைந்திருப்பதும் இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். குடும்பங்களின் இயல்பான பெருக்கத்தினால் முன்னர் தரிசு நிலங்களாக இருந்த பல இடங்கள் அத்துமீறிய குடியிருப்புகளாக மாறிவிட்டன... காற்றோட்டத்திற்காகவும், பயன்படுத்தலுக்காகவும் விடப்பட்ட ஒழுங்குகள் மற்றும், பரந்த வெளிகள் யாவும் ஒற்றையடிப் பாதைகளாக மாறிவிட்டன.

இதனால் பலரும் சந்திகளையே பொழுதுபோக்கிடமாகத் தேர்வு செய்யவேண்டிய சூழ்நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டுவிட்டார்கள். இந்த மாற்றம் பலரின் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியிருப்பினும் மாற்று வழி முன்வைக்கப்படாமையால் மாற்றுமின்றி தொடர்கின்றது. ஆயினும் சந்திப் பொழுதுபோக்கு என்பது குருநகருக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல...

காற்றின் அமைதி காரணமாக நிசப்தம் நிலவிய அந்த நேரத்தில், கரைவலை, ஓலைவலைத் தொழில்களுக்குச் செல்பவர்களை 'ஆளரட்டும்' ஓலிகள் ஆங்காங்கே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அந்த ஓலிகளுடன் நாட்கள் குரைக்கும் சத்தமும், அவை ஊளையிடும் சத்தமும் போட்டிபோட்டிடத் தவறவில்லை.

தேநீரை அருந்திவிட்டு பல குழுக்களாக நின்ற சிறகுவலைத் தொழிலாளர்கள் மூன்று மணிபானதும் 'கடிப்பு வலை' மற்றும், தொழிலுக்குரிய பொருட்களுடன் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

'சிறகுவலைத் தொழிலாளர்கள் அதிகாலை மூன்று மணிக்குப் பின்னர்தான் தொழிலுக்குச் செல்லவேண்டும்' என்பது சிறகுவலைக் கடற்றொழிலாளர் சங்கத்தின் கட்டுப்பாடு.

அதற்கமைய புறப்பட்ட அவர்களில் தூரத்திற்குச் செல்வோர் தனித்தனியாக ஈருருளிகளிலும், குழுக்களாக வாகனங்களிலும் செல்ல, வள்ளத்தில் செல்லவேண்டியவர்கள் கடற்கரையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

மெல்ல மெல்ல சந்தி வெறுமை காணத்தொடங்கியது...

மதகிலிருந்த மதுப்பிரியர்களைத் தவிர அங்கே காணப்பட்ட வெறுமையின் நீட்சி சொற்பநேரம் மட்டும்தான். கரைவலை, ஓலைவலைத் தொழில்களுக்குச் செல்பவர்களாலும், நித்திரை குழம்பியதால் அரட்டையடிக்க வருபவர்களாலும், அதிகாலை அலுவல்களுக்குச் செல்பவர்களாலும் சந்தி மீண்டும் உயிர்பெற்றது.

சந்தியில் தொழிலாளர் பெருகப்பெருக ஆளரட்டும் ஒலிகள் குறைந்தளவிலேயே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

நடப்பதற்கு இடையூறின்றி இருப்பதற்காய் முழங்கால் வரை சாரத்தை மடித்துக் கட்டியவாறு, வியர்வையால் எழும் அசௌகரியத்தைக் குறைக்க மேற்சட்டையைப் பாதிவரை திறந்துவிட்டபடி, நாய்களிலிருந்து தண்ணைப் பாதுகாக்க நாலு அடி நீளமுள்ள பொல்லைக் கையில் ஏந்தியவாறு வேகமாக நடந்துவந்த மவுண் சட்டெனத் தரித்து நின்றார்.

“பர்னாந்து அண்ணே... பர்னாந்து அண்ணே...”

“ஆரு.. மவுணா?”

பர்னாந்தின் மனைவி கனகத்தின் குரல்.

“ஓமுங்க..., என்னவுங்க இண்டைக்கு அண்ணனை ரெண்டாந்தரம் எழுப்ப வேண்டியிருக்கு...”

“அவர் பஞ்சிப்படுறார் தம்பி. நீங்க போங்க நான் இந்தா எழுப்பி விடுறன்.”

“கெதிப்பண்ணுங்க...”

“மவுண் அண்ணே!”

வீதியின் மறுபக்கம் குரல்கேட்டு மவுண் திரும்பினார்.

“அது நானண்ணே உதயகுமார்...”

“நீ என்னடா செய்யிறாய்? கெதியா வா... வழமையா ஆளரட்டாமலே பர்னாந்தண்ணன் வந்திடுவார். இண்டைக்கு...”

“என்னெண்டு தெரியேல்லயண்ணே”

“இண்டைக்கு காத்து சீா விழுந்திட்டு. நிலவு படுகிற நீரால பாடுவிட்டா சோத்துக்குக் கிடைக்கும். அதுதான் அவசரப்படுறன்.”

“நீங்க போங்கண்ணே இந்தா பின்னால் கூட்டிக்கொண்டு வாறன்”

மவுண் திரும்பி நடந்தார். அவரது நடையில் முன்னையவிட வேகம் இருந்தது... உதயகுமார் பர்னாந்தின் வரவை எதிர்பார்த்து அவரது வீட்டுப் படலையையே உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றான்.

“என்னப்பா! நேரம் போயிற்றெண்டெல்லா மவுண் சொன்னது. எழும்புங்களன்”

கனகம் பக்கத்தில் குந்தியிருந்தவாறு பர்னாந்தின் உடலைக் கையால்

அசைத்து எழுப்பினாள்.

“எனக்கு இண்டைக்கு பஞ்சியாயிருக்கு கனகம். தேகமெல்லாம் ஒரே குத்துளைவாயிருக்கு...”

கனகத்தின் நெஞ்சில் யாரோ அடித்ததுபோல இருந்தது. இதயம் வேகமாகத் துடித்தது... குந்தியிருந்தவள் கால்களை மடித்து தரையில் அமர்ந்துகொண்டாள்... சில வினாடிகள் அமைதி காத்தாலும் அவள் மனதில் அமைதியில்லை. குடும்பத் தலைவிக்குரிய பொறுப்புகள் அவள் சிந்தையைத் துளைத்துக்கொண்டிருந்தன.

“பஞ்சியப் பாத்து என்னப்பா செய்யிறது. இந்தக் கிழம என்ன ஆன உழைப்பா கிடைச்சது. நீங்க போனாத்தானே கறியெண்டாலும் வரும்... ஐஞ்சாம் திகதி குடுக்கவேண்டிய சீட்டுக்காக என்னும் குடுக்கயில்ல. அவள் ராசாத்தி பேசப்போறாள். நாளைக்கு ‘அறறோம்’² எல்லவா இருக்கு. போட்ட காசெல்லப்பா...”

“.....”

படுக்கையிலிருந்த கணவனை கண்வெட்டாமல் பார்த்தவாறு பக்கத்திலேயே இருந்தாள்.

கனகத்தின் வேண்டுகோள் பர்னாந்தை நெகிழ்ச்செய்திருக்கவேண்டும். யோசனையில் முழுகிக்கிடந்த அவர் முடிவுக்கு வந்தவராய் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து கைகளை உயர்த்தி, மடித்து சோம்பலைப் போக்க முனைந்தார். குடும்பத்தின் பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாத நிலை அவருக்கு...

கனகத்தின் முகத்தில் சந்தோஷம்.... நிலத்தில் இருந்தவள் சட்டென எழுந்தாள்.

துள்ளி எழுந்த கனகத்தை பாயில் இருந்தவாறே ஏற இறங்கப் பார்த்தார் பர்னாந்து. அவளது முகத்திலிருந்த மகிழ்ச்சியை அவர் கண்கள் காணத் தவறவில்லை. இளநகை அவர் இதழில் இழையோடியது.

“சரி விடியச்சோத்தை எடு...”

சூறியபடி பாயிலிருந்து எழுந்தார்.

பர்னாந்தின் முடிவுக்குக் காத்திருந்தவள்போல பம்பரமாய்ச் சுழன்று ‘விடியச்சோறு’³, ‘மடிப்பெட்டி’⁴, ‘பழங்கயிறு’⁵ மூன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அவரிடம் வந்தாள்.

இந்த மூன்று பொருட்களும்தான் அவரது தொழிலுக்கு உரியவைகள்.

முற்றத்திற்கு வந்து கரியைச் சப்பி பல்லைத் துலக்கிய பர்னாந்து, குடத்திலிருந்த நீரை ஐக்கில் வார்த்து வாயை அலசிக் கொப்பளித்து, முகத்தைக் கழுவிவிட்டு, தாழ்வாரத்தின் கீழ் கட்டப்பட்டிருந்த கொடியில் கிடந்த துவாயால் துடைத்தார்.

வழமையாக நடக்கும் நிகழ்வாயினும் கனகம் இன்று அவரை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் இதயத்திலிருந்த கசிவை உணரக்கூடிய நிலையில் பானாந்து இருக்கவில்லை.

உலர்ந்து கிடந்த கச்சைத் துண்டை எடுத்து உதறி தோளில் போட்டபடி

விடியச்சோற்றைக் கையால் பிடித்தார்.

கை வழக்கி சட்டி தவறிவிட்டது...

சட்டி புரண்டு நிலத்தில் விழுவதற்கிடையில் கனகம் ஏந்திக் கொண்டாள். தடுமாறியதில் சொற்ப சோறு மண்ணில் சிந்திவிட்டது.

துடித்துப்போனாள் கனகம். கைகள் நடுங்க சட்டியைச் சீசெய்தவாறு...

“என்னப்பா! வடிவாப் பிடிக்க ஏலாதா...? தொழிலுக்கு வெளிக்கிடைக்க... என்ற படையாளியே...”

முகத்தில் சோகம் ததும்ப முழுமையற்ற வார்த்தைகள் தடுமாற்றத்துடன் வெளியேறின. உடலில் சிறிது நடுக்கம்... தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சுயநிலைக்கு வந்தாள்...

“இந்தாங்க... கவனமாய்ப் பிடியுங்க...”

விடியச்சோறு, பழங்கயிறு, மடிப்பெட்டி என ஒவ்வொன்றையும் மிக அவதானமாகக் கொடுத்தாள்.

தெருக்கோடி நாய் ஊளையிட்டது.

“இதென்ன சனியன்... தொழிலுக்குப் போற நேரமுமதுவுமாய் ஊளையிடுகுது.. இந்தச் சனியன் நாய் ராத்திரி முழுக்க ஊளையிட்டபடி... நித்திரையே வரமாட்டென்டிது..., என்னங்க நீங்க கவனமா போயிற்று வாங்க”

பர்னாந்து தலையை அசைத்தவாறு வாசல் நோக்கி நடந்தார். கனகம் முந்திக்கொண்டு வாசலை அடைந்து படலையை அவிழ்த்து திறந்துவிட்டாள். கனகத்தின் இதயத்தில் சிறு வலி. மௌனமாய் பர்னாந்துவைப் பார்த்தவாறு நின்றாள்...

படலையைக் கடந்து வெளியேறிய பர்னாந்து அமைதி குடிகொண்டவராய் கனகத்தை நோக்கித் திரும்பினார். அவரது பார்வை கனகத்தை ஊடுருவிப் பார்ப்பதுபோலிருந்தது. அவரின் இயலாமையையும் அவளால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

“கனகம் நான் போயிட்டுவாறன்”

கணவனையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கனகம் திடுக்கிட்டவளாய்த் திரும்பித் தன்னை சுதாரித்துக்கொண்டாள்...

“கவனமாப் பாத்துப் போங்க...”

தலையாட்டியவாறு உளம் வருந்தச் சொன்னாள்.

பர்னாந்தும் உதயகுமாரும் சேர்ந்து புறப்பட்டார்கள். இருவரும் சந்தியால் திரும்பும்வரை கனகம் இமைமூட மறந்தவளாய் அவர்களைப் பார்த்தபடி நின்றாள்...

உடம்புக்கு முடியாத நிலையிலும் கணவன் தொழிலுக்குச் செல்வது அவளிற்கு வேதனைதான்.

இதயத்தில் ஒரு உரசல்... உரசலின் வெளிப்பாடாய் கண்களிலிருந்து புறப்பட்ட சில நீர்த்துளிகள் அவள் மாட்புச் சேலையை நனைத்தன... வாய்விட்டுக் கதறவேண்டும்போல் இருந்தது... அடக்கிக்கொண்டு முந்தானையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

குடும்பக் கஸ்ரம் அவள்முன் நிழலாக நின்று தாண்டவமாடியது. அனைத்தையும் நெஞ்சுக்குள் அடக்கிவைத்துத் தத்தளித்தவள், அமைதி இழந்தவளாகப் படலையைக் கட்டிவிட்டுத் திரும்பினாள்...

“அம்மா...”

வலதுகால் கல்லொன்றுடன் அடிபட்டதால் வலி தாங்கமுடியாமல் வாய் உச்சரித்தது. ஆயினும் இரவு என்பதால் இயல்பான அடக்கத்துடனே குரல் வெளிவந்தது. பல்லைக் கடித்தபடி காலை மடித்து அடிபட்ட இடத்தை கையால் தடவினாள். காயமெதுவும் தட்டுப்படவில்லை. உரசிய இடத்தில் கை பட்டபோது வலி எழுந்தது.

காலைத் தாக்கிய கல்லைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். நிலவின் ஒளியில் அது கம்பீரமாய் தலை நிமிர்த்தியிருந்தது. எரிச்சலுடன் மனதுக்குள் ஏசிவிட்டு காலை நொண்டியபடி வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். பிள்ளைகள் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்கள் ஒருதடவை அவர்களை நோட்டமிட்டன...

அவளை அறியாத ஒரு ஏக்கம்...

அவளுக்குக் கிடைத்ததோ நாலும் பெண்கள். மேலுமொரு பெண் குழந்தையைப்பெற விரும்பாமல் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டாள். முத்தவன் தனக்குப் பிடித்தவனை பெற்றோரின் சம்மதமின்றியே திருமணம் செய்துகொண்டாள். ஏனையவர்கள் எதிர்கால கனவுகளுடன் வாழ்கின்றார்கள்...

அவளையறியாது பெருமூச்சு வெளியேறியது.

“இவர்களுக்காகத்தானே அந்த மனுஷன் சுகமில்லாட்டையும் தொழிலுக்குப் போகுகுது... ஏதோ கடவுள்தான் துணை.”

கணவனை நினைத்துக்கொண்டாள்...

கண்கள் கலங்கியது. ஒவென்று அழவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. சூழ்நிலையை உணர்ந்து அடக்கிக்கொண்டாள். கலங்கிய கண்களை சேலை முந்தானையால் துடைத்தவாறு நிலத்தில் விரித்திருந்த பாயில் அமர்ந்தாள்.

தெரு நாயின் ஊளை நின்றபாடாய் இல்லை. மெதுவாக நாயை ஏசிவிட்டு சரிந்து படுத்தாள். சுவரில் தொங்கிய ‘புனித அந்தோனியார்’ படம் கண்ணிப்பட்டது. அதனை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள். அந்தோனியாரின் முகத்திலிருந்த கருணைப் பார்வை அவள் மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. அவரின் கையிலிருந்த ‘குழந்தையேசு’வின் புன்னகை அவளுக்கு அமைதியைக் கொடுத்தது...

ஆயினும், கணவன் தயங்கியபோதும், அவரைத் நிர்ப்பந்தித்து தொழிலுக்கு அனுப்பிய செயல் நினைவில் வந்ததும் மீண்டும் நெஞ்சில் வலி எழுந்தது.

வலியோடு அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள்.

எப்போதும் கலகலப்பாகவும், சுறுசுறுப்பாகவும் காணப்படும் பர்னாந்து எதுவுமே பேசாது மௌனமாய் வருவது உதயகுமாருக்கு சங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

பர்னாந்தின் முகத்தைப் பார்த்தான். மங்கிய ஒளியிலும் என்றுமே இல்லாத சலனம் அவர் முகத்தில்... எதையும் கேட்கத் துணிவற்றவனாக நடந்தான்.

எதிரே தங்கம் தேநீர்க்கடை.

“அண்ணே வாங்கண்ணே தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போவோம்”

“நேரம் போச்செல்லா தம்பி!”

“டக்கண குடிச்சிடலாமண்ணே. நானும் ‘சங்கிலிப்பாண்’ வாங்கவேணும்.”

“சங்கிலிப் பாணா...?”

கேட்டபடி உதயகுமாரின் கையைப் பார்த்தார். பழங்கயிறு மட்டும்தான்

இருந்தது.

“ஏன் சோறு கொண்டுவரவில்லையா”

“இல்லையண்ணே. வீட்டிலையும் சுகமில்லை... சோறு காச்சயில்லை... இந்நகக் கிழம ஆன உழைப்பாண்ணே நடந்தது...? இண்டைக்குத்தான்

காத்து சீராயிருக்கு ஏதும் நாலு பணம் கிடைக்காமலா போயிடும்.”

பாடம் ஒப்புவிப்பதுபோல விரைவாகச் சொல்லிமுடித்தான்.

தங்கம் கடையில் கூட்டம் குறைவாக இருந்தது. ஆளுக்கு ஒருசோடி அப்பத்தை சாப்பிட்டுவிட்டு தேநீரை வேகமாக அருந்தினார்கள். சங்கிலிப்பாணையும், வாழைப்பழத்தையும் உதயகுமார் வாங்கிக்கொள்ள இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

தேநீர் அருந்திய பின்னரும் பர்னாந்திடம் உற்சாகம் தெரியவில்லை.

“அண்ணே ஏனண்ணே ஒரு மாதிரியாக வாறீங்க?”

மனதில் அடக்கிவைத்திருந்ததை தொடர்ந்தும் அடைகாக்க விரும்பாமல் துணிந்து கேட்டேவிட்டான்.

“ரெண்டு கிழமையா அடிசோளகத்தால கடலடிபட்டு தேகமெல்லாம் நோகுது தம்பி... நானென்ன இளந்தாரியா?...”

“அப்ப நிண்டிருக்கலாமேயண்ணே...”

“அப்படித்தான் நினைச்சனான். நான் தனியாளாடாப்பா...? மூண்டு குமர் இருக்குதுகள். அதுகளை கரைசேர்க்க கனகமும் சீட்டுச் சீட்டெண்டு அலையிறாள்... அற்றோமும் இருக்கு என்னெண்டு வீட்ட கிடக்க மனம் வரும்?”

“எங்களுக்கென்ன பெஞ்சன், இன்கூர்ச்சா இருக்குது... சிங்களப் பகுதியில் எவ்வளவுச் செய்யுறாங்க. எங்களுக்குத்தான் எல்லாம் புறக்கணிப்பு... அண்ணே! சீட்டும், அற்றோமும் தானே எங்கட ஆக்களட சேமிப்பு.

அதுதானே எப்பையும் தேவைக்கு உதவுது. அதுவுமில்லையெண்டா...”

“நீ சொல்லுறதும் சரிதான் தம்பி. நாம வேற என்னதான் செய்யிறது... தம்பி நான்தான் படிக்காம இருந்ததால கடலடியில். கஸ்ரப்பட வேண்டியிருக்கு நீ படிச்சவனெல்லா...”

“படிச்சாப்போல கவிண்மென்ற உத்தியோகந்தான் செய்ய வேண்டுமெண்டு கட்டாயமாண்ணே? இதென்ன இளக்கமான தொழிலாண்ணே? சுதந்திரமான, நிம்மதியான தொழிலண்ணே. ஆருக்கு நாம பயப்பிடவேணும்?”

நெஞ்சை நிமித்தியவாறு உதயகுமார் உறுதியுடன் கூறினான். கேட்டுக்கொண்டுவந்த பர்னாந்துக்கு உள்ளூர் புதுவேகம் உண்டானதுபோல் தேகம் சிலிர்த்தது.

இருவரின் நடையிலும் இப்போது வேகம் இருந்தது. மவுண்கார்மல் சந்தியை அடைந்தனர். சந்தியில் கூட்டம் மிகக் குறைவாக இருந்ததுடன் சக தொழிலாளர் எவரும் அங்கு இருக்கவில்லை..

“என்ன பர்னாந்தண்ணே இப்பத்தானா போறீங்க...? உங்கட ஆக்களெல்லாம் நேரத்தோட போயிட்டாங்கண்ணே. கெதியாப் போங்க...” மதகிலிருந்தவாறு சீனித்தம்பி கூறினான்.

“ஓம் தம்பி கொஞ்சம் பிந்தீற்றன்... வாறன் தம்பி போயிற்று...”

நடந்தவாறே பதில் சொன்னார் பர்னாந்து.

பக்கத்திலிருந்த வேப்பம் மரத்திலிருந்து ஆந்தையொன்று குரல் கொடுத்தது. தரித்துநின்று திரும்பிப் பார்த்த இருவரும் மூன்று தடவைகள் எச்சிலை நிலத்தில் துப்பிவிட்டு நடையைத் தொடர்ந்தனர்.

“டாண்..., டாண்..., டாண்...”

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் அதிகாலைத் ‘திருந்தாதி’ மணி கணீரென ஒலித்தது.

மணியின் ஒலியைத் தொடர்ந்து குருநகர் இறங்குதுறைக்கு அண்மையிலுள்ள வீடுகளிலிருந்த இரண்டொரு சேவல்கள் ஏற்ற இறக்கத்துடன் கூவின... போட்டியாக நாய்களின் ஊளையும் பதிந்து எழ, அமைதியான அந்தச் சூழலில் காதுக்கு மிகவும் இனிமையாக இருந்தது.

‘T’ வடிவமாக அமைந்துள்ள இறங்குதுறையில், கரையிலிருந்து கடலை ஊடறுத்துச் செல்லும் நூறு மீற்றர் தூரமுள்ள கருமையான தார் வீதியின் இருமருங்கிலும் தொழிலுக்குச் செல்லாத படகுகள் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தன. காற்று கட்டுப்பாடின்றி வீசத்தொடங்கிய நாளமுதல் சில படகுகள் தொழிலை மறந்து கிடந்தன.

இறங்குதுறையின் அந்தத்திலுள்ள குறுக்குப் பாலம் தனது இளமையை இழந்தே காணப்பட்டது. பாலத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பாரந்தாக்கி கவனிப்பாரற்ற நிலையில் துருப்பிடித்து முறிந்ததால் அகற்றப்பட்டும், மூன்று பிரிவுகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்த தங்குமண்டபத்தின் கூரைகள் மற்றும், ஜன்னல்கள் திருப்பட்டு நிர்வாணமாகவும் காட்சித்தது.

ஆயினும், தினம்தினம் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த மாற்றம் பெரிதாகத் தெரிவதில்லை.

தொழிலாளரை ஏந்திக்கொள்வதற்காக வழமைபோல் படகு குறுக்குப் பாலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. படகின் ‘அணியம்’⁶ இறங்குதுறையைவிட உயரமாக

இருந்ததால் 'தூய ஒளி' என அணியத்தில் வெள்ளை நிறத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த படகினது பெயர் நிலவின் ஒளி பட்டுப் பிரகாசமாய் ஒளிர்ந்தது.

இங்குதுறையைத் தொட்டு மீளும் அலைகளினால் படகு உயர்ந்து, பதிய 'தூய ஒளி' மறைந்து, துலங்குவது பார்வைக்கு மேலும் இரசனையாக விருந்தது. வருபவர் கண்களில் முதலில் பட்டுக்கொண்டிருந்ததும் அதுதான்.

படகிலும், இறங்குதுறையிலும் இருந்த வாலிபர்களின் கேலிப்பேச்சுகள், பெரியவர்களின் அதட்டல்கள், வேகமற்ற காற்றின் கனமற்ற உந்தலால் எழும் சிறுசிறு அலைகளின் மோதல் ஓசை, பழைய சம்பவங்களைத் தோண்டியெடுத்து பெருமைகாணும் வீராப்புக் குரல்கள், தத்தமது சாதனைகளை எடுத்துரைத்து மகிழும் சிரிப்பொலிகள்... என அந்தப் பகுதி ஆரவாரமாக இருந்தது.

"படையாளியின் திருநாளும் வருகுது. நாலுபணம் சேர்க்க வேணும்..."

வெற்றிலை சப்பியவாறு பக்கத்தில் இருந்த பயஸிற்கு அக்கறையுடன் கூறிக்கொண்டிருந்தார் பற்றிக்...

"எனைய இண்டைக்கு ஆனிமாதம் பத்தாம் திகதியண. திருநாளுக்கு என்னும் ஒண்டரை மாதம் இருக்கு. அதுக்குள்ள நாலுபணம் சேரும்தானே..."

சிறுவன் ஜெயபாலனின் கதையைக் கேட்டு வாலிபர்கள் உரத்துச் சிரித்தனர்... பற்றிக்குக்கு தோற்றுப்போனதுபோன்ற வெட்கம்.

"நீ வா இண்டைக்கு..."

ஒற்றைக் கையால் இது கடைவாய்ப் பக்கத்தை மறைத்து, வெற்றிலை எச்சிலைத் துப்பிவிட்டு ஜெயபாலனைப் பார்த்துக் கூறியவாறு எழுந்தார் பற்றிக். அதற்குள் அவன் சற்றுத் தள்ளி ஓடிவிட்டான்.

"நீ என்ன தப்பையா போறாய் பாப்போம்"

தலையசைத்துக் கூறியபடி மீண்டும் அமர்ந்தார்.

'மேலாப்பாச்சி' 7 மவுண் வேகமாக நடந்து வருவதைக் கண்டதும் இறங்குதுறையில் இருந்தவர்கள் அமைதியானார்கள். விடியச்சோற்றை படகிலிருந்த தொழிலாளி ஒருவரிடம் கொடுத்துவிட்டு திரும்பிய மவுண் பெருமூச்சு விட்டார்...

"ஐஞ்சு மணிக்கு திருந்தாதியும் அடிச்சிட்டு என்னும் ஆக்கள் வந்து சேரேல்ல. மூண்டு மணிக்கெல்லா ஆளரட்டத் துவங்கினான்..."

எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி கூறிய மவுண், படகையும், இறங்குதுறையின் குறுக்குப் பாலத்தையும் நோட்டமிட்டார்...

தொழிலாளர் வழமையைவிடக் குறைவாகவே இருந்தனர்.

"எப்ப வந்து சேரப்போறாங்களோ...!"

வெறுப்பின் பிரதிபலிப்பாய் வாய் முணுமுணுத்தது.

"பெனடிற் அண்ணே! மற்றக் கரைவலைகள் போயிற்றா...?"

"இல்லத்தம்பி இன்னும் வெளிக்கிடேல்ல... ஆக்களட சிலமனக் காணம்.. போகையில்லப் போலிருக்கு"

மவுணின் குணமறிந்து அமைதியாக பதில்சொன்னார் 'தண்டையல்' 8
பெளடற.

அமைதி நிலவியது...

"அண்ணே!..."

அமைதி காரணமாகவோ என்னவோ மவுணின் அழைப்பு உரத்தது
ஒலித்தது.

"நேரம்போகுது எல்லாரையும் படகில் ஏறச்சொல்லுங்க..."

தலையசைத்து ஏற்றுக்கொண்ட பெளடற இறங்குதுறையில்
இருந்தவர்களைப் பார்த்தார். அவர் எதுவும் கூறாமலே அங்கே இருந்தவர்கள்,
நின்றவர்கள் படகில் ஏறத்தொடங்கினார்கள்.

"டான்..., டான்..."

எங்கிருந்தோ கோவில் மணிச் சத்தம்...

சினத்துடன் நின்ற மவுண் தலையை நிமிர்த்தி விடிவெள்ளியைப்
பார்த்தார். அடிவானிலிருந்து இரண்டு பனை உயரத்தில் பளிச்செனத் தெரிந்தது
அந்த வெள்ளி. தனக்குள்ளே ஏசிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் பார்த்தார். இருவர்
பாலத்தின் ஓரத்தில் குந்தியிருந்தனர்.

"யாரண்ணே அவங்க..."

"நம்மட சேவியரும், கலப்பத்து அடிக்கிற சுப்பிரமணியத்தினர் மகனும்
புதுசா வந்திருக்கிறாங்க"

"ஏன் அதில் இருக்கிறாங்க. தொழிலுக்கு வாறன்டா ஏறச்
சொல்லுங்களேன்..."

கூறியபடி அவர்களைப் பார்த்தார்.

"சேவியரண்ணே! அந்தத் தம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டுவந்து படகில்
ஏறுங்க."

பெளடற கூறியதும், அழைப்புக்காகக் காத்திருந்தவர்கள்போல இருவரும்
தாமதியாது தத்தமது விடியச் சோறுகளுடன் படகில் ஏறினார்கள். புதியவர்களைக்
கண்ட மற்றவர்கள் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று இருக்க இடமும்
கொடுத்தார்கள்.

படகு புறப்படும் வரை பெரும் அல்லோலகல்லோலமாக இருப்பது
வழமை. ஒருவர்மாறி ஒருவர் சீண்டிக்கொண்டேயிருப்பார். இன்று வெகு
அமைதியாகவே இருந்தனர்... புதியவர்களின் வரவா? மவுணின் சினமா?... காரணம்
புரியவில்லை... தண்டையலுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. படகிலிருந்தவர்களை
ஏனைப் புன்னகையுடன் பார்த்தார்.

"என்னடா இண்டைக்கு எல்லாரும் மௌன விரதமா?"

"....."

எவரிடமிருந்தும் பதிலில்லை. முதியவர்கள் பக்கமிருந்து சில
சிரிப்பொலிகள் மட்டும் கேட்டன.

மேற்கொண்டு பேச்சைத் தொடரவிரும்பாத தண்டையல் தன் பங்கிற்குச்
சிரித்துக்கொண்டார்.

புதிய கடற்கரை வீதியில் இருவர் வேகமாக நடந்து வருவதை மவுண் கண்டிருக்கவேண்டும்,

“அண்ணே அங்க ரெண்டு பேர் வாறாங்க பர்ணாந்தண்ணன் போலிருக்கு. நீங்க படக ஸ்ராட் பண்ணச் சொல்லுங்க அவக வர வெளிக்கிடுவோம்.”

அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு இயந்திரம் பெரும் சத்தத்துடன் இயங்கத் தொடங்கியது...

விரைந்து வந்த பர்ணாந்தம், உதயகுமாரும் படகில் ஏறிக் கொண்டார்கள். வழமையாக ஐம்பது தொழிலாளர்கள் வரை செல்கின்ற படகில் இன்று முப்பது தொழிலாளர்களே இருந்தார்கள்.

“இண்டைக்கு என்னண்ணே ஆக்களைக் காணோம்.”

உதயகுமார் பொனிப்பளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நேற்றைக்கு செல்வநாயகத்தினர் மகளுக்கு கலியாண மெல்லோ...”

“நேற்றைய கலியாணத்துக்கு இண்டைக்கென்னண்ணே...”

“கலியாணமெண்டா மூக்குமுட்ட குடிக்கவேணாமா...?”

பலரது சிரிப்பொலி அமைதியைக் குலைத்தது.

படகின் அணியம் இறங்குதுறையைவிட்டு மெல்ல மெல்ல தெற்குநோக்கி அகன்றது. ‘சக்கானில்’ பொருத்தப்பட்டிருந்த ‘கானாத்தடி’யைப் பிடிப்பதை விட்டுவிட்டு வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தார் பெனடிக்ற்.

இறங்குதுறையிலிருந்து அகன்ற படகு, கடல் நீரோட்டத்தின் அழுத்தம் காரணமாக, கானாத்தடியின் கட்டுப்பாட்டை இழந்த சக்கானின் தடுமாற்றத்தால் மீண்டும் இறங்குதுறையை நோக்கித் திரும்ப, அணியம் பாலத்தில் உரசியது...

அணியத்தில் இருந்தவர்களின் இரைச்சல் கேட்டதும் தவறையுணர்ந்த பெனடிக்ற் தன்னை சுதாரித்துக்கொண்டு கானாத்தடியை பற்றிக்கொண்டார்.

“என்னண்ணே... வெளிக்கிடுற நேரம் என்ன செய்யிறீங்க..?. இண்டைக்கு எல்லாமே புதுமாதிரியாகத்தான் இருக்கு...”

மவுணின் குரல் எரிச்சலுடன்... பெனடிக்ற் மௌனமானார். படகில் இருந்தவர்களும்தான்.

படகு இறங்குதுறையைக் கடக்கின்றது. இறங்குதுறையில் நின்ற இரண்டு நாய்கள் ஊளையிட்ட சத்தம் இயந்திர இரைச்சலால் கேட்டும் கேட்காத நிலை... வழமையைப்போல், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கிழக்கு நோக்கிய ஆழமான கடற்பகுதியால் படகு சென்றுகொண்டிருந்தது.

சூரிய உதயத்திற்கு அதிக நேரமில்லை என்பதை உணர்த்தவோ என்னவோ கிழக்கு அடிவானம் செங்கதிர்களைப் பரப்பி நின்றது.

“எப்பிடித்தான் அவசரப்பட்டாலும் செல்லுகிற நேரந்தான் செல்லும்...”

மேலாப்பாச்சி தன் ஆதங்கத்தை பக்கத்திலிருந்தவர்களிடம் கூறிச் சலித்துக்கொண்டார். படகு தனக்கேயுரிய வேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

இரத்தத்தில் மூழ்கி வருவதைப்போல் கதிரவன் மெல்ல அடிவானில் சிவப்பாய்த் தலைகாட்டினான்...

கவிஞனால் வர்ணிக்கமுடியாத, ஓவியனால் வரையமுடியாத, எவராலும் கற்பனை செய்யமுடியாத அற்புதமான கண்கவர் காட்சி அது...

பல் நூறு அதிகாலைகளில் இதுபோன்ற அற்புதமான காட்சிகளைப் பார்த்திருந்தாலும் இன்று அதிசயத்தைப் பார்ப்பதுபோல அனைவருமே இமை மூடாமல் இரசித்தவாறு இருந்தார்கள்.

மிகக் குறைந்த காற்றின் உந்தலால் எழும் அலைகளின் தாலாட்டு, சுகந்தமான அதிகாலைக் காற்று, அடிவானில் அற்புதமான காட்சி. அனைவர் உள்ளங்களையும் பூரிப்படையச் செய்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

பாஷையூர் 'அந்தோனியார் கோவில்' முகப்பு மின்குமிழின் ஒளி படகிற்கு நேரே தெரிந்ததும் இயந்திரத்தின் வேகம் குறைக்கப்பட்டு, கோவில் முகப்பைப் பார்ப்பதுபோல் படகின் அணியம் திருப்பப்பட்டது.

"ஏனுங்க போட்டத் திருப்புறாக. ஜெற்றிக்கா போகப்போகுது...?"

புதிதாக தொழிலுக்கு வந்த சேவியர் சாமிநாதரிடம் கேட்டார்.

வீட்டுக் களீரம் காரணமாக பலவித கற்பனைகளுடன் இன்றுதான் முதன்முதல் தொழிலுக்கு வந்துள்ள சேவியருக்கு, 'தொழிலுக்குச் செல்லாமல் படகு திரும்பிவிட்டால் சீவியத்துக்கு என்ன செய்வது' என்ற ஏக்கம்...

'இல்லை' என்பதுபோல தலையசைத்த சாமிநாதர்...

"இல்ல சேவியர். நாங்க இப்ப தொழிலுக்குப் போற பாதையில் அந்தோனியார் கோவிலக் கடந்து போறோமெல்லோ. அவரட்ட மண்ணாடுறத்துக்காக கோவில் நோக்கி படகத் திருப்புறாக... பாலதீவுப் பக்கம் போனாலும் அப்பிடித்தான்..."

சேவியர் அடைந்த மன நிறைவு இளநகையாக வெளிப்பட்டு, அந்தோனியாரிடம் தானும் மண்ணாடிவிட்டுத் திரும்பினார். நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் இதுவரை கண்டிராத அடிவானின் அளவிடமுடியாத அழகை இரசிக்கத் தலைப்பட்டார்.

கதிரவன் தனது முழு உருவத்தையும் சிறிதாக்கி முழுமையாக வெளியே கொண்டுவந்தபோது ஒளி பூரணமாக பூமியை ஆட்கொண்டது.

இதுவரை பயணம் செய்த ஒருங்கிய ஆற்றின் முனையிலுள்ள 'முகத்துவார வெளிச்சவிட்டை'க் கடந்ததும், மேலாப்பாச்சியின் உத்தரவுப்படி மேற்குப் பக்கமாக மண்டைதீவு முனை நோக்கி படகு திருப்பப்பட்டது.

காற்று மெதுவாக வீசினாலும் விரிந்த கடலின் இயல்பான நீரோட்டத்தை எதிர்த்துச் சென்றுகொண்டிருந்ததால், படகு கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்வது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. இதனால் படகு சிறிது ஆடவும் செய்தது.

திரெனக் கறுத்த மேகம் கதிரவனை மறைத்தது...

குறித்த பகுதியில் மட்டும் ஒளி மங்கியிருக்க ஏனைய இடங்களில் வெயில் மாற்றமின்றித் தெரிந்தது.

எவரும் எதிர்பார்க்காத நிலையில் இருண்ட மேகத்திலிருந்து கனமான நீர்த்துளிகளுடன் தூறிய மழை படகைக் குளிப்பாட்டியது.

சில வாலிபர்கள் இயந்திரக் கூடுக்குள் புகுந்து கொண்டார்கள்...

“இஞ்சு பாருங்கடா கிழடுகளெல்லாம் நனையுது... இளசுகள் கூட்டுக்கப் பூருது...”

அலோசியசின் கேலிப்பேச்சால் பலரிடமிருந்து சிரிப்பொலிகள் வெளிப்பட்டாலும் மழையில் நனைவதிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபடத் தவறவில்லை.

“இது இருளத்தில் பெய்யிற மழை. இந்தா நிண்டிடும். வெளியால் வாங்கடா.”

.....

அவரின் கூற்று சரியென்பதுபோல சிறிது நேரத்தில் மழையும் நின்றுவிட்டது. கூடவே வீசிய மெல்லிய காற்றும் முற்றாக அயர்ந்துவிட்டது.

இந்த ஆரவாரங்களுடன் கடலில் துள்ளி விளையாடிய ‘தவ்வல்’ மீன் படகினுள் பாய்ந்து, குவித்துக்கிடந்த வலைகளுக்குமேல் விழுந்து தூடித்துக் கொண்டிருந்ததை சூழ இருந்தோர் இரக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

உயிர் பிரியும்வரை அது தூடித்துக்கொண்டே கிடந்தது.

“ஓடும்..., ஓடும்...”

“எங்கேயோ செல் அடிக்கிராங்க...”

“சோளகத்தால்*தான் கேக்குது”

“முனைக்குச் சோளகத்தால் நேவிக் காம்ப் இருக்குத்தானே... அவங்கதான் அடிக்கிராங்களாக்கும்...”

“நெடுகத்தானே இது நடக்குது...”

“இப்ப சத்தத்தைக் காணெல்ல... இனி சரியாயிடும்.”

“அங்க பார் நைலோன் போட்டுகளெல்லாம் துறைக்குப் போகுது. ஏதும் பிரச்சினையெண்டா அதுகள் எப்பிடி அங்கயிருந்து வரும்.”

“நைலோனுகளுக்கு உழைப்பு பறவாயில்லப் போலிருக்கு. போட்டுகள் பதிவாப் போகுது.”

“காத்து சீர்தானே ஏதும் கிடந்திருக்கும்...”

படகிலிருந்தவர்களின் உரையாடலுடன் குறித்த மண்டைதீவு முனைப் பகுதியை படகு நெருங்கியது.

இயந்திரத்தின் வேகம் குறைக்கப்பட்டது.

காற்று முற்றாக அயர்ந்து சீராகிவிட்டதனால் கடல்நீரும் அரவமின்றி ‘மான்பாடு’ ஆகவிருந்தது. இதனால் முனையை சூழவுள்ள கடலின் அடிநிலம்

காற்றுகளின் பெயரையே திசைகளுக்கு குறிப்பிடுவர். அவையாவன: வாடை - வடக்கு, கொண்டல் - கிழக்கு, சோளகம் - தெற்கு, கச்சான் - மேற்கு.

மிகத் தெளிவாக, கண்ணாடிக்குள் பார்ப்பதுபோல தெரிந்தது. வெண்மையான கடலடி மண்ணில் இடைக்கிடையாக பாசி படர்ந்தும், படராததுமான கற்பாறைகள் சிறிய குன்றுகளாக உயர்ந்து தெரிந்தன. அந்த அற்புதமான காட்சியை முதல்தடவையாக சேவியரும், கிருஷ்ணனும் பார்த்தார்கள். அவர்களது விழிகளும், வாயும் மூடாத நிலையிலேயே இருந்தன.

காலைக் கதிரவனின் ஒளியினாலும், கடல் நீரின் மான்பாடு நிலையினாலும் கடலடியின் கணிசமான தூரத்தைப் படகிலிருந்தவாறு பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது... களங்கமின்றிக் காணப்பட்ட கடல் நீரில் குதித்து மூழ்கி எழவேண்டும்போல தோன்றியது அவர்களுக்கு.

மெதுவாகச் சென்ற படகு மண்டைதீவு முனைக் கரையின் கடலடி மணலில் உரசியும் உரசாத நிலையை அடைந்தபோது இயந்திரத்தின் இயக்கம் நிறுத்தப்பட்டு நங்கூரமிடப்பட்டது. படகு பயணித்து வந்ததால் கடல் நீரில் எழுந்த 'உவட்டு' அரைவட்ட வடிவில் அடுக்கு அலையாக படகையும் முந்திக்கொண்டுபோய் கரையை முட்டியது.

மேலாப்பாச்சி நீர்நிலைகளை ஆராய்ந்தார். வெள்ளம் இன்னமும் தணியவேண்டியிருந்தது.

வழிவழி வந்த அனுபவசாலிகள் கடைப்பிடித்த தொழில் நுணுக்கத்தை அப்படியே பின்பற்ற முயன்றார். காலமாற்றத்தின் வழிநின்ற எத்தகைய நவீனத்துவத்திற்குள் மனிதர்கள் புகுந்துகொண்டாலும் இயற்கையின் ஒன்றிப்பு அவசியம் என்பதை உணராமலே செயற்படுத்தினார்கள்.

“இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பொறுக்கவேண்டும். சாப்பிடுற ஆக்கள் சாப்பிடுங்க. அகலப்போய்த்தான் வரவேணும். அதனால் நேரஞ்செல்லும்.”

மேலாப்பாச்சியின் கூற்றில் உண்மை இருப்பதை தொழிலாளரில் அநேகர் அறிந்திருக்கிறார்கள். அதனால் எல்லோரும் தத்தமது விடியச்சோற்றை எடுத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

‘கடற்பசி பேய்ப்பசி’ என்று சொல்லுவதுண்டு அதற்காகவேதான் விடியச்சோறு, ஒரு தடவையில் சாப்பிட முடியாத வகையில் தாராளமாகவே போடப்பட்டிருக்கும். அரைப்பகுதிச் சோற்றை சாப்பிட்டுவிட்டு மிகுதியைப் பின்னர் சாப்பிடுவதற்காக வைத்துக்கொள்வர்.

உதயகுமார் சோறு கொண்டுவராமையால் பர்னாந்து தனது சோற்றில் அரைப்பகுதியைக் கொடுத்துச் சாப்பிட வற்புறுத்தினார். மறுப்புக்கூறமுடியாத உதயகுமார் தனது சங்கிலிப்பாணை வைத்துவிட்டு சோற்றைச் சாப்பிட்டான்.

“சேவியர்! சோறு கொண்டுவந்தனியா?”

“ஓமுங்க அந்தோனிப்பிள்ளையண்ணே...”

“அந்தத் தம்பி?”

“அவரும் கொண்டுவந்திருக்கிறேர்”

புதிதாக வந்தவர்கள் சிலவேளை சாப்பாடு கொண்டுவராமல் இருக்கலாமென்ற எண்ணத்தில் விசாரித்தறிந்த அந்தோனிப்பிள்ளை, அவர்களைச் சாப்பிடுமாறு கூறிவிட்டுத் தானும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

பகிர்ந்து சாப்பிடுவதைத் தொழிலாளர்கள் அனைவருமே வழமையாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

“டேய் குழப்படி...”

மேலாப்பாச்சியின் குரல் படகின் அணியத்திலிருந்து வந்தது. அண்மையில்தான் குழப்படி நின்றான்.

“ஜோச்சண்ண தண்ணி கேக்கிறார் எடுத்துக் குடுத்திட்டு இந்தா வாறன்.”

சூறியவாரே தண்ணீர் எடுப்பதற்காகப் படகின் ‘கடையால்’⁹ நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

எவரது வாயிலிருந்தும் ‘குழப்படி’ என்ற அழைப்புக்குரல் வராமலிருக்க மாட்டாது. அவ்வளவுக்கு அனைவருக்கும் வேண்டியவனானான். இது அவனுக்குச் சூட்டிய பெயர். இயற்பெயர் ஜெயகாந்தன் வயதிலே சிறியவன். பதினாறு வயதுதான் இருக்கும். அனைத்து ‘ஓடுதாவடி’ வேலைகளுக்கும் இவன்தான் அழைக்கப்படுவான். இயந்திரம் போலவே வேலைசெய்வதால் அனைவரும் பிரியமாக இருந்தார்கள்.

படகிற்குள் கிடக்கக்கூடிய நீரை ‘பட்டை’யால் அள்ளி ஊற்றுதல், கஞ்சல்களை அகற்றுதல், தொழில் உபகரணங்களை ஒழுங்குபடுத்துதல் போன்றவற்றைச் செய்வதற்கு அவனுக்கு யாரும் சொல்லாத தேவையில்லை. சும்மா இருக்காமல் ஏதாவது செய்துகொண்டேயிருப்பான். இதனால் இவனை கடலுக்குள் இறங்கி வலை இழுக்க எவரும் நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. வேலை எதுவுமில்லாவிட்டால் தானாகவே கடலில் இறங்கி வலை இழுப்பவர்களுடன் இணைந்து விடுவான். படகிலிருக்கும் அனைவரது பொருட்களினதும் காவலாளியும் இவன்தான்.

“என்னண்ணே... கூப்பிட்டங்க?”

“சம்மாட்டி ‘பாதங்கழுவின தண்ணி’¹⁰ தரவில்லையா?”

“நேற்றைக்கு சம்மாட்டிஅம்மா எடுத்து வந்ததைக் கண்டனான். வரேக்க தரயிலில் மறந்திட்டா போலயிருக்கு.”

“நீ கேட்டிருக்கலாம் தானேயடா?”

“.....”

தலையைச் சொறிந்தவாறு குற்றவாளிபோல் நின்றான்.

தான் நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்திருந்த ‘பாதம் கழுவின தண்ணீர்’ கொண்டுவரப்படாமையால் மேலாப்பாச்சியின் மனதில் சிறு குத்தல். அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“சரி போ...”

மவுனுக்கும், ஜெயகாந்தனுக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலைக் கேட்டவாறு அனைவரும் அமைதியாகச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சேவியரும், கிருஷ்ணனும் இந்தப் பகுதிக்கு இன்றுதான் வந்திருந்ததால், அவர்கள் கவனம் மண்டைதீவு முனையிலேயே இருந்தது. முனையை விழுங்கி விடுவதுபோலப் பார்த்தவாரே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

கடலடி மணலைப்போலவே பால்போன்ற வெண்மணல் முனையின் கரையோரப் பகுதியில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை காணப்பட்டது. கரைப் பகுதியின் வெண்மணலில் காணப்பட்ட படிநீரில் சூரிய ஒளிப்பட்டதும் பளிங்குத் தோற்றத்தைக் கொடுத்தது.

காற்றின், கடல் நீரோட்டத்தின் வேகத்தால் கடலடியில் வளரும் 'சாதாளை' போன்ற தாவரங்களின் இலைகள், 'இராவணன் மீசை' எனப்படும் செடியின் பகுதிகள் போன்றவை மிதந்துவந்து கரையோரமாக ஒதுங்கி ஒரு சாண் உயரத்திற்கு நீளமாகக் குவிந்து கிடந்தன.

கடல் பச்சை நிறத்தில் குவிந்துகிடந்த சாதாளைகள் மற்றும், துளிர் பச்சை நிறத்திலான இராவணன் மீசை போன்றவற்றுடன் இணைந்தாற்போல் ஒதுங்கிக்கிடந்த 'வெண்சொறி'களில் சூரியஒளி பட்டுத் தெறித்தபோது வைரக் கற்கள் ஒளி வீசுவதுபோல இருந்தது.

முனையின் சற்று உயரமான நீர் புகாத பகுதியில் பச்சை நிறக் கயிறுகள்கொண்டு பின்னப்பட்ட தன்மையில் பரந்து கிடந்த 'முள்ளிச் செடி'கள் மணலை மூடிப் பாய் விரித்தாற்போலக் காணப்பட்டன. அந்தச் செடிகளும் வெண்மணலுடன் இணைந்து கரைக்கு மேலும் அழகூட்டி நின்றன.

கரையிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் 'புங்க மரங்கள்' தொகுதி தொகுதியாகக் காணப்பட்டன. இடையிடையே 'ஈச்ச மரங்கள்' பற்றைகளாக வளர்ந்திருந்தன. அவற்றுக்குள்ளிருந்து சிவப்பு மற்றும், கறுப்பு நிறங்களிலாலான ஈச்சம்பழங்கள் இடைக்கிடையே கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன.

படகிலிருந்து பாட்பவர்களுக்கு முனை முப்பரிமாண கோணத்திலமைந்த காட்சியாகத் தோன்றி கண்ணுக்கு விருந்தாக இருந்தது. இது புதியவர்களை மட்டுமல்ல அனைவரையும் கவர்ந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சிறிது ஓய்வின் பின்னர், மேலாப்பாச்சியின் உத்தரவு கிடைத்ததும் இடையில் கச்சை கட்டி, சாரத்தை 'தலைப்பாகை'யாகக் கட்டி அதனில் மடிப்பெட்டியை சொருகி வைத்தார்கள். மடிப்பெட்டியில் இருக்கின்ற வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை போன்றவற்றை இடையில் பயன்படுத்தலுக்கு வசதியாகவே அவ்வாறு செய்தார்கள்.

இளைஞர்கள் சிலர் கச்சைக்குப் பதிலாக உள்ளாடை அணிந்திருந்தார்கள். தொடர்ச்சியாக கரைவலைத் தொழில் செய்யாத சிலர் வெயிலின் தாக்கத்திலிருந்து* தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள மேலாடைகளையும் அணிந்திருந்தார்கள்.

இளைஞர், முதியவர் எனக் கலந்தவர்களாக பாதிப்பேர் தத்தமது பழங்கயிறுகளுடன் கடலில் இறங்கினார்கள். புதிதாக வந்த இருவரும் பழங்கயிறு கொண்டுவராததால், ஏற்கெனவே படகில் தேவையற்றுக் கிடந்தவற்றை அந்தோணிப்பிள்ளை எடுத்துக்கொடுத்தார்.

* கடல்நீரில் முற்றாக நனைந்ததன் பின்னர் வெயிலில் உடல் காய்ந்து, உப்பு படிந்து மிகுதியான வெப்பத்தைக் கொடுக்கும்.

இடுப்புக்குக் கீழ்ப்பட்ட தண்ணீர்.

இறங்கியவர்கள் கடல் நீரைக் கையால் தொட்டு நெற்றியிலும் - வயிற்றிலும் - இரு தோள்முட்டுகளிலும் தொட்டுக் கொண்டார்கள். ¹¹

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த இருவரும், விபரமெதுவும் கேட்காமலே தாமும் நீரைத் தொட்டு மற்றவர்களைப்போல் செய்துகொண்டனர்.

இறங்கியவர்களில் இருவர் மடி மற்றும் ஏனைய வலைகளுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த 'கம்பான் கயிற்றின்' ¹² முனையைப் பிடித்து கரைநோக்கி இழுத்துச் சென்றனர். படகு அகன்றது...

கரையில் நின்ற சில கட்டாக்காலி நாய்கள் இவர்களைக் கண்டதும் ஏற்கெனவே அறிமுகமானவர்களைப்போல வாலை வேகமாக அசைத்தவாறு குரைத்தும், அழுதும் வரவேற்றன...

"அண்ணே நானும் வந்து இழுக்கட்டாண்ணே"

குரல்கேட்டு சாமிநாதர் திரும்பினார். இளைஞன் ஒருவன் நின்றான்.

"அண்ணே நான் வட்டுக்கோட்டையில் இருக்கிறேன் இஞ்ச அலுவலர் வந்தான். இப்ப அவசரமா ஊருக்குப் போகவேணும். அதுதான் உங்களோட நிண்டு இழுத்திட்டு உங்களோட வரலாமெண்டிருக்கிறீன்."

"மேலாப்பாச்சி படகில் தம்பி. அவரட்டத்தான் கேக்கவேணும்..."

சாமிநாதர் சற்று இழுத்தார்.

"அண்ணே நீங்க இழுக்கச்சொல்லுங்க. நான் மவனுக்குச் சொல்லுறேன்"

பொனிப்பஸ் குறுக்கிட்டுச் சொன்னதும் சாமிநாதரால் மறுக்க முடியவில்லை. இன்று தொழிலுக்கு ஆட்கள் குறைவு என்பதை சாமிநாதர் அறியாதவரல்ல...

அத்துடன், பண்ணைப் பாலத்தினூடான தீவுப்பகுதிப் போக்குவரத்துக்கள் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. தீவுப்பகுதியிலிருந்து செல்பவர்கள் ஊர்காவற்றுறை வீதியால் 'சரவணை' கடற்கரைக்குச்சென்று அங்கிருந்து வள்ளங்கள் மூலம் 'அராலி' கடற்கரைக்குச் சென்று அதிலிருந்துதான் யாழ்ப்பாணம் செல்லவேண்டும். இதனால் தீவுப்பகுதியிலிருந்து செல்பவர்களும், அங்கு வருபவர்களும் பெரும் சிரமத்தையே அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் சாமிநாதன் அறிந்திருந்தார். ஒருமுறை பட்ட அனுபவம் அவருக்கு.

"சரிதம்பி உடுப்பக் கழற்றன்..."

இளைஞனுக்கு அளவிடமுடியாத சந்தோஷம்...

'பாடு' ¹³க்கேற்ற திசைநோக்கி படகைத் தண்டையல் செலுத்த படகிலிருந்த மற்றவர்கள் கம்பான் கயிற்றை இளக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கம்பான் கயிற்றைத் தொடர்ந்து ஈரவலை இறக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து ஈலக்கண்ணி, நடுவணி, மாலக்கண்ணி, மாரிவலை போன்ற வலைகள் இறக்கப்பட்டன. இறுதியாக மடியை இறக்கிவிட்டு படகு கரையை நோக்கித் 90 பாகையில் திரும்பிச் செல்லத்தொடங்கியது.

முன்னர் இறக்கி வந்ததற்கு எதிர்மாறாக மாரிவலை, மாலக்கண்ணி,

நடுவணி, ஈலக்கண்ணி, ஈரவலை, கம்பான் கயிறு ஆகியவற்றை தொடராக இறக்கிவிட்டு, கம்பான் கயிற்றின் முனையை படகில் கட்டினார்கள்.¹⁴ படகு சாதாரண வேகத்தில் வலைகளை இழுத்தவாறு கரையை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியது. இயந்திரத்தின் அளவுக்குமீறிய உறுமல் வலை இழுவையின் தாக்கத்தை உணர்த்தி நின்றன.

மேலாப்பாச்சி படகில் நின்றவாறு வெள்ளைத் துணியால் 'லாவினர்'.¹⁵ அதனைக் கண்ணுற்ற கரையில் நின்றவர்கள் தமதுபக்கக் கயிற்றை இழுக்கத் தொடங்கினார்கள். ஓங்கி ஒலித்த 'அம்பா'¹⁶ பாடலில் அனைவரும் இணைந்து கொண்டனர்...

“காணிக்கை மாதாவே - அயிலெசா
கண்பாரும் மாதாவே - அயிலெசா
தாயென்றே நானிருந்தேன் - அயிலெசா
தாபரிப்பாள் என்றிருந்தேன் - அயிலெசா
எண்ணமுற்றாள் இரக்கமுற்றாள் - அயிலெசா
ஏகனுடன் தஞ்சமுற்றாள் - அயிலெசா
தஞ்சமற்ற பாவியென்னை - அயிலெசா
தள்ளாதே வல்லவனே - அயிலெசா
வல்லபரன் கிருபையினால் - அயிலெசா
வந்துகரை சேர்ந்தோமே - அயிலெசா ...”

படகு மேற்புறத்தால் இழுத்துவர, கரையில் நின்ற தொழிலாளர்கள் கீழ்ப்புறத்தால் இழுத்து இழுத்துக் குறுக்க, மடி சமாந்தரமாக கரைநோக்கி இழுபட்டு வந்தது.

தூரத்தேயிருந்து இழுத்துவந்த படகு கரையை நெருங்கியதும் படகில் இருந்தவர்கள் கடலில் இறங்க, ஒருவர் படகில் கட்டப்பட்டிருந்த கம்பான் கயிற்றை அவிழ்த்து கடலில் இறங்கியவர்களிடம் கொடுக்க, அவர்கள் அதனைக் கரைநோக்கி இழுத்து வரலாயினர். இத்தனையையும் சில நிமிடங்களில் முடித்துக் கொண்டு அம்பா பாடலுடன் மேற்புறக் கயிற்றையும் இழுக்கத் தொடங்கினர்.

படகின் இயந்திரம் நிறுத்தப்பட்டு சற்றுத் தள்ளி நங்கூரமிடப்பட்டது. குழப்படியைத் தவிர ஏனையவர்கள் இறங்கிவிட்டபடியால் குழப்படி படகினுள் தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவிக்கொண்டிருந்தான்.

வலை இழுக்கும் இரு பிரிவினரும் கிட்டத்தட்ட நூறு மீற்றர் இடைவெளியில் நின்றவாறு இழுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மடி கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் காணப்படவே மேலாப்பாச்சி மடியை நோக்கி நீந்திச்சென்று அதற்கு அண்மையில் சுழியோடி, பாடுக்குள் நிற்கக்கூடிய மீன்களைப் பற்றி ஆராய்ந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மேலே வந்த அவர் தன் கையை அசைத்து கீழ்ப்புறமாக

லாவினார். மேலாப்பாச்சி சொல்லவிழைவதைப் புரிந்ததுகொண்டதுபோல் தொழிலாளர்களிடையே மகிழ்ச்சி... ஆரவாரம்...

“மாறுதலா கீழ்ப்புறமாய் - லைலா கீழ்ப்புறமாய்
மதிகொண்டோன் மண்டாடி - லைலா மண்டாடி
மண்டாடி மனங்குளிர - லைலா மனங்குளிர
சென்று ஏறி வா வலையே - லைலா வா வலையே
மீனாக ஓடியண்ணை - லைலா ஓடியண்ணை
மிதந்து விளையாடையிலே - லைலா விளையாடையிலே...”

எல்லோரும் அம்பாவை உரத்துப் பாடியவாறு ஒத்திசைந்து வேகமாக இழுக்கலாயினர்... சிலநாட்களாக போதிய வருவாயின்றி சிரமப்பட்டவர்களுக்கு மேலாப்பாச்சியின் லாவுதல் உற்சாகத்தைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும்.

“ஏண்ணை மளமளவென்று இழுக்கிறாங்க...”

அனுபவமில்லாத சேவியர் கால்கள் தடுமாறிச் சிக்கிற, தனது சந்தேகத்தை அந்தோனிப்பிள்ளையிடம் கேட்டார்...

“மேலாப்பாச்சி கெதியா இழுக்கச்சொல்லி லாவீற்றார்... பாட்டுக்க கணக்க மீன் நிக்ந்துபோல இருக்கு... கெதியா இழுத்தாத்தான் மீன்கள் வெளியால போகம மடியுக்குள்ள பூரும்... தம்பி! இண்டைக்கு சோத்துக்குப் பறவாயில்ல. இந்த பாட்டில ஓரா, விளமீன்தான் கிடக்கும்...” அந்தோனிப்பிள்ளையின் பேச்சைக் கேட்டதும் மனதுக்குள் ‘கடவுளே’ என்றார் சேவியர். அவரின் முகத்தில் முதுமையிலும் வேகம் தெரிந்தது... முடிந்தவரை மற்றவர்களுடன் ஒத்திசைந்து இழுக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்.

மேலாப்பாச்சி கரைக்கு மீண்டார். வலையை இழுத்தவாரே சிலர் அவரிடம் கேட்டுத் தங்கள் எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டனர். அறிந்த தகவலைச் சைகையால் மற்றவர்களுக்குத் தெரிவித்ததும், மேலும் உற்சாகம் பிறந்து, தங்கள் பலம்கொண்ட மட்டும் வேகமாக இழுக்கலாளர்கள்.

வலை இழுக்கும் இரு பிரிவினரின் தூரம் நாற்பது மீற்றராகக் குறுகி விட்டது. இதனால் அம்பா பாடுவதிலும், வலை இழுப்பதிலும் இரு பிரிவினரிடையேயும் கடுமையான போட்டி காணப்பட்டது. கீழ்ப்புறத்தார் மேற்புறத்தாருக்கு விட்டுக்கொடுக்காமல் இழுத்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள்..

“உதயகுமார் பாத்தியா! இண்டைக்கு நாலு பொடி கிடைக்கும்போல இருக்கு... பஞ்சியெண்டு வீட்ட நிண்டிருந்தா கிடைக்குமா...? ஏதோ நாம கஸ்ரப்படுகிறதாக்கு கிடைக்கிற பலன்தான்..”

பாணாந்து உற்சாகமாகக் கூறியதைக் கேட்டு பின்னால் நின்ற உதயகுமார் தலையாட்டியவாறு சிரித்தான்... வரும்போது இருந்த சோர்வு இப்போது பாணாந்திடம் இல்லாமையைக்கண்டு உள்ளூர மகிழ்ந்தான்.

இரு பிரிவினரின் தூரம் இருபது மீற்றராகச் குறுகிவிட்டது. ஓட்டமும் நடையுமாக மாறிமாறி இழுத்துக்கொண்டிருப்பவர்களிடையே மகிழ்ச்சி... உற்சாகம்...

இழுக்கத் தவறினால் எதையாவது இழுந்துவிடுவோமென்ற தவிப்பு...

“எய்... எய்... எய்... எய்...
எய்... எய்... எய்... எய்...
எய் எய்... எய் எய்...
எய் எய்... எய் எய்...”

வானளாவ எழும்பிய துள்ளல் ஓசையுடன் அம்பாவும் இணைந்து கொண்டது.

“ஏலம்மா ஏலேதண்டு - கையெங்கே ஞானசவுந்தரி
ஓவலம்மா ஏலேதண்டு - கையெங்கே ஞானசவுந்தரி
வருகுதடா கப்பலொன்று - கையெங்கே ஞானசவுந்தரி
வாழக்காய் பாரமேந்தி - கையெங்கே ஞானசவுந்தரி
ஐயோ மச்சான் கையைவிடு - கையெங்கே ஞானசவுந்தரி
ஆச்சி கண்டா அடிக்கப்போறா - கையெங்கே ஞானசவுந்தரி...”

“அண்ணை... அண்ணை... சோளகத்தால பாருங்கண்ணே நேவிப்போட்
நம்மளத்தேடி வருகுதண்ணை...”

ப்ர்னாந்துக்குக் கேட்குமாற்போல உதயகுமார் கூறினான். வலை இழுவையின் ஆவேசத்தில் கடற்படைப் படகு வருவதை எவரும் கவனிக்கவில்லை. களைப்பு மிகுதியால் முச்சிழுத்தவாறு நிமிர்ந்து பார்த்தார் ப்ர்னாந்து. “ஓமடா தம்பி எங்கட்டத்தான் வாறான்... கறி ஏதும் தேவையாக்கும்.” “அண்ணை அதுக்குப் பின்னாலையும் ரெண்டு போட்டுகள் வருகுதண்ணை... தூரத்தில் ‘கண்போட்’டும் நிக்குதண்ணை...”

ப்ர்னாந்து ‘உண்மைதான்’ என்பதுபோல் தலையை அசைத்தவாறு இழுவையைத் தொடர்ந்தார்.

கடற்படைப் படகு மடிக்கு தெற்குப்பக்கமாய் நெருக்கமாக வந்துவிட்டது...
வானத்திலே பேரிரைச்சல்....

முச்சுவாங்க வலையை இழுத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தனர்.

உலங்குவானூர்தி...

அவர்களிடையே சிறிது தடுமாற்றம்...

கடற்படைப் படகுகளின் பிரசன்னத்தையும் அப்போதுதான் பார்த்திருக்க வேண்டும்...

“நேவிக்காறங்க...”

பல குரல்கள் ஓட்டுமொத்தமாய் ஒலித்தன.

அம்பா பாடலுடன் இடையிடையே குரல்களின் சலசலப்பு...

அம்பா உற்சாகமிழுந்து மெல்ல மெல்ல அடங்கத் தொடங்கியது.

கடற்படைப் படகு வேகமாக கரைநோக்கி வந்து சற்று தூரத்தில் பரவையில் இடித்தவாறு நின்றுது. அனைவர் கண்களும் அதனையே நோட்டமிட்டன....

“உதயகுமார் இதென்ன தம்பி இந்த நேவிக்காரரட உடுப்பு கறுப்பாய் இருக்கு”

பர்னாந்து ஆச்சரியமாகக் கேட்டார். அவர் கேட்டதிலும் ஒரு நியாயமிருந்தது. பொதுவாக கடற்படையினரை நீலநிற உடுப்போடுதான் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

“இவங்க பாக்கிஸ்தானில் பயிற்சி பெற்றவங்க... அதுதான் கறுப்பு உடுப்பு போட்டிருக்கிறாங்க...”

மெதுவாகச் சொன்னான் உதயகுமார். மேலும் இரண்டு கடற்படைப் படகுகள் கரையை அடைந்தன.

அம்பாய் பாடல்கள் முற்றாக நின்றுவிட்டன. வலை இழுவை வேகங் குறைந்ததாய் தொடர்ந்தது.

மடி கரையை அண்மித்துவரும் இந்த நேரத்தில் வேகமாக இழுக்கவேண்டும். அல்லது மடிக்கு முன்னால் வந்துகொண்டிருக்கும் மீனினங்கள் மீண்டுபோக வாய்ப்புண்டு என்பதை அனைவரும் அறிவர். ஆயினும் அந்த சூழ்நிலை அவர்களுக்கு நல்லதாகத் தென்படவில்லை. சிலரைப் பயம் சூழ்ந்துகொண்டது. எதையும் சிந்தித்துச் செயலாற்ற முடியாதவர்களாக நின்றார்கள்.

கடற்படையினர் துப்பாக்கிகளுடன் தரையில் இறங்கி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனர்.

“லிகோரி அண்ணே கச்சானால் பாருங்க...”

கையால் சைகை செய்தவாறு கூறினான் ஜெயபாலன்...

லிகோரி சிரமப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். மேற்கு பக்கமிருந்து கடற்படையினர் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தனர்...

முள்ளை மிதித்தவர்போல தடுமாறினார். நெஞ்சிலே நடுக்கம்... பிடித்திருந்த கம்பான் கயிறு அவரையறியாமலே கை நழுவியது. விழி பிதுங்க கடற்படையினரை மாறிமாறிப் பார்த்தார். எதையும் ஊகிக்க முடியாமல் திரும்பி ஜெயபாலனைப் பார்த்தார். அவனிடமும் பயம் குடிகொண்டிருந்தது. அவன் நிலையைப் பார்த்ததும் தனது மகனின் ஞாபகம் அவருக்கு உண்டாக இரக்கத்துடன் தலையைத் தடவினார். தன்னுள் முட்டிமோதும் பயத்தை வெளிக்காட்ட விரும்பாதவராய்,

“பண்ணையில் இருந்து வாறாங்க போலிருக்கு...”

“என்னத்துக்கண்ணே வாறாங்க?”

“தெரியேல்ல...”

“சோளகத்தாலையும் வந்திருக்கிறாங்க... கச்சானாலையும் வாறாங்க...”

“தெரியாது, பேசாம இழு...”

அவனது பயத்தின் வெளிப்பாடாய் எழும் கேள்விகளைக் கட்டுப்படுத்த நினைத்தவராய் சற்று உரத்துக் கூறியதுடன் கைநழுவிப் போன கயிற்றைப்

பற்றிப் பிடித்தார்.

படகினில் வந்து இறங்கிய கடற்படையினில் முன்னோக்கி நடந்துவந்த ஒருவன் மேலாப்பாச்சியை சைகையால் அழைத்தான். அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மேலாப்பாச்சி, தலையில் கட்டியிருந்த சாரத்தை அவிழ்த்தவாறு அழைத்தவனை நோக்கி வேகமாக நடந்துசென்று, கை கட்டி, சிரிப்பை சிரமப்பட்டு வரவழைத்தவாறு, கிட்டே நெருங்காமல் சற்றுத்தள்ளி நின்றார்.

“ஏ ய்! சி ங் க ள ம் தெ ரி யு மா?”

ஒரு சிப்பாய் கேட்டான்.

மேலாப்பாச்சி ‘இல்லை’யெனத் தலையை அசைத்தார்...

இரவு காற்று சீராகிவிட்டதனால் கடலுக்குச் சென்ற நைலோன் தொழில்களுக்கு தாராளமாகவே மீன்கள் பிடிபட்டிருந்தன... ஊர் ஒரே அமர்க்களம்.

மீன்வாடி எங்கும் ‘கட்டாப்பாரை’கள் பல குவியல்களாகக் கிடந்தன. கூறியான் மற்றும், குத்தகைகாரர் ஒவ்வொரு குவியலுக்கு அருகாமையிலும் நின்றவாறு விலைகூற மீன்களைச் சுற்றி வட்டமாக நின்ற பலர் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

“இருபது மீன் கிடக்கு. நூறு ரூபா கழிக்கப்படும். கேளுங்க... ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபாயாம்...”

குத்தகைகாரர் சின்னத்தம்பி நின்றவர்களைப் பார்த்துக்கூறினார்.

“ஆயிரத்தி அறுநூறு”

“ஆயிரத்தி எழுநூறு”

“எண்நூறு”

“தொளாயிரம்”

“ரெண்டாயிரம்”

கூட்டத்திலிருந்து எழுந்த பலரது குரல்களால் கேள்வித்தொகை அதிகரித்துச் சென்றது.

சிறிதுநேரம் அமைதி...

“ரெண்டாயிரமாம்... ரெண்டாயிரமாம்... இருபது மீன் கிடக்கு, நூறு ரூபா கழிவு கேளுங்க... முதலாம் முறை ரெண்டாயிரம்...”

சின்னத்தம்பி உரத்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

“ரெண்டாயிரத்தி நூறு”

கூட்டத்திலிருந்து குரல் வந்தது. இப்படியே கேள்விகள் அதிகரித்து இரண்டாயிரத்து நானூறு ரூபாவில் கேள்வி நிறைவுபெற்றது. நூறு ரூபா கழிவுபோக குவியல் மீனின் விலையை இரண்டாயிரத்து முன்னூறு ரூபாவாக சின்னத்தம்பி கொப்பியில் குறித்துக்கொண்டார்.

இவ்வாறே மீன்கள் குவியலாகப் போடப்பட்டு விலை கூறல்கள் நடைபெற்றது. ஒவ்வொரு குவியலும் மாறுபட்ட விலைகளாகவே இருந்தன.

தொழிலாளர் ஓட்டமும் நடையுமாக படகிலிருந்த மீன்களை இறக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மீன்களை விலைகேட்டு எடுத்தவர்கள் அவற்றைத் தத்தமது கருவாட்டுக் கொட்டில்களுக்கு பெரிய கூடைகளில் சுமந்து சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

நிறைய மீன்கள் பிடிபட்டதால் ஊரின் கலகலப்பிற்கு குறைவேயில்லை. பல கோணங்களில் பல காட்சிகளைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது...

மீனை வெட்டிப்பிளந்து, உப்பிட்டு, பதப்படுத்தி கருவாடு போடும் குழுவினர் ஒருபுறம்.

மீன்களை பனிக்கட்டியிலிட்டு கொழுப்புக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் குழுவினர் ஒருபுறம்.

சம்மாட்டியிடம் பணத்தைப்பெற்று வீட்டிற்கு போவதற்கிடையில் செல்வநாயகத்தின் மதுபானச்சாலையில் கால் போத்தலை வாங்கி ஒரே இழுவையில் இழுத்துவிட்டுச் செல்வோர் - தரித்துநின்று குடிப்போர் ஒருபுறம்.

தாகம் அதிகரிப்பால் கள்ளுத் தவறணைக்கு ஒடிச்சென்று தாகம் தீர்ந்து திரும்புவோர் ஒருபுறம்.

தமக்குள் பங்கிடப்பட்ட கறி மீனில் சிலவற்றை நண்பர், அயலவர் எனப் பகிர்ந்துகொடுக்கச் செல்லும் தொழிலாளர் ஒருபுறம்.

கிடைத்த கறி மீனில் தேவைக்கு அதிகமானவற்றை விற்பதற்குச் சின்னக்கடை நோக்கிச் செல்லும் பெண்கள் ஒருபுறம்.

இன்று மீன் பிடிபட்டதால் நாளையும் மீன் பிடிபடுமென்ற கணிப்பில் தொழிலைத் தாமதமின்றி அனுப்புவதற்குத் தொழிலாளரைத் தேடியலையும் சம்மாட்டிமார் ஒருபுறம்.

நீராடிவிட்டு உடையுடுத்தி தத்தமது அலுவல்கள் நோக்கிச் செல்லும் 'முறைத் தொழிலாளர்' ¹⁷ ஒருபுறம்.

மீன்பட்ட படகுகளில் சென்ற தொழிலாளர்களைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களிடம் மீன் பிடிபட்ட இடங்களை விசாரித்தறிந்து தாமும் அவ்விடங்களுக்குச் சென்றிடத் துடிக்கும் மீன் பிடிபடாத படகுகளுக்குரியவர்கள் ஒருபுறம்.

எல்லைகடந்த கலகலப்பு...

"பிரான்சீஸ் இண்டைக்குத் தொழிலுக்குப் போறியா?"

"இல்லை எனக்கு முறையடா..."

தன்னைத் தேடிவந்த ஆனந்தனின் கேள்விக்கு, வலையில் கட்டியிருந்த வட்டக் கல்லுகளை அவிழ்த்தவாறு பதில் சொன்னான் பிரான்சீஸ்.

"பத்து மணியாயிற்று..."

"என்னத்துக்கடா"

"இண்டைக்கு செவ்வாய்க்கிழமையெல்லா? அந்தோனியார் கோயிலுக்கு போறயில்லையா?"

"ஓமடா... நான் மறந்துபோயிற்றன். ஆனந்தன்! நீ டேமியனையும்,

அன்ரனையும் கூட்டிக்கொண்டுவாறியா, நான் இந்தா உடன வெளிக்கிட்டிவாறன்.”

ஆனந்தன் தலையாட்டிவிட்டுச் சென்றான்...

குருநகரிலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் பாஷையூர் 'புனித அந்தோனியார்' ஆலயம் அமைந்துள்ளது. வாரத்தில் செவ்வாய்க்கிழமையில் அந்த ஆலயம் பக்தர்களால் நிரம்பி வழியும். மதவேறுபாடின்றி பெருந்திரளானோர் ஆலயத்தைத் தரிசித்து, புனித அந்தோனியாரை வழிபட்டுச் செல்வர். நேர்த்திக்கடன்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் பலர் கூடுவர்.

அந்தோனியார் கோவிலை நோக்கி கூட்டம் கூட்டமாகக் கடற்கரை வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்தனர் பலர். பெண்களே அதிகமாகக் காணப்பட்டார்கள்.

இளம் பெண்களின் சிரிப்புகளுக்கும், நகைப்புகளுக்கும்மிடையில் வாலிபர்கள் ஈருருளிகளில் சுற்றிச் சுழன்று தம்மை இனங்காட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். சிலர் ஏச்சுக்களையும், ஏளனப் பேச்சுக்களையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே சாகசம் காட்டியவாறு ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். எட்டடிபேனும் தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு.

காற்றின் அமைதி, அதனாலேற்பட்ட கடலின் அமைதி, இரண்டினாலும் பெறப்பட்ட அற்புதமான கடற்காட்சியை இரசித்தவாரும் பலர் சென்றனர்.

“டேய் அங்கேற்றா, மண்டைதீவு முனையில் ஹெலி சுத்துதடா”

ஆனந்தனின் குரல்கேட்டு அவன் நண்பர்களும், அண்மையில் சென்றவர்களும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

மண்டைதீவு முனையும், அந்தச் சுற்றாடலில் உலங்குவானூர்தி உயரப் பறப்பதும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“டேய் கனக்க போட்டுகளும் கிடக்கடா”

டேமியன் ஆச்சரியமாகச் சொன்னான்.

பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்கள் தலையசைத்து ஆமோதித்தார்கள். பின்னால் வந்த கூட்டமும் இணைந்துநின்று வேடிக்கை பார்த்தது.

“அங்க நேவிக் காம்ப் இருக்கெல்லடா அவங்கட போட்டுகள் இருக்கும்தானே... இதில என்னடா ஆச்சரியம்..”

பிரான்சீஸ் அமைதியாகப் பதில்சொன்னான்.

பிரான்சீஸ் தொழிலுக்குச் சென்றுவருவதால் அந்தச் சுற்றாடல் பற்றி அறிந்திருந்தான். கடற்படைப் படகுகளும், உலங்குவானூர்திகளும் வந்து செல்வதை அவன் பலதடவைகள் பார்த்திருக்கிறான். அதனால் அவனுக்கு மற்றவர்களைப்போல் ஆச்சரியம் ஏற்படவில்லை.

தரித்துநின்ற கூட்டம் பிரான்சீஸின் பதில்கேட்டதும் மெல்ல மெல்லக் கலைந்துசெல்ல ஆரம்பித்தது.

ஆனந்தனுக்கு பிரான்சீஸின் பதிலில் நம்பிக்கையில்லை. வேறுப்புடன் திரும்பிய அவன் மண்டைதீவு முனையை ஊடுருவித் தேடுவதைப்போலப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவன் மனத் துடிப்பை ஏனையோர் அறியவில்லை.

அமைதியான கடற்குழலால் முனையில் ஆட்களின் நடமாட்டங்கள் கூட சிறிய அசைவுகளாகத் தென்பட்டன...

முகத்துவார வெளிச்சவிட்டைக் கடந்து ஒரு படகு குருநகர் நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. பாதிக்குமேல் அமிழ்ந்த நிலையில் சென்ற படகை பிரான்சீஸ் அடையாளம் கண்டுகொண்டான்.

“டேய் பாஸ்கரன்ர போட்டா... போட் நல்லாப் பதிஞ்சு போகுது. மீன் பட்டிருக்குப்போல இருக்கு...”

“இந்தநேரம் கொண்டுவந்து என்னடா செய்யப் போறாங்க... கருவாட்டுக்காரருக்கும் அறாவிலைக்குத்தான் குடுக்கவேணும்.”

“இவங்கடா கச்சதீவ நெருக்கி ஓடிப்போனவங்க. அங்கால போன போட்டுகளுக்கு எங்களைப் பாக்க மீன் பறவாயில்ல...”

“இவங்களுக்கு வெள்ளாப்பு மீன் விழுந்திருக்குப் போலஇருக்கு... அதுதான் பிந்தீற்றாங்க...”

பிரான்சீஸும், டேமியனும் பெரும் கதை சொல்வதைப்போல் சொல்லி முடித்தனர்.

நின்றவர்களின் கண்கள் பாஸ்கரனின் படகையையே நோட்டமிட்டன.

‘புல்’ என்று அழைக்கப்படும் வெள்ளை நிறமுள்ள பறவைகள் படகுடன் போட்டிபோட்டவாறு பின் தொடர்ந்து பறந்துகொண்டிருந்தன. அடிக்கடி கடல் நீர் தேடிப் பதிந்து தமக்குவேண்டிய இரைகளைக் கௌவிக்கொண்டு மேலெழுந்து படகைத் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தன.

பொதுவாக முகத்துவாரம் தாண்டிவிட்டால் ‘புல்’லுகளுக்குக் குறைவே இருக்காது. இந்தப் பறவை வேறு நாட்டிலிருந்து சில மாதங்கள் மட்டும் இங்கு இடம்பெயர்ந்து வருவதாக பேசிக்கொள்வார்கள்.

வீதியில் நின்ற பலரது கண்கள் படகு செல்லும் காட்சியை வேடிக்கையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஆனந்தன் கண்கள் மட்டும் பிடிவாதமாக மண்டைதீவு முனையையே ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தது.

“டேய், அங்கேற்றா... அங்கேற்றா ஹெலி சுடுகிறான்ரா”

ஆனந்தன் பதட்டத்துடன் கூறினான். நின்றவர்களின் கண்கள் மண்டைதீவு முனையை நோக்கித் திரும்பின. ஆனந்தன் கூறியதுபோல உலங்குவானூர்தி வட்டமடித்துச் சுட்டுக் கொண்டிருப்பதை, மெதுவாகக் கேட்ட துப்பாக்கிச் சத்தங்களும் - உலங்குவானூர்தியின் புரளல்களும் உறுதிப்படுத்தின.

“குட்டுச் சத்தம் கனக்க கேக்குது. கரையில் நிக்கிற நேவியும் சுடுகிறான் போல இருக்கடா. ஹெலி மட்டும் சுட்டுதெண்டா இவ்வளவு சத்தங்கள் கேக்குமாடா...”

அனுபவம் கொடுத்த பாடத்தை டேமியன் ஒப்புவித்தான்.

“பொடிகள் நேவிக் காம்புக்க பூந்துற்றாங்கபோல இருக்கு?... அதுதான் சண்டை நடக்குதோ?”

“இருக்குமடா...”

ஐந்து நிமிடங்கள் வரை துப்பாக்கி வேட்டு ஒலிகளைக் கேட்டவாறும், உலங்குவானூர்தியின் சுழற்சிகளையும் - கரையில் மனித அசைவுகளையும் கண்வெட்டாது பார்த்தவாறும், யாருக்கு என்ன நடக்கிறதென்று அறிய முடியாதவர்களாய்த் தவிப்புடன் நின்றனர்....

“ஹெலி திரும்பிப் போகுதடா”

“போட்டுகளும் எடுக்கிறாங்க”

“ஆரும் ஓடினதக் கண்டு பயத்தில சுட்டிருப்பாங்க”

“ஒத்திகை பாத்திருப்பாங்க”

ஒவ்வொருவரினதும் அபிப்பிராயங்களுக்குமிடையில் ஒரு பெரிய படகைத் தவிர ஏனைய சிறிய படகுகளும் - உலங்குவானூர்தியும் திரும்பிச் செல்ல மண்டைதீவு முனை ஆரவாரம் இழந்து காட்சிதருகிறது... தரித்து நின்றவர்களிடமும் அமைதி கலையத் தொடங்கியது.

முனையைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு வேகமாக அந்தோனியார் கோவிலை நோக்கி செல்லத்தொடங்கினர்.

என்னவாக இருக்கும் என்பதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளாமை ஆனந்தனுக்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கவில்லை... முனையில் நடந்த காட்சிகள் அவன் கண்ணுக்குள்ளே சுற்றிச்சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தன... ஏனையோர் அதைப்பற்றி அக்கறைகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனந்தன் மட்டும் மண்டைதீவு முனையில் எதையோ தேடிப்பிடிக்க முனைவதுபோல் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான்.

மௌனம் நிலவிய சில நிமிடங்களில் கோவிலை அடைந்தனர்.

பாஸ்கரன் படகு மீன் வாடியை அடைந்ததும் எதிர்பார்த்ததைப்போலப் பலர் கூடிவிட்டார்கள். படகில் கிடந்த மீன்கள் அனைத்தும் கட்டாப்பாரைகள், நேரம் தாமதமானபடியால் மீன்களை வழமைபோல் தொகுதிகளாகப் போட்டு விலைகூறாமல், பத்து கட்டாப் பாரைகளை மாதிரியாகப் போட்டு ‘கூறியான்’ அக்கினேஸ் விலைகூற, கேள்வி நடைபெற்றது.

தொகையாக அதாவது கூட்டமாகப் பிடிபடுகின்ற மீன்கள் பெரும்பாலும் ஒரே அளவானதாகவே இருக்கும் என்பதாலே அவ்வாறு விலை கூறப்பட்டது. சற்றுச் சிறிய மீன்கள் வருமாயின் மூன்று மீன்களை இரண்டாகக் கணக்கிடுவர். கருவாட்டு உரிமையாளர்கள் போட்டிபோட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் கேள்விகள் மந்தநிலையிலேயே காணப்பட்டன. காலையில் விற்கப்பட்ட விலையில் பாதிதான் கேள்வியாக நிறைவடைந்தது. வழமையாகக் கேள்வித் தொகையிலிருந்து சிறியதொகை கழித்தே கணக்கு முடிக்கப்படும். மாதிரியாகப் போடப்பட்ட மீன்கள் கழிவு இல்லாமல் ஒரு மீன் ஐம்பது ரூபா என கேள்வியில்

முடிவெடுக்கப்பட்டு படகிலிருந்த அனைத்து மீன்களும் பகிர்ந்து எண்ணிக் கொடுக்கப்பட்டது.

மீன் விற்பனை களேபரம் முடிந்தபின்னர் மண்டைதீவு முனையில் நடைபெற்ற உலங்குவானூர்தியின் சூட்டுச் சம்பவம், பாஸ்கரன் படகுத் தொழிலாளர்களால் மெல்லக் கசிந்தது.

“இதுதானே இப்ப நெடுக நடக்குது. எந்த அப்பாவிக்கள் எம்பிட்டுதுகளோ”

அக்கினேஸின் குரல் நின்றவர்களைத் திரும்பவைத்தது.

பாஸ்கரன் படகுத் தொழிலாளர்கள் பலரது கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லமுடியாமல் திண்டாடினார்கள். அவர்கள் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தத்தை கேட்டு, உலங்குவானூர்தியின் வட்டமிடலைக் கண்டார்களே தவிர வேறெதனையும் அறிந்திருக்கவில்லை.

கடற்படைப் படகுகள் தொழிலாளரைக் கலைத்துச் சுடுவதும், உலங்குவானூர்திகள் வட்டமிடுவதும் அன்றாடம் நடக்கும் நிகழ்வுகள் என்பதால் கேள்விகளுடனேயே அனைவரும் கலைந்துசென்றார்கள்.

டான்... டான்... டான்...

மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு புனித யாகப்பர் ஆலய மணி ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

தினமும் அதிகாலை, மதியம், மாலை ஆறுமணி எனத் ‘திருந்தாதி’ மணி ஒலிப்பது மக்களுக்குப் பெரிதும் உதவியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. நேரத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்துவதற்கு கடிகாரத்தைவிட இதுவே சிறந்ததாக இருந்தனால், மணி அடிப்பதைக்கொண்டே காரியமாற்ற அனைவரும் பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள்.

ஆங்காங்கு உரையாடலில் நின்ற தொழிலாளர் மணிச்சத்தம் கேட்டதும் படகுகளை நோக்கி விரையலானார்கள்.

‘வளிச்சல்’ என அழைக்கப்படும் நைலோன், ரோளர், படுப்புலைத் தொழில்கள் இரவு நேரத்தில் செய்யப்படுகின்றன. இதனால் மதியமே தொழில்கள் புறப்பட்டுச் செல்வது வழமை.

தொழிலுக்குச் செல்பவர்களுக்குரிய மதிய மற்றும், இரவு உணவு சம்மாட்டியின் வீட்டில் சமைக்கப்பட்டு எடுத்துவரப்படுவதால் தொழிலாளர்கள் தாமதமின்றிக் கூடிவிடுவார்கள்.

இன்று மீன் பிடிபட்ட இடங்களை விரைவாகச் சென்றடையவேண்டும் என்பதால் தொழிலாளர்கள் மேலும் தீவிரம் காட்டினார்கள்.

படகுகள் ஒவ்வொன்றாய்ப் புறப்பட்டுச் செல்லத் தொடங்கின.

மீன் மிகுதியாகப் பிடிபட்ட உற்சாகத்தை அவர்கள் படகுகளைச் செலுத்தும் வேகத்திலிருந்து உணரக்கூடியதாக இருந்தது. மறுநாளும் இதேபோல் மீன்களைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற ஆவல் மேலோங்கியவர்களாகவே அவர்களிருந்தார்கள்.

அனைத்துப் படகுகளும் அணிவகுத்துச் செல்வதுபோல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்றுகொண்டிருந்தன.

தத்தமது தொழில்களை விரைவாக அனுப்பிய சந்தோஷத்தில் சம்மாட்டிமார்களில் சிலர் வீடு திரும்பினர். சிலர் தமது நண்பர்களுடன் வாடிக்கையான மதுபான விந்நபனை நிலையங்களைத் தேடிப் புறப்பட்டனர்...

காற்று மிகக் குறைவாக இருந்ததால் வெயிலின் அகோரம் வெளியில் தலைகாட்ட முடியாதவாறு இருந்தது. இதனால் தெருக்களில் சன நடமாட்டம் குறைந்தே காணப்பட்டது. தொழில்கள் சென்றபின்னர் ஊர் அடங்கிவிட்டது போலவே தென்பட்டாலும் ஒருசிலர் மிதமிஞ்சிய போதையில் தள்ளாடிச் செல்வதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அரைமணி நேரமாக நிலவிய ஆத்மார்த்த அமைதி வரப்போகும் துயரத்தின் அழிவிப்பு என்பதுபோல் மெல்லிய சலசப்பு... 'தொழிலுக்குப் போன படகுகள் திரும்பி வருவதாக'ச் செய்தி வெளியாயின...

அடங்கிக்கிடந்த ஊரில் ஆரவாரம் முளைவிட்டது.

தகவல் அறிந்த சம்மாட்டிமார் சிலர் உண்மையை அறிந்து கொள்வதற்காய் இறங்குதுறையை நோக்கி விரைந்தனர்.

அவர்கள் கேள்விப்பட்டது உண்மையென்பதுபோல், சில படகுகள் இறங்குதுறையில் நங்கூரமிட்டுக் கிடந்தன... சில 'ரேகு' ¹⁸ நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன... மேலும் சில இறங்குதுறையே நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தன...

படகுகளைக் கண்ட சம்மாட்டிமாரின் உடலிலே நடுக்கம்... உள்ளத்தில் இனம்புரியாத பயம் புகுந்துகொண்டது.

படகை நங்கூரமிட்ட தொழிலாளர்களில் சிலர் தலை கவிழ்ந்தவாறு பாலத்தில் நின்றனர்.

முகத்திலே பயத்தின் சாயல், உடலிலே பதட்டம், சொல்வதற்கு முடியாத திண்டாட்டம்... வாயடைத்து நின்றனர். சிலரது கண்கள் கலங்கியிருப்பதை அவதானிக்கக்கூடியதாகவும் இருந்தது. முழுமையான அமைதி அங்கே.

அவர்களிடமிருந்து ஏதாவது பதில் வருமென எதிர்பார்ப்பில் சம்மாட்டிமார் சூழ்ந்துநின்றனர். எவரும் வாய் திறக்கவில்லை...

"என்ன நடந்தது...? ஏன் போட்டுகொள்ளலாம் திரும்பி வருகுது...? நேவிக்காரன் மறித்தவனா...?"

பொறுமையிழந்த நிலையில் சம்மாட்டி சூசைப்பிள்ளை நின்றவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

'இல்லை'யெனத் தலையசைத்தார்கள்.

"அப்ப ஏன் திரும்பி வந்தனீங்க...?"

"....."

"வாயைத் திறந்து சொல்லுங்களேன்ரா"

சம்மாட்டி மனுவலின் குரல் சினத்துடன் சற்று உரத்து வந்தது. தொழிலாளர் பயந்தேவிட்டார்கள்.

“சம்மாட்டி... சம்மாட்டி...”

ஒரு தொழிலாளி கண்களில் நீர் வடிய விம்பினான்... சினத்துடன் நின்ற மனுவலின் முகம் திடீரென மாறியது. தொழிலாளியின் கண்ணீரைப் பார்த்து அவரது கண்களே கலங்கிவிடும் போலிருந்தது.

“என்னண்டாலும் சொன்னாத்தானே தெரியும்...”

தொழிலாளியின் தோளைத் தட்டியவாறு மனுவல் அமைதியாகக் கூறினார்.

“ஒரு பிளாஸ்டிக் போட்டில் பிரேதங்கள் வருகுது சம்மாட்டி...”

“பிரேதங்களா...?”

மனுவலுக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. திறந்த வாய் மூடவில்லை. குளிர் காம்ப்சல் வந்ததுபோல உடல் நடுங்கியது. மற்றவர்களைப் பார்த்தான்... எல்லோரும் அவர் நிலையிலேயே நின்றார்கள். இதயத்தில் சம்மாட்டியால் தாக்கியதுபோன்ற உணர்வு அவர்கள் முகங்களில் காணப்பட்டன. குரல் வெளிவர முடியாமல் சிக்குண்ட வாய் பிளந்தவாறு இருக்க கடலை உற்றுப்பார்த்தனர்.

தூரத்திலே பெரிய படகும் - சிறிய படகும் முன்பின்னாகத் தெரிந்தன...

அவர்கள் இதயம் ‘திக்’கென்றது. உச்ச வெயிலிலும் உடலெல்லாம் குளிர்கண்டது.

குசைப்பிள்ளை மெதுவாக இன்னொரு தொழிலாளியை நெருங்கினார். விடயத்தை அறிந்துவிடவேண்டுமென்ற துடிப்பு அவருக்கு.

“என்ன தம்பி இவன் சொல்லுறது உண்மையா?... என்ன நடந்தது?”

ஆரு ஆக்கள்?”

தொழிலாளி பெருமூச்சை வெளியேற்றிவிட்டு இரக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் குசைப்பிள்ளையைப் பார்த்தான்... அவரும் தனது கருணைப் பார்வையால் ‘சொல்லு’ என்று கேட்பதுபோல் அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தவாறு நின்றார்.

“ஓம் சம்மாட்டி... நாங்க முகத்துவாரத்துக்குக்கிட்ட கண்டனாங்க... சின்ன பிளாஸ்டிக் போட்டில் கணக்க பிரேதங்கள்...”

“ஆ...”

நின்ற அனைவரினதும் ஒருமித்த ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடாய் குரல் வெளிவந்தது... சிறிது வெளிவிட்டுத் தொழிலாளி தொடர்ந்தான்.

“சின்ன பிளாஸ்டிக் போட்டில் ஒரு பொடியன் இருந்தான். அதில நிறைய பிரேதங்கள் கிடந்தது. மண்டைதீவு ஆக்களட பெரிய போட் தொடுத்து இழுத்துக்கொண்டு சரியான சிலோவில் வருகுது. எங்கட போட்டை அதோட அணைக்கப் பாத்தோம் அந்தப் போட் தாமும்போல இருந்தது. பொடியன் எங்களப் போகச்சொல்லி லாவினான். நாங்க திரும்பிற்றோம். நாங்க லாவிச் சொல்லித்தான் மற்றப் போட்டுகள் திரும்பி வருகுது... ஆரெண்டு தெரியாது... அந்தா இடையாடிக்கு இஞ்சால தெரியுது பாருங்க அதுதான் அந்த போட்டுகள்...”

‘இடையாடி’யை நோக்கி கையைக் காட்டியவாறு மிக அமைதியாகச்

சொல்லி முடித்தான். எல்லோர் கண்களும் கடலில் தெரிந்த படகுகளைப் பார்த்தவாறு நிலைக்குத்தாக நின்றன...

சில நிமிடங்களில் இறங்குதுறையில் கூட்டம் அதிகமாகியது... பரபரப்பும் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது.

“எந்தப் பாவிகளோ...”

சிலரது வாய்கள் முணுமுணுத்தன.

தகவல் காட்டுத் தீயாக குருநகரெங்கும் பரவியது...

யாரென்று தெரியாமல், எவராக இருக்குமென ஊகிக்கமுடியாமல் பலரும் தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்...

ஆயினும்,

அதிகாலைத் தொழிலுக்குச் சென்ற தொழிலாளர்களின் வீடுகளில் மெல்ல மெல்ல அழகுரல்கள் எழத் தொடங்கின... அந்த வீடுகளைத் தேடி உறவினர்களும் குவியத் தொடங்கினார்கள். உறுதிப்படுத்தப்படாத உண்மையின் வெளிப்பாடுகள் அங்கே அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தன...

ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்களென குருநகரின் தெருவெல்லாம் சனக்கூட்டம்...

வீதிகள்தோறும் தகவல் அறிவதற்கெனப் பலர் போவதும், வருவதும் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திக்குச் சந்தி மிகுதியான இளைஞர்கள். அவர்களிடையே ஊகங்களில் அமைந்த தகவல் பரிமாற்றங்கள் வாக்குவாதங்களாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

வீதி ஓரங்களில் நின்ற பலரும் ஊகத்தின் அடிப்படையில் விவாதத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

சந்தேகங்கள் முளைவிடும் தளமாக அவ்விடங்கள் காணப்பட்டன...

தகவல்களை அறியும் தாகத்தில் தவித்துக்கொண்டிருந்த பலர், பொறுமையிழந்தவர்களாய் இறங்குதுறை நோக்கிச் செல்லத்தொடங்கினர். செல்லத் துணியாதவர்கள் வீதிகளிலேயே தங்கிவிட்டனர்.

நின்றவர்களின் முகத்தில் முளைவிட்டுள்ள சோகக் கீறல்கள் அவர்களது உணர்வின் வெளிப்பாட்டை புடம்போட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன.

எவரது முகத்திலும் சந்தோஷமில்லை. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட உரையாடலும், ஏக்கப் பார்வையும், உள்ளார்ந்த தவிப்பும் உள்ளத்தின் அதிர்வலைகளை எடுத்தோதிக்கொண்டிருந்தன.

நின்றவர்களாயினும் சரி, சென்றவர்களாயினும் சரி ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் ‘உறவுகளாக இருக்கக்கூடாது’ என மனதுக்குள் வேண்டிக்கொண்டேயிருந்தனர்.

‘குருநகர் கடற்றொழில் அபிவிருத்திச் சங்கம்’ சடலங்களைப் பொறுப்பேற்பதுடன், மேற்கொண்டு செய்யவேண்டிய துரித நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் செய்வதற்கு முன்வந்தது.

வற்புறுத்தலின்றி தமது கடமையாகச் சேவைசெய்ய குருநகர் இளைஞர்கள் பலர் முன்வந்தனர்.

ஆழ்கடல் நைலோன் வலைத் தொழில் சிறப்புற்றிருந்தவேளை, அதே தொழிலைச் செய்யும் பிற ஊரவர்கள் - உள்ளூரவர்களால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளை சமூக முறையில் சீர்தீர்ப்பதற்கும், தொழிலில் அபிவிருத்தியைப் பேணுவதற்குமேன நைலோன் வலைத் தொழில் உரிமையாளர்களான சம்மாட்டிமார்களால் உருவாக்கப்பட்ட 'குருநகர் நைலோன் வலைச் சங்கம்' 1975 இல் 'குருநகர் கடற்பொழிலாளர் அபிவிருத்திச் சங்கம்' எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. புனரமைக்கப்பட்டு பல்நிலையிலும் சீரிய கட்டுமானத்திற்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. அதன் புனரமைப்பு முதல் தொழிலாளர்களுக்கான பலதரப்பட்ட சேவைகளில் துரித வளர்ச்சியைக் கண்டது. அத்துடன் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான உயரிய பங்களிப்புகளிலும் ஈடுபட்டுவந்தது.

அதன் தலைவர் செல்லத்தம்பியும், செயலாளர் தவரெட்டிணமும் இறங்குதுறையில் சேவையாளர்களை இணைத்து நெறிப்படுத்தி, வேண்டிய அறிவுரைகளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர்...

சடலங்களைச் சமந்தவாறு தொடுவையில் வரும் சிறிய கண்ணாடி நாரிமைப் படகு இறங்குதுறையை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது...

ஆண்களும் பெண்களும் இறங்குதுறை கிட்டத்தட்ட பாதி நிறைந்தே காணப்பட்டது. ஆரவாரம் வரம்பை மீறிக் காணப்பட்டது. இதனால் எழக்கூடிய பிரச்சினைகளையும், அவர்களைத் திரும்பவும் வெளியேற்றுவதிலுள்ள சிரமத்தையும் கருத்திற்கொண்டு, எவரேனும் உட்செல்லாதவாறு இளைஞர்கள் நுழைவாயிலை மறித்து நின்றார்கள்...

இறங்குதுறையின் முன்னரங்கக் குறுக்குப் பாலத்தில் எவரும் நிற்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. கூட்டத்தினரிடையே எதிர்ப்பும், வாக்குவாதமும் ஏற்பட்டாலும், அவர்களை அங்கிருந்து அகற்றவேண்டிய அவசியத்தை நினைவிற்கொண்டு அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

இறங்குதுறையில் சடலங்களை இறக்குவதற்கும், வைப்பதற்கும் போதிய இடம் தேவை, சடலங்களைப் பார்த்ததும் உணர்ச்சி மேலீட்டால் எழக்கூடிய விளைவுகளைத் தடுக்கவேண்டிய கடமை, சடலங்களைப் பார்ப்பதற்கென முண்டியடித்து வருபவர்கள் நெரிசலினால் ஆழமான அந்தக் கடலில் தவறி வீழ்ந்துவிடக்கூடிய அபாயம் போன்றவற்றை உணர்ந்ததனால் முன்னேற்பாடாக எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் கூட்டத்தினரைப் பின்தள்ளினார்கள்.

இறங்குதுறையை நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்த படகுகள் இரண்டையும் ஒன்றாகப் பாலத்தில் அணைப்பதாயின் பெரும் சிரமத்தை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்குமென ஊகித்த தண்டையல், இறங்குதுறையிலிருந்து ஐம்பது மீற்றர் தொலைவில் சிறிய படகின் கட்டை அவிழ்த்து தனது பெரிய படகினை விலக்கிக்கொண்டார்.

தனித்து விடப்பட்டு, ஒருவனால் வலித்து வரப்பட்ட சிறிய படகு இறங்குதுறையின் தென்கிழக்கு முனையை அணிமித்துக் கொண்டிருந்தது.

அங்கே நின்ற சேவையாளரும், கூட்டத்தினரும் படபடக்கும் நெஞ்சுடன் இமை மூடாது படகையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்... சடலங்களை அடையாளம் கண்டுவிடவேண்டுமென்ற ஆவல் அவர்களுக்கு.

ஆழமான கடற்பகுதியில் மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்த படகு, மெல்லிய சோளக்கக் காற்றின் உந்தலையும், இறங்குதுறையிலுள்ள இயல்பான நீரோட்டத்தையும் எதிர்கொண்டு முன்னேறுவதற்கு அதன் வேகம் போதாமையால் கட்டுப்பாட்டை இழந்து தடுமாறியது.

குறுக்குப் பாலத்தின் தென்கிழக்கு முனையைத் தொட்டிட வேண்டிய அணியம் தடுமாற்றத்தினால் முற்றிலும் எதிர்பாராத வகையில் வடக்குநோக்கித் திரும்பியது. படகைச் செலுத்தி வந்தவன் அப்படியே விட்டுவிட்டான். அவன் எடுக்கக்கூடிய எந்தவொரு மாற்று நடவடிக்கையும் எதிர்மறையான விளைவையே ஏற்படுத்தும் என்பதை அவன் நன்கு அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும்.

வடக்கு நோக்கிச் சென்ற படகு, குறுக்குப் பாலத்தின் வடகிழக்கு முனையைக் கடந்ததனால் இறங்குதுறை நேர் வீதியில் குழுமிநின்ற மக்களால் படகையும், பிணக் குவியலையும் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது.

வானைப் பிளந்திடும் அளவுக்கு அழகுரல் ஓங்கி ஓலித்தது.

கூட்டம் ஒருதடவை அசைந்து நின்றது... ஓரங்களில் நின்ற சிலர் நெரிசலினால் கடலில் விழுந்துவிட்டனர். பெண்கள் தலையிலும் மார்பிலும் அடித்து அடித்துக் கதறினார்கள்... ஆண்களின் கண்களில் கண்ணீர் அருவி... முகமறியா அந்த சடலங்களுக்காக முழுக் கூட்டமுமே கதறியழுதது... கண்ணீர் சிந்தியது.

படகு இலக்குத் தவறி செல்வதைக்கண்ட சேவையாளரில் இருவர் கடலில் குதித்து படகை இழுத்துவர அனுமதி கேட்டனர். கடலில் குதிப்பதால் உருவாகும் 'உவட்டுகள்' படகிற்கு இடையூறாக இருக்குமென்பதால் கடலில் இறங்கி செல்லுமாறு சம்பந்தப்பட்டவர்களால் ஆலோசனை கூறப்பட்டது.

தலையசைத்தவாறு கடலில் இறங்கிய இருவரும் அரவமின்றி நீந்தி படகையடைந்து, படகின் அணியத்தில் கட்டிக்கிடந்த நங்கூரக் கயிற்றின் மறு முனையை நங்கூரத்துடன் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு இறங்குதுறையில் நின்ற ஏனையவர்களிடம் கொடுப்பதற்கென ஒருவர் கொண்டுசெல்ல, மற்றவர் படகு மேலும் வடக்குநோக்கிச் செல்லாதவாறு தடுக்க முயன்றதுடன் அணியத்தை தெற்குநோக்கித் தள்ளித் திருப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

இறங்குதுறை வீதியில் நின்ற மக்களின் அழகுரல் தொடர்ந்த வண்ணமேயிருந்தன. மக்களின் அழகை பணியாளர்களின் உணர்வைக் கிளறிடத் தவறவில்லை. அடக்கிடமுடியாமல் கண்கலங்கி நின்றபோதும் கையில் கிடைத்த நங்கூரக் கயிற்றை மெல்ல மெல்ல இழுத்து படகை குறித்த இடத்திற்குக் கொண்டுவரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

படகு மீண்டும் தென்கிழக்கு முனை நோக்கி இழுப்பட்டு வந்தது.

மேலும் சிலர் கடலில் இறங்கினார்கள். படகை இறங்குதுறை முனையால் திருப்பும்போதும், இறங்குதுறையில் அணைக்கும்போதும் எழக்கூடிய இடையூறுகளால் நீரில் அமிழ்ந்து விடாதவாறு நீந்தியபடி பாதுகாப்புக் கொடுத்தார்கள்.

பாலின் ஒன்றிணைந்த முயற்சியால் தென்கிழக்கு முனையைக் கடந்து தெற்குப் பக்கமாயுள்ள படிக்கட்டுகளுக்கு படகு கொண்டுவரப்பட்டது.

அந்தச் சிறிய படகில் இத்தனை சடலங்களா?...?

பார்த்தவர்கள் ஆச்சரியத்தால் உறைந்துபோனார்கள்... படகு நிறைய மீன்களை ஏற்றிய அனுபவமுண்டு ஆனால் இன்று...

இரத்தம் தோய்ந்த உடலங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய்க் குவியலாய்க் கிடந்தன... மேலாகத் தெரிந்த சடலங்கள் வெட்டிப் பிளந்தது போன்றே காணப்பட்டது.

ஒரு மணி உச்ச வெயிலின் ஒளி சடலங்களில் படிந்துள்ள இரத்தத்தில் பட்டுத் தெறித்தது... பார்ப்பதற்கே கண்கள் கூசின...

சங்க உறுப்பினர் ஒருவர் மயங்கி விழுந்துவிட்டார்... அவரை மூவர் தூக்கிச்சென்றனர்.

சேவையாளர்கள் உணர்ச்சி மேலிட்டால் தேகம் சிலிரக்க, கண்கள் எரிய, தடுமாற்றத்தடன் சடலங்களையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட கடற்றொழில் அபிவிருத்திச் சங்கத் தலைவர் செல்லத்தம்பி,

“எல்வுகள வரச்சொல்லியிருக்கிறன்... எல்லாத்தையும் அதில் ஏத்தி வாசிகசாலைக்குக் கொண்டுபோங்க.”

“ஆரண்டு தெரியாம...”

சேவையாளரில் ஒருவன் தயங்கியபடி கேட்டான்...

“அதைப் பிறகு பார்ப்போம். இப்ப வாசிகசாலைக்குக் கொண்டுபோவோம். இஞ்ச வைச்சு என்ன செய்ய ஏலும்? நிக்கிற சனங்கள உங்களால் கட்டுப்படுத்த ஏலுமா? அங்கையெண்டா எதையும் சமாளிக்கலாம்.”

செயலாளர் தவறெட்டிணம் கூறியதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டதன் அடையாளமாய்த் தலையை அசைத்தார்கள்.

படகைச் செலுத்திவந்த வாலிபன் சசிகரன் படகிலேயே சிலையாக இருந்தான்.

நன்றியுணர்வுடன் அவனது கையைப் பற்றி, படிக்கட்டுகளால் ஏற்றினார்கள். அவன் முகத்தில் சலனமற்ற ஒருநிலை... ‘பேயறைந்ததுபோல்’ என்று சொல்லுவார்களே அந்த நிலைதான். மிகவும் களைத்தவனாகக் காணப்பட்டான்... எவரும் அவனுடன் கதைக்க அனுமதிக்காத தலைவர் குடிக்கக் கொடுப்பதற்கு ஏதேனும் வாங்கி வரச்சொல்லி ஒருவனை அனுப்பினார்.

திரண்டிருந்த மக்களின் அழுகுரல் படகில் கிடக்கும் இறந்த ஜீவன்களுக்காகத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

மூன்று ‘எல்வ்’ வாகனங்கள் தொடராக இறங்குதுறையின் வாசலை வந்தடைந்தன. இறங்குதுறை உள் பாதையில் நின்ற மக்களை விலக்கி ஒரு

வாகனத்தை உள்ளே கொண்டுவந்தனர்...

சடலங்களை ஏற்றுவதற்கு வசதியாக வாகனம் குறுக்குப் பாலத்தில் நிறுத்தப்பட்டது.

வேதனைக்கும், கண்ணீருக்கும், எதிர்பார்ப்பிற்கும் மத்தியில் படகிலிருந்து முதலாவது சடலம் இறக்கப்பட்டது.

சடலம் கிழிக்கப்பட்டது போன்ற காயங்களாக இருந்ததுடன் இரத்தம் தோய்ந்தும், வீக்கமடைந்தும் காணப்பட்டது. அதனால் இலகுவாக அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இறக்கப்பட்ட சடலத்தை அடையாளம் காணாமலே வாகனத்தில் ஏற்றினார்கள்...

இரண்டாவது சடலம்...

அதுவும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பல கோணங்களிலும் பார்த்தார்கள். பயனில்லை.

மூன்றாவது சடலம்....

“மவுண்...!”

புஸ்பத்தின் குரல் அவனையறியாமலே உரத்து ஒலித்தது.

பக்கத்தில் எறிகணை விழுந்து வெடித்ததுபோன்ற அதிர்ச்சி...! துடிக்கும் நெஞ்சுடன் சடலத்தை உற்றுப் பார்த்து உறுதிப்படுத்தினர்.

நின்ற அனைவர் கண்களும் குளமாயின...

ஒரு சடலம் ‘மவுண்’ என அடையாளம் காணப்பட்டதால் ஏனைய சடலங்கள் ‘பிலிப்பு’வின் ‘தூய ஒளி’ படகில் அதிகாலைத் தொழிலுக்குச் சென்ற தொழிலாளர்களுடையவைதானென உறுதியாகின.

இதுவரை அறிய முடியாமல் தவித்த புதிருக்கு விடை கிடைத்துவிட்டது. சேவையாளர்களிடையே முன்னர் இருந்ததைவிட பதட்டம்... வேதனை... அடக்கமுடியாத உணர்வால் சிலையாக நின்றனர்.

ஒன்றாய்க் கூடிக் கும்மாளமடித்த நண்பர்கள்...

தட்டிப்பறித்து உண்டு மகிழ்ந்த உறவினர்கள்...

ஆதரவுகாட்டி துணைநின்ற அயலவர்கள்...

மதிப்பும், மரியாதையுடனும் பழகவேண்டியவர்கள்... எனப் பல நிலையினர் பிணங்களாகக் கண்ணெதிரே கிடக்கிறார்கள்... அவர்கள் சிந்திய செந்நீர்...

கைகளை உயர்த்திப் பார்த்தனர். இரத்தம் பசையாக ஒட்டியிருந்தது... மின்சாரம் தாக்கியதுபோல் உடல் துடிக்க... இரத்தம் கொதித்தது. அதனால் வியர்த்துக் கொட்டியது.

கண்களிலிருந்து வடியும் நீருடன்... இரணமான இதயத்துடன் நின்ற சேவையாளரின் மனதைக் கல்லாக்கியது கடமை...

மலை ஏறுகிறவன் தான் கால்வைத்த இடத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் இனி கால் வைக்கப்போகிற இடத்தையே கவனிப்பதைப்போல், பணியாளர்கள் தம் உணர்வை அடக்கி மேற்கொண்டு செய்யவேண்டியவற்றில் கருத்தாக இருந்தார்கள். மனதை அடக்கி உடலில் முறுக்கேற்றினர். பணி விரைவாக

நடைபெற்றது.

சடலங்கள் ஏற்றப்பட்ட முதலாவது எல்வ் புறப்பட்டுச் செல்ல இரண்டாவது எல்வ் உள் நுழைந்தது.

படகினுள் மேலாக கிடந்த சடலங்களை எடுத்த பின்னர்தான் படகின் உள்ளே பாதியளவு கடல்நீர் கிடப்பது தெரியவந்தது. எஞ்சிய சடலங்கள் நீருக்குள்ளேயே கிடந்தன. இவ்வளவு நீர் உட்புகுந்தும் படகு அமிழாமல் கரை சேர்ந்தமை நின்ற அனைவரையும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியிருக்கவேண்டும். ஒருவரையொருவர் வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டனர். 'அமிழ்ந்திருந்தால்...' நினைத்துப் பார்த்தவர்கள் ஆடிப்போனார்கள்.

சடலங்கள் இடைவெளிகளின்றி கிடத்தப்பட்டுக்கிடந்ததால் நீரை அள்ளி வெளியேற்ற முடியவில்லை. அப்படியே அவர்கள் பணி தொடர்ந்தது.

முதலாவது எல்வில் கூடவே சென்றவர்களால் விடயம் அம்பலமாகியது. இறங்குதுறையின் உள்வீதி, புதிய கடற்கரை வீதி மற்றும், குறுக்கு வீதிகளில் திரண்டிருந்த மக்களிடையே எழுந்த கட்டுப்பாடற்ற அமுகுரலால் செவிப்பறை கிழிந்ததுபோல் இருந்தது. யார்யாராக இருக்கலாமென ஊகித்துக் கொள்வதற்கு அங்கு நின்றவர்களுக்கு அதிகநேரம் பிடிக்கவில்லை.

கொல்லப்பட்டவர்களின் உறவினர்களும் அங்கே நின்றுருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் மயங்கி விழுந்தனர்...

மயங்கியவர்களின் முகத்தில் நீர்தெளித்து ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்துகொண்டிருக்க, கூட்டம் இறங்குதுறைப் பகுதியை விட்டுக் கலைந்து குருநகர் சனசமூக நிலையத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது...

"டான்..., டான் டான்..., டான்..., டான் டான்"

மரணம் நிகழ்ந்ததை அறிவிப்பதற்காக, புனித யாகப்பர் ஆலயத்திலிருந்து வழமைபோல் ஆலயமணி இறைப்பாரிக்கத் தொடங்கியது.

குத்திக் கிழிக்கப்பட்டு - வெட்டிக் குதறப்பட்ட உடலங்கள்...,

துண்டாடப்பட்ட கை - கால்கள் பொருத்தி வைக்கப்பட்ட உருவங்கள்...

சனசமூக நிலையத்திற்குள்ளே மேல் நடவடிக்கைக்காக வரிசையாய்க் கிடத்தப்பட்டிருந்தன...

வயிறு பிளந்து - குடல் சரிந்து, நெஞ்சு பிளந்து - உள்ளூறுப்புகள் சிதைந்து, வாய் பிளந்து - நாக்கு நீண்டபடி, நாரி பிளந்து - கால்கள் கழன்றபடி, தலை சிதறி - கண்கள் வெளியே துருத்திக்கொண்டிருந்தபடி - சதை கிழிந்து எலும்புகள் வெளிப்பட்டபடி சடலங்கள் காட்சியளித்தன.

காட்டுமிருகங்களின் கோரப்பிடயில் சிக்கிய மனித உடலங்களாக... நரவேட்டை கோலோச்சியதன் அடையாளச் சின்னங்களாக அவை காட்சி தந்தன...

சடலங்கள் ஒவ்வொன்றும் இன அழிப்பின் உச்சக்கட்டமென கட்டியம் கூறிநின்றது...

கொல்லப்பட்டவர்கள் 'தூய ஒளி' படகில் சென்றவர்களென்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டதால் சடலங்களை உரிமையாளர்கள் அடையாளங்காட்ட வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை. அதனால் சடலங்களைப் பார்வையிடவேனவரும் உள்ளே அனுமதிக்கப்படவில்லை.

எதிர்பார்ப்புடன் குழுமிநின்ற மக்களிடையே எழுந்த அழகூரல்கள் பல திசைகளிலுமிருந்து தொடர் இராகமாய் ஓங்கி ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன...

இதனால் வாக்குவாதங்கள் எழாமலில்லை. அவற்றை எதிர்கொண்ட சங்க உறுப்பினர்களும், நலன்விரும்பிகளும் எழக்கூடிய சங்கடங்களைப் பக்குவமாய் எடுத்துரைத்து அனைவரையும் சாந்தப்படுத்தினார்கள்.

குருநகரின் மைந்தர்களான வைத்திய கலாநிதி ஏபிரகாம், வைத்திய கலாநிதி பிலிப் ஆகியோருடன், யாழ். பல்கலைக்கழக மருத்துவபீட மாணவர்கள் சிலரும், குருநகர் இளைஞர்களும் இணைந்து கனக்கும் இதயங்களுடன் உடலங்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்...

கிழிக்கப்பட்ட சடலங்களிலிருந்து தூர்நாற்றும் எழுந்தது... சகித்துக் கொண்டார்கள்...

முன்னரெப்பொழுதும் அனுபவித்திரா செயல்கள்... ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

தமது கடமையாய் இயந்திரவேகத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தனர். குருநகர் கடற்றொழில் சங்கத்தின் ஏற்பாட்டில் தேவையான சவப்பேழைகளும், உடைகளும் கொள்வனவுசெய்யப்பட்டு கொண்டுவரப்பட்டன.

குருநகர் காலை இருந்த கலகலப்பிற்கு எதிர்மாறான நிலை...

சனசமூகநிலையத்தை சூழ இருந்த பரந்த வெளிகள், வீதிகளில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் பல்லாயிரம் மக்கள்...

பெண்கள் குழுக்களாக இணைந்து அணைத்தவாறு கதறி அழுதார்கள்... தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவர்கள் இரண்டு கைகளினால் மார்பிலும், வயிற்றிலும் மாறிமாறி அடித்துக் கொண்டார்கள்... சிலர் தரையிலும், தலையிலும் ஓங்கியோங்கி அடித்து இழவுகளாய் குரல்கொடுத்தபடி, அடக்கமுடியாத தமது உணர்வுகளை ஆற்றுகைப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள்...

கதறி அழுதவர் குரல்களை ஏந்திய காற்று அந்தச் சுற்றாடல் பூராகவும் எதிரொலித்தது...

மௌனமாய் அழுது வேதனையை உள்ளடக்க முனைந்த சிலர் அடக்க முடியாமல் மயங்கி விழுந்தார்கள்...

கதறியழுதது உயிரிழந்த உடல்களின் உறவுகள் மட்டுமல்ல..

அறிவிழந்து விழுந்தது துண்டாடப்பட்ட உறுப்புக்குரியவர்களின் அன்புக்குரியவர் மட்டுமல்ல...

குவிந்து நின்ற அனைவருமே தத்தமது உறவுகளாகத் தவித்தார்கள். உணர்ச்சி மேலிட அதிர்ச்சியுடன் துவண்டுபோய் நின்றார்கள்.

சனசமூகநிலையத்தைச் சூழ நின்றவர் குருநகர் மக்கள் மட்டுமல்ல. யாழ். குடாநாட்டின் பல திசைகளிலிருந்தும் தகவலறிந்தவர்கள் திரண்டு

வந்திருந்தனர். அவர்களும் உடறந்துபோய்த்தான் நின்றுனர்.

“புஞ்சியாயிருக்கெண்ட மறுஷணைப் பாதகி நான் அனுப்பி வைச்சேனே...”
கனகம் நிலத்தில் இருந்தவாறு தனது மார்பில் அடித்துக்கொண்டு
அழுதாள்...

“நாய் ஊளையிட்டுதே... விடியச்சோறு தவறிச்சுதே... அதுக்குப்பறகும்
அந்தாளை அனுப்பி வைச்சேனே சண்டாளி...”

தன்னை நொந்துகொண்ட கனகம் கரங்களை விரித்துத் தலையில்
அடித்துக்கொண்டாள்... தான் தவறுசெய்துவிட்டேன் என்ற தவிப்பு... தான்
வற்புறுத்தாது இருந்திருந்தால் அவர் பிணமாக வந்திருக்கமாட்டாரென்ற
அங்கலாய்ப்பு... மொத்தத்தில் பர்னாந்தை கொலைக்களத்திற்கு அனுப்பியது
தான்தான் என்ற குற்றவுணர்வு அவளை நிலைகுலைய வைத்தது...

பலம் கொண்டமட்டும் கைகளை ஓங்கி ஓங்கி தலையிலே அடித்தாள்...
பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவளுடன் சேர்ந்து ஒப்புக்கு அழுதாலும் அவளது
கைகளைத் தடுத்து, முதுகைத் தடவி ஆறுதல் சொல்லத் தவறவில்லை...

“குமருகளை கரைசேக்கத்தானே அனுப்பினேன். இப்ப கப்பலே கவிண்டு
போச்சே...”

மண்ணில் இரண்டு தடவைகள் உரத்து அடித்தாள்... அதற்குமேல்
அவளால் அடிக்க முடியவில்லை. கைகள் உணர்விழந்து சோர்ந்தன... கண்கள்
இருளடைந்து சிவந்தன... உடல் நடுக்கத்துடன் வியர்த்துக்கொட்டியது... மெல்லச்
சரிந்தாள்... பக்கத்திலிருந்தவர்கள் தாங்கி மடியில் வளர்த்திக்கொண்டனர்...

ஒத்திசைந்து அம்பா பாடுகிறவர்களுக்கு ஓரமாய் நின்று முகாரி
பாடவேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலையை எண்ணி திரண்டிருந்த ஆண்கள் கண்ணீர்
வடித்தனர்...

கூட்டம் கூட்டமாய்க் கும்மாளம் அடிப்பவர்கள் தனித்தனியே நின்று,
குரல் அடைத்து அழுதுகொண்டிருந்தார்கள்...

எங்குமே சோகம்... சோகம்... சோகம்...

“நான் சொன்னேனே கேட்டங்களாடா... நாங்க கரையிலிருந்து பார்க்க
எங்கட கண்ணுக்கு முன்னாலேயே கொலை நடந்திருக்கடா... பூச்சி,
புழுவைக்கூட அடிக்கவிரும்பாத என்னட அப்பா இன்று...! ஒருநாள்கூட
எனக்கு அடிச்சிருக்க மாட்டேரா...”

விம்மி விம்மி அழுதாள் ஆனந்தன்...

இன்று காலை பாஷைபூர் புனித அந்தோனியார் கோவிலுக்குச்
சென்றுபோது கண்ட காட்சியை நினைத்தே அழுகிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட
பிரான்சீஸ் ஆறுதலுக்காய் அவனின் முதுகைத் தடவிக் கொண்டிருந்தான்...
டேமியனும், அன்றளும் எதுவுமே கூறாது மௌனமாக நின்றார்கள்... காலையில்
அவன் பட்ட தவிப்பை ஒருகணம் நினைத்துப் பார்த்தனர்.

ஆறுதல்கூறி ஆற்றக்கூடிய நிகழ்வா?
ஏன் இந்த அவலம்?... எதற்காக இந்தத் துன்பம்?...

“கடலை உழுது பயனைப் பெறத் துடுப்புடன் சென்றவர்களை துப்பாக்கிகள் துவம்சம் செய்தது ஏன்?”

“வாழ்வை வளமாக்கத் துடிப்புடன் சென்றவர்களை துண்டம் துண்டமாக்கியது ஏன்?”

“துப்பாக்கியுடனா சென்றார்கள்...? இல்லையே, அப்பாவிகளை அங்கமங்காய்ச் சிதைத்தது ஏன்?”

பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்களின் உள்ளத்தில் பல கேள்விகள் முளைத்து எழுந்தது. தமக்குத்தாமே கேட்டுக்கொண்டார்கள்... தமது அருகில் நின்றவர்களிடமும் கேட்டுப்பார்த்தார்கள்... பதிலில்லை... என்றுமே பதில் கிடைக்கப் போவதில்லை என்பதை அவர்களில் பலர் அறியாமலில்லை.

பதினாறு வயது சிறுவர் முதல் எழுபது வயது வயோதிபர் வரை உழைக்கவேண்டுமென்ற உறுதியுடன் தான் கடலன்னையின் மடிதேடிச் சென்றார்கள்... ஆனால் அங்கே நடந்தது என்ன?...

வேட்டையாடப்பட்டார்கள்...

உயிரற்ற - சிதைக்கப்பட்ட உடலங்களாய் மாற்றப்பட்டார்கள்...

இதனால்...

பூவிழந்து, பொட்டிழந்து, புண்பட்ட நெஞ்சினளாய் தாலி அறுக்கப்பட்ட பெண்கள் எத்தனை...

தள்ளாத வயதிலும் குடும்பம் காக்கப் புள்ளிமானாய்ப் புறப்பட்ட தந்தையர்களை இழந்த பிள்ளைகள் எத்தனை...

தாலிகட்டி ஓராண்டு நிறைவைக்கூட எட்டாது ஓரங்கட்டப்பட்ட இளம் மடந்தையர் எத்தனை...

வாழவைப்பான் தன்பிள்ளையென மனதைக் கல்லாக்கித் தொழிலுக்கு அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருந்த அன்னையர் எத்தனை...

ஓரே வீட்டில் பலரை இழந்து நிரக்கதியாகிவிட்ட குடும்பங்கள் எத்தனை... எத்தனை...

அத்தனை பேரின் கண்ணீரும் செந்நீராக மாறிவிட்டது...

இதயங்கள் அக்கினிக் குழம்பாக ஆகிவிட்டது...

வாழ்விலே இருள் சூழ்ந்துகொண்டது...

எதிர்காலமோ கேள்விக்குறியாகிவிட்டது...

“என்ன நடந்தது...? எப்படி நடந்தது...?”

விடைகாணமுடியாத கேள்வி... சென்றவரேவரும் மீளவில்லை... கொன்றவர்களும் சென்றுவிட்டனர்... கண்டவர்கள்!...

கொண்டுவந்தவன் ஒருவன்... அவன்தான் ஒருசாட்சி!

பெயர் சசிகரன்... மண்டைதீவை வசிப்பிடமாகக்கொண்டவன்...

சசிகரன் அமைதியாக இருந்தான்...

அவன் முகம் உள்ளத்தின் வேதனையை வெளிப்படுத்தும் கண்ணாடியாகக் காணப்பட்டது. கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அழுதழுது முகம் வெளிநீயிருந்தது.

பலர் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தனர். இருந்தவர்கள் அவனுள் எதையோ தோண்டிபெடுக்க முனைவதுபோன்ற துடிப்புடன் அவனையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...

ஆனால் அவனோ, சோகத்தின் வடிவமாக, மௌனத்தின் காப்பகமாக இருந்தான்... அவனது நீண்ட மௌனம் அவர்களுக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

“என்னதம்பி நடந்தது?...”

கூட்டத்திலிருந்த முதியவர் கேட்டார்.

சசிகரன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

முதியவரின் முகத்தையே பார்த்தபடி அவனது பார்வை நிலைக்குத்தாக நின்றது. உதடுகள் துடித்தன... அவன் நினைவுகள் எங்கோ செல்வதை மற்றவர்களால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொலபொலவென கொட்டத் தொடங்கியது...

தனது அமைதியைக் குலைத்து எதையோ சொல்ல முனைந்தான். பேசமுடியாமல் விம்மல் தடுத்தது... வாய் கட்டுப்பட்டு... குரல் அடைத்த நிலையில் தவிப்பதை இருந்தவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர்.

ஒருவன் ஓடிச்சென்று சோடா எடுத்துவந்து கொடுத்தான். பெற்றுக்கொண்டவன் போத்தலை வாயில் வைத்து முழுவதையுமே குடித்து முடித்து பெருமூச்சு விட்டான்.

அனைவரும் அவனையே வியப்புடன் பார்த்தவாறு மௌனமாக இருந்தார்கள்.

சுற்றிவர இருந்தவர்களை ஒருதடவை பார்த்த சசிகரன், கண்களிலிருந்தும் மூக்கிலிருந்தும் தொடராக வடிந்த நீரை துடைத்துக்கொண்டான். கண்களை மூடி உணர்வுகளை ஒன்றுதிரட்டினான்... சிந்தனையைக் குவித்து நினைவுகளை வலிந்தெடுத்தான்...

திடீரெனத் தென்பு உண்டானதுபோல் அவன் உடல் சிலிர்த்தது.

முகத்திலே மாற்றம். அந்த மாற்றம் அவனது மனப்போராட்டத்தை புடம்போட்டுக் காட்டின...

“எங்கட தொழில் ரெண்டு நாளாக போகையில்ல... முனையிலே கரைவலை வளைப்பதைக்கண்டு கறி எடுக்கலாமென்று வந்தனான்... முனைய நெருங்கேக்க...”

மனத் துடிப்புகளையெல்லாம் வார்த்தைகளாக்கி, உள்ளத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து எழுந்த உணர்ச்சிகளைக் கண்ணீராக்கி, அதை விழிகளில்

நிரப்பியபடி தழதழக்கும் குரலில் கூறிவிட்டு நிறுத்தினான். விம்மல் முந்திக்கொண்டுவந்தது... மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் நிலத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் நினைவுகள் சுழன்றன... உணர்வுகள் சுழன்றன... நிகழ்வுகள் சுழன்றன... இந்த உலகமே சுழல்வதுபோன்ற பிரமை அவனுக்கு...

சில நிமிடங்களில் அவனது பார்வையிலும் மாற்றம் தென்பட்டது. வெள்ளம் வடிந்த நிலம்போல அவன் முகம் மாறியது... உலர்ந்த இதழ்கள் மெல்லத் திறந்தன...

வாரத்தில் பல நாட்கள் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் மண்டைதீவு முனைப் பகுதி கரைவலைத் தொழிலாளர்களாலும், கடற்படையினராலும் நிறைந்து காணப்பட்டது.

வடக்கு பக்கம் ஒருதொகுதி கடற்படையினர். தெற்குப்பக்கம் படகுகளில் வந்த கறுப்புச்சட்டை அணிந்த கடற்படையினர். நடுவில் இருபது மீற்றர் இடைவெளிவிட்டு இரண்டு நிரையில் கரைவலைத் தொழிலாளர்கள் நின்றனர்.

உலங்குவானூர்தி வானிலே கழுகுபோல் வட்டமிட்ட வண்ணமிருந்தது. தொழிலாளர்களிடையே அம்பா பாடலில்லை, ஆர்ப்பரிப்பு இல்லை, ஆரவாரம் இல்லை, வலை இழுவையும் இல்லை. அனைவரும் அசைவற்று நின்றார்கள்.

மவுண் கடற்படையினருடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏனையோர் மவுணை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள்போல அவனையே பார்த்தவாறு நின்றனர். அவன் வந்தால்தான் விபரம் அறியலாமென்ற எண்ணம் ஒவ்வொருவருக்கும்.

கண் மூடித் திறக்கும் முன்னரே எதிர்பார்க்காத ஒரு நிகழ்வு.

நின்றவர்களின் இதயம் 'டக்' என்றது...

மவுணை நோக்கி கடற்படையினரின் துப்பாக்கி நீண்டது.

இதயத்தின் மிதமிஞ்சிய துடிப்புடன் தமது கண்களையே நம்பாமல் கையால் துடைத்துக் கொண்டனர்.

"ஓம்... ஓம்... ஓம்..."

அதற்குள் துப்பாக்கிச் சத்தங்கள்....

விழித்த கண் மூடவில்லை... இதயம் வெடித்தது போன்ற தவிப்பு, கை, கால்கள் கட்டுப்பாட்டை இழந்து நடுங்கின.

உடலெல்லாம் முறுக்கேறிய சரீர்த்தையுடைய மவுண் தூக்கியெறியப்பட்டு நிலத்தில் துடித்துக்கொண்டு கிடப்பதைப் பார்த்தனர்.

அனைவர் உறுதிகளும் வெடிவைத்த பாறைபோல சிதறியது.

அதிரச்சியினால் திறந்த வாய் மூடவில்லை... தரித்த கால்கள் நகரவில்லை... அடுத்த கணம் அவர்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்காத நிகழ்வு...

கடற்படையினரின் துப்பாக்கிகள் அவர்களை நோக்கித் திரும்பின.

தலையிலே இடிவிழுந்த தவிப்பு...

'மரணபயம்' என்று சொல்வார்களே அதனைக் கணத்தினில் உணர்ந்தனர். அந்தக் கணநேரத்திற்குள் மனைவி - மக்கள் - சகோதரர் - குடும்ப உறவினர் - அயலவர் - உயிர் நண்பர்கள் - பகைவர்கள் - இஷ்ட தெய்வங்கள் எனப் பலர் அவர்களது சிந்தனையில் தோன்று மறைந்தனர்.

மரணப் பயத்துடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்து திரும்புவதற்குள் வடக்கு மற்றும், தெற்குப் பக்கமிருந்தும், உலங்குவானூர்தியில் இருந்தும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் சீறிவந்தன.

சன்னங்களிலிருந்து தப்பிக்கத் தாவிக் குதித்தார்கள்.

பயனில்லை... வெட்டவெளியில் பாதுகாப்புக்குரிய இடமெதுவுமேயில்லை. தமது இயலாமை நிலையை உணர்ந்தவர்களாய்க் கைகளைத் தூக்கிக் கும்பிட்டனர்... அவர்களின் எதிர்பார்ப்பும் வினாயின. கும்பிடக் கும்பிட அவர்களை நோக்கியும் தாக்குதல் நடைபெற்றுக்கொண்டேயிருந்தது.

கரையில் நின்ற ஒரு தொழிலாளி கடற்படை வீரனின் காலில் குப்புற விழுந்து கும்பிட்டார். அவரை காலால் உதைச்சு தள்ளிவிட்டு கிட்டவைச்சே நெஞ்சினில் சுட்டான் அந்த வீரன்... அவ்வளவுக்கு அண்மையில் நின்றவாறே வேட்டையை நடத்தினார்கள்.

'கிளிக்கோடு' விளையாட்டுப்போல தாவித்தாவி பாய்ந்தபோதும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் அவர்கள் உடலைச் சல்லடைபோடத்தவறவில்லை.

தம்மைக் காத்துக்கொள்ள கடல் ஆழம்தேடி ஓடினார்கள். சிலர் படகில் ஏறிக்கொண்டனர். சிலர் கரையிலுள்ள பத்தைகளைத் தேடி ஓடினர்...

அவர்கள் எங்கெங்கு சென்றார்களோ அங்கங்கெல்லாம் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் தூரத்தித் தூரத்தித் தாக்கின. ஓடியவர்கள் மரத்திலிருந்து தேங்காய்கள் விழுவதுபோல விழுந்துகொண்டிருந்தனர்.

காயப்பட்டவர்கள் உலையில் வீழ்ந்த புழுவாகத் துடித்தபடி அபயம் தேடிக் கைகளை உயர்த்தினர். சன்னப்பட்ட காயத்தைக் கையால் பொத்தியவாறு ஆனமட்டும் உயிர் காக்க முயன்றனர்...

எந்தப் பயனும் கிட்டவில்லை.

ஐந்து நிமிடத்திற்கு மேலாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வேட்டை சட்டென அடங்கியது...

அதற்கு முன்னமே தொழிலாளர்களின் உயிர்கள் சத்தமின்றி அடங்கிக் கொண்டதை துப்பாக்கிதாரிகள் அறிந்திருப்பார்கள். அவர்களிடையே மகிழ்ச்சி... அக்களிப்பு... சந்தோஷம்... வேட்டையை முடித்த திருப்தி...

வெற்றிக்களிப்புடன் கடற்படையினரின் படகுகள் ஆழ்கடல் நோக்கிச் சென்றன. உலங்குவானூர்தி ஓடி மறைந்துகொண்டது. நடந்து வந்தவர்கள் வெற்றியீட்டிய மகிழ்வில் தாம்வந்த பாதையால் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

கடற்படையினர் அனைவரும் விலகிச்சென்ற பின்னர் அனைத்தும் அடங்கி நிசப்தம் நிலவியது.

காற்றும் கடலும் கூட மௌனம் காத்தது...

வேட்டை நடந்த கடற்கரை தேடி விரைந்து வந்தான் சசிகரன்.

கரையெங்கும் மனித உடல்கள், இரத்தக் கறைகள், சதைச் சிதறல்கள்... அவனது தேகம் சிலிர்த்தது. கண்ணேரத்திற்குள் பலநூறு தடவைகள் இதயம் துடித்ததை உணர்ந்தான்.

குண்டுபட்ட உடல்கள் வீழ்ந்தும், சாய்ந்தும் கொட்டிய குருதியில் அந்தப் பகுதி முழுவதும் புலால் நாற்றமெடுத்தது.

கடலிலும் ஆங்காங்கு உடல்கள்... கரையோரம் குருதி கலந்த கடல்நீர். கடல்நீர் கரையுடன் மோதுவதால் உண்டாகும் வெண்ணுரை சிவப்புக் கலந்து காணப்பட்டது...

வேட்டையின் கனதியைக் கண்டதும் நெஞ்சிலே பதட்டம்... 'எவரும் உயிரோடு இல்லை' என்பதை உணர்ந்ததும் செய்வதறியாத தவிப்பு... சடலங்கள் மத்தியில் தனியொருவனாய் நிற்பதாலெழுந்த பேதலிப்பு. கண்கள் குளமாகின...

அவனும் குருநகரில் வாழ்ந்தவன். உறவினர் பலரும் வாழ்கிறார்கள். இங்கே அவனுக்குத் தெரிந்தவர்களே சடலமாகக் கிடந்தனர்... உணர்வை அடக்கமுடியாத துடிப்பில் கதறி அழுத சத்தம் கடலில் எதிரொலித்தது.

சிறிது நேரம் தடையின்றி அழுது முடித்தவன் சடலங்களை உற்றுப் பார்த்தான்

மிக அண்மையில் நின்று சுட்டதனால் எல்லோருக்கும் பெரிய காயங்கள். உடல் வெட்டிப் பிளந்ததுபோலவே காணப்பட்டன. அவற்றைப் பார்த்ததும் அவனின் உடம்பு திரும்பவும் நடுங்கத் தொடங்கியது. கட்டுப்பாட்டையும் மீறி கண்களிலிருந்து நீர் வெள்ளம்போல் பெருகி வழிந்தோடியது.

சில நிமிடங்கள் அசையாது நின்றான். போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்ட வீரர்களின் மத்தியில் தனித்திருக்கும் ஒருவனாக நின்ற அவன், தன்முன் இருக்கும் கடமையை உணர்ந்தான்... உணர்வுகளை ஒன்றுதிரட்டி, பெருகிய கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டான்.

வேளியேறி, கண்களில் நிறைத்திருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி அமைதியாகச் சிந்தித்தான். இந்த இடத்தில் தொடர்ந்து நிற்க முடியாத வரலாற்றுச் சூழல் அவன் நினைவை உறுத்தியது. எவ்வாறாயினும் விரைவாக சடலங்களை குருநகருக்கு எடுத்துச்சென்று சேர்த்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவனிடம் மிகுதியாகவிருந்தது.

ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கும் சடலங்களைப் பார்த்ததும், தனியொருவனாக நின்று எதையும் செய்யமுடியாது என்ற எண்ணம் அவனது துடிப்புக்குத் தடையாகவிருந்தது. ஆயினும் அனாதரவாக விட்டுச்செல்ல விரும்பவில்லை... நினைத்ததை எத்தகைய இடர் வரினும் செய்துமுடிக்க வேண்டுமென்ற மண்ணின் வைராக்கியம் அவனுக்குள்ளும் முளைவிட்டது.

குடிமனைக்குச் சென்று எவரையேனும் துணைக்கு அழைத்து வரலாமென்ப புறப்பட்ட வேளையில் சற்றுத் தூரத்தில் ஒருவரது தலைக்கறுப்பு.

கைகளைத் துடிப்பும், கூப்பாடு போட்டவாரும் அவரைத் தேடிச் சென்றான்.

தன்னை அழைப்பதை உணர்ந்த அவர் கையை உயர்த்திக் காண்பித்துவிட்டு சசிகரனைத் தேடித் திரும்பினார். சசிகரனின் அழைப்பை அவர் ஏதோ அவசரச் சமிக்ஞையாக உணர்ந்திருக்கவேண்டும். மிக விரைவாகவே புங்கமர நிழலில் நின்ற சசிகரனை நெருங்கினார்.

“என்ன தம்பி...”

கேட்டவாறு வந்தவர், சற்றுத் தூரத்தில் சிதறிக்கிடக்கும் சடலங்களைக் கண்டார். மலைத்துப்போனார்...

“என்ன கொடுமை?...”

அவரது வாயிலிருந்து இரண்டு சொற்களே வெளிவந்தன. அதற்குமேல் அவரால் பேச முடியவில்லை. தலையில் இரண்டு கைகளையும் வைத்தபடி குந்தியிருந்தவாறு அழத்தொடங்கினார். அவரைப் பார்த்த சசிகரனாலும் அழுகையைக் கட்டப்படுத்த முடியவில்லை. இருவருமே அழுதார்கள். ஆளரவமில்லா அந்த வெளியில் இவர்களது அழுகைக்குரல் பரந்து, விரிந்து காற்றுடன் கலந்துகொண்டது.

அழுது தீர்த்துவிட்டால் மனதிற்கு அமைதி கிடைக்கின்றது என்பது உண்மைதான்... கதறி அழுத இருவரும் சிறிது நேரத்தின் பின்னர் அமைதியானார்கள்.

வந்தவர் பெயர் கந்தசாமி. சசிகரனுக்கு ஏற்கெனவே பழக்கம். அதனால் அன்னியோன்னிய நிலை காணப்பட்டது.

“என்ன தம்பி இது?... இண்டைக்கு ஆற்ற முகத்தில் முளிச்சனோ தெரியவில்லை. எங்க பாத்தாலும் பிரேதங்களா இருக்கே! நான் வரேக்க மேற்கால கடற்கரையில் பத்துப் பேரைச் சுட்டுப்போட்டுக்கிடக்கு. எல்லாரும் மண்டைதீவு வெள்ளாம் ஆக்கள் தம்பி.”

அழுகை முடிந்த கையோடு விம்மலின் மத்தியில் கூறினார் கந்தசாமி...

அவரது தகவலை அனுதாபத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சசிகரன் தன்முன் இருக்கும் கடமையையும், விரைவாகச் செய்யவேண்டிய அவசியத்தையும் மறந்திடவில்லை. அவனுக்குத் தேவையானது ஒத்தாசை புரிய ஒருவர்.

“அண்ணே! இவங்க கரைவலை இழுக்கவந்த எங்கட குருநகர் ஆக்களண்ணே. எல்லாரையும் நேவி சுட்டுப்போட்டாங்க. எல்லாரும் எனக்குத் தெரிஞ்சவங்கண்ணே. அங்க தெரியுமோ தெரியாது. அதனால் பிரேதங்களக் கொண்டுபோகவேணும்... அதுதானண்ணே உங்கள உதவிக்குக் கூப்பிட்டான்.”

“அதுக்கென்ன தம்பி. இந்த நேரத்தில் செய்யாத உதவியா? வா என்ன செய்யவேணும் சொல்லு...”

“கொண்டுபோறத்துக்கு போட் வேணும் அண்ணே... இதில நிக்கிறீங்களா எங்கட போட்ட எடுத்துக்கொண்டு ஓடியாறன்.”

“ஓம் தம்பி நீ மினக்கடாம எடுத்துக்கொண்டுவா... படுபாவிகள் ஈவிரக்கமில்லாம சுட்டுப்போட்டாங்களே...”

கந்தசாமி தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

பதிலுக்காகக் காத்திருந்தவன்போல முழுப் பலத்தையும்கொண்டு ஓடத்தொடங்கினான் சசிகரன்.

தனித்தநின்ற கந்தசாமியின் இதயம் கனத்தது... சடலங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். நீருக்குள் கிடந்த சடலங்கள் கண்ணிற்பட்டன...

'மீன் பதனிடல்' தொழில் செய்பவர்கள் பெரிய மீன்கள் கிடைத்தால் அவற்றை வெட்டிப் பிளந்து தமது வேலை முடியும்வரை கடல் நீரில் போட்டுவிடுவதுண்டு. அதைப் போன்ற ஒரு காட்சியாக சடலங்களைக் கண்டார் கந்தசாமி. கண்களில் நீர் பனித்தது.

ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவராக கண்ணீரைக் கையால் துடைத்துவிட்டு தந்துணிவுடன் கடலில் கிடந்த சடலங்களை தேடிச் சென்றார்.

கரையோரம் ஒதுங்கிக் கிடந்த சிவப்பு நுரையும், உறைந்து காணப்பட்ட செந்நிறமும் அவர் கண்ணை உறுத்தியது. நெஞ்சைப் பிழிந்தது. மனதைக் கடினமாக்கிக்கொண்டு அவற்றைக் கடந்தார். இதயத்தை யாரோ கொக்கியால் இழுத்ததுபோல் வலித்தது. வலதுகையால் நெஞ்சைப் பொத்திக்கொண்டார்.

சடலங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கரைக்கு இழுத்துவந்தார்.

சதைத் துண்டுகள் சில உடலிலிருந்து கழன்று நீரின்மேலெழுந்து வந்ததைக் கண்டபோது, அவர் இதயம் ஆயிரம் குதிரைவலு மின்சாரம் தூக்கியதை உணர்ந்தது. உடல் உதறியது. பொங்கிவந்த அழுகையையும், விம்மலையும் சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டார்.

கரை நீளத்திற்கு கம்பான் கயிறுகளும், சில கயிற்று வலைகளும் குவிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. இழுக்கவேண்டிய ஏனைய வலைகள் கடலின் ஆழமான பகுதிநோக்கி நீண்டு கிடப்பதை, வலையின் மிதப்புக்குக் கட்டப்பட்டிருந்த 'புணை'கள் அடையாளப்படுத்தின.

தொழிலாளர்கள் வைத்திருந்த மடிப்பெட்டி, பழங்கயிறு மற்றும், தலைப்பாகையாகக் கட்டியிருந்த சாறுங்கள் கடற்கரையில் ஒதுங்கி கிடந்தன. அவற்றைச் சேகரிக்கும் மனநிலையில் கந்தசாமி இல்லை. அவற்றைப் பார்த்து மனம் உருக நின்றார்.

சசிகரன் சிறிய கண்ணாடி நாரிழைப் படகுடன் வந்து சேர்ந்தான். இருவருமாகச் சேர்ந்து உடலங்களை அதனில் ஏற்றினார்கள். பிளந்து கிடந்த உடலங்களைத் தூக்கத் தூக்க இருவரினது உடல்களும் பதறிக்கொண்டே இருந்தன.

மனதைக் கல்லாக்கி, உடலை இரும்பாக்கிக்கொண்டு வழியும் கண்ணீருடன் கடமையாய்த் தொடர்ந்தனர்.

பற்றைகள் - வெளிகளிலெல்லாம் தேடிப்பார்த்து உடலங்களைச் சேகரித்தனர். அடிக்கடி ஆழ்கடலையும், வானத்தையும் பார்த்துக்கொண்டனர். சூழ்நிலை அப்படிச் செய்ய வலிந்திழுத்தது. படையினர் இடையினில் வந்துவிடக்கூடாது என மனதிற்குள் வேண்டிக்கொண்டதுடன் கணநேரத்தைக்கூட விரயமாக்காது துடிப்புடன் செயற்பட்டனர்.

இருவரினதும் அயராத முயற்சியினால் கடலிலும், கரையிலும் கிடந்த

உடலங்கள் அனைத்தும் அந்தச் சிறிய படகில் ஏற்றப்பட்டன. சற்றுத் தூரத்தில் நின்ற 'தூயஒளி' படகைத் தேடி அதனை இழுத்துச் சென்றனர்.

'தூயஒளி'யில் ஏறிப்பார்த்தபோது இரத்தச் சிதறல்கள் கடையால் பகுதியை சிவப்பாக்கியிருந்தது. கடையாலுக்கும் இயந்திரக்கூடுக்கும் இடையிலுள்ள பகுதி மற்றும், இயந்திரக் கூடுக்குள் எட்டு சடலங்கள் கிடந்தன.

அவைகளும் ஏற்றப்பட்டன. இயந்திரக் கூடுக்குமேல் ஏறிநின்று சுற்றிவர நோட்டமிட் சசிகரன் சடலங்கள் எதுவும் விடுபடவில்லையென்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

மிகக் குறைந்த நேரத்திற்குள் இத்தனையையும் செய்துமுடித்த பின்னர், கந்தசாமிக்கு கரங்குவித்து நன்றி கூறினான். அவனின் கண்கள் குளமாகியிருந்தன. கந்தசாமி தோளிலே தட்டிக்கொடுத்தார். அவரின் கண்களும் அதேநிலைதான்...

சசிகரன் வள்ளத்தில் ஏறினான்.

"கவனமாப் போ.. போட் சரியான பாரமாயிருக்குது. ஆழத்தால போகாம களத்தைப் பாத்துப்போ. அவசரப்படாத, ஆறுதலாகப்போ என்ன..."

கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு வேண்டிய அறிவுரையைச் சூறிய கந்தசாமி சசிகரன் தனியாக வள்ளத்தைத் தாங்கிச் செல்வதை இரக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

சில நிமிடங்கள் சிலையாக நின்ற கந்தசாமி இயந்திரப் படகின் இரைச்சல் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு சுயநிலைக்கு வந்தார்.

இரைச்சலுடன் வந்த படகு கரையை அடையும்வரை காத்திருந்து படகைக் கொண்டுவந்தவரிடம் விபரத்தைக் கூறினார். அவர் சசிகரனின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர். அவரும் தாமதியாது சடலங்களை ஏந்திச் செல்லும் சிறிய படகைநோக்கித் தமது படகைச் செலுத்தினார்.

சசிகரன் நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டான்...

அவன் கண்கள் கொவ்வைப் பழமாகச் சிவந்திருந்தன. குழ இருந்தவர்கள் இடி தாக்கியதுபோல் அசைவற்றிருந்தார்கள். மேற்கொண்டு அவனிடம் எவரும் கேள்வி கேட்கவில்லை. அமைதியாக இருக்கவிட்டனர்...

குருநகர் சனசமூக நிலையத்திற்குள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த உயரிய பணியில், வைத்திய கலாநிதி ஏபிரகாமுடன் இணைந்து சில இளைஞர்களும் சளைக்காது - களைப்பின்றி முனைப்புடன் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்...

இரத்தத்தைக் கண்டாலே துடிப்பவர்கள் இரத்தத்தில் மூழ்கி இருந்தவர்களை துப்பரவுசெய்து, தர்மணத்தையும் சகித்தவாறு அவற்றைக் கழுவி, உடலின் பகுதிகளைப் பொருத்தும்வரை காத்திருந்து, உடைமாற்றி பிரேதப் பெட்டியில் வைத்து வைத்திய கலாநிதி சரவணபவானின் மரணவிசாரணைக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சனசமூகநிலையக் கட்டடத்திற்குள் இரத்தமும் தண்ணீருமாகப் பரவிக்கிடக்க அதற்குள் நின்று அருவருப்பின்று காரியமாற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு பிரேதத்தினதும் மரணவிசாரணை நிறைவுபெற்றதும் வெளியே காத்திருந்த உறவினர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர்கள் தமது வீடுகளிற்கு எடுத்துச்சென்றனர்.

பிரேதங்கள் ஒவ்வொன்றாய் வெளியேற வெளியேற அழகுரல்கள் ஆயிரம் எறிகணைகளின் ஓசையாகக் கேட்டவண்ணமிருந்தன.

பிரேதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த வீடுகள்தோறும் ஒப்பாரி ஒலிக்க, வீதிகள்தோறும் முகாரி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது...

முப்பது பிரேதங்களுக்குரிய அனைத்துக் காரியங்களும் நிறைவுபெற அதிகாலை நாலு மணியாகிவிட்டது... களைப்படைந்திருந்த அரச ஊழியர்களும், பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்...

ஒரு பிரேதம் அடையாளம் காணப்படவில்லை. ஏனைய பிரேதங்களை உரியவர்கள் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டனர்.

பணியாளர்கள் களைத்து, சோர்ந்திருந்ததால் அடையாளம் காணப்படாத சடலத்தை அங்கேயே விட்டுவிட்டு வெளியேறும் தருணம்...

திடீரென பரபரப்பு...

'ஜெயகாந்தனைக் காணவில்லை' என அவனின் குடும்பத்தினர் சனசமூக நிலையத்தில் கூடிவிட்டார்கள்....

ஜெயபாலன், ஜெயகாந்தன் இருவரும் சகோதரர்கள். இருவரும் அன்று ஒன்றாகவே தொழிலுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். ஜெயபாலனின் பிரேதம் மட்டுமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது... ஜெயகாந்தன்...!

சோர்ந்திருந்த பணியாளர் ஓய்வை மறந்து தென்பை உள்வாங்கிக் கொள்ளவேண்டிய தேவை.

அடையாளம் காணப்படாத சடலத்தைக் காண்பித்தார்கள்.

அது ஜெயபாலனுடையதல்ல...

'அவன் உயிருடன் இருக்கவேண்டும்' என்ற வேண்டுகலூன் உறவினர்கள் தவித்தார்கள்.

சசிகரனிடம் விசாரித்தார்கள். பயனில்லை.

ஜெயகாந்தனின் குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல்கூறி அனுப்பிவிட்டு, சிறிதுநேர கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குப் பின்னர் 'சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்திற்குச் சென்று தேடுவதென்றும், 'தாய் ஒளி' படகை எடுத்து வருவது' என்றும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

விடிந்தும் விடியாத அதிகாலை நேரம்...

குருநகர் இறங்குதுறையிலிருந்து இரண்டு சிறிய கண்ணாடி நாரிழைப் படகுகள் புறப்பட்டுச் சென்றன...

முன்னேற்பாடாக ஒரு படகு மண்டைதீவு முனைக்கு சற்றுத் தூரத்தில் நங்கூரமிட, மற்றையது முனையை அடைந்தது...

'தூய ஒளி' படகு தேடுவாரின்றிக் கிடந்தது. ஒருசில காசங்கள் மட்டும் படகின் ஓட்டத்தில் நின்றுருந்தன.

முனையை அடைந்த கண்ணாடி நாரிழைப் படகில் இருந்தவர்கள் இறங்கி கரைக்குச் சென்றனர்.

நரவேட்டையின் வடுக்கள் இன்னமும் காட்சிப்படுத்தலாகக் கரையில் கண்சிமிட்டின...

அவலங்கள் அரங்கேறிய மண்ணில் உறைந்த இரத்தங்கள் உருமாறாமல் காட்சிதர, காசங்கள் பறந்து பறந்து வேட்டை நடந்த இடத்தை துப்பரவு செய்துகொண்டிருந்தன... 'மண்டைதீவு முனையில் காசங்கள் பறப்பதில்லையென்று சொல்வர். இன்று எங்கிருந்து இத்தனை காசங்கள் வந்தன' என்ற கேள்வி அவர்களில் சிலரது எண்ணத்தில் எழுந்தது.

நாய்கள் முகர்ந்துகொண்டிருந்தன. படகிலிருந்து இறங்கியவர்களைக் கண்டதும் நாய்கள் வாலை ஆட்டியவாறு குரைத்து அழுதன... காசங்கள் தாவித்தாவி ஒதுங்கியவாறு தமது வேலையில் கண்ணாயிருந்தன.

வந்தவர்கள் கண்களில் நிறைந்த நீருடன் தரையை உற்றுப்பார்த்தனர். மண்ணில் கால் வைக்க உடல் கூசியது...

வேட்டையின் எச்சங்கள் கிடந்த இடங்களைத் தவிர்த்து சுற்றிச்சுற்றிவந்து அண்மையிலிருந்த மணற்திட்டிகள், பற்றைகளிலெல்லாம் ஜெயபாலனைத் தேடினர்.. காணவில்லை. கரையில் இல்லையென்ற முடிவில் படகிலேறி 'தூய ஒளி'யை நோக்கிச் சென்றனர்...

'தூய ஒளி'யுடன் சிறிய படகு அணைக்கப்பட்டது.

"கா... கா... கா..."

படகில் வந்தவர்களை ஏசியவாறு ஓட்டத்தில் நின்ற காசங்கள் உயர்ப்பறந்தன. படகில் வந்தவர்கள் தூயஒளியில் ஏறிக்கொண்டனர்... படகின் பல இடங்களில் குடுபட்ட துவாரங்கள்....

உள்ளே இரண்டு முள உயரத்தற்குமேல் நீர்.

விடியச்சோற்றுச் சட்டிகள் சிதறிக்கிடந்தன...

சங்கிலிப்பான் தண்ணீரில் சிதைந்து மிதந்தது... சிதறிய சோறுகள் அமிழ்ந்து கிடந்தன... அவற்றை வேதனையுடன் பார்த்துவிட்டு அணியப்பக்கம் சிலரும், கடையால் பக்கம் சிலரும் கவனமாய்த் தேடினர்.

கடையாலில் இரத்தச் சிதறல்கள் படிந்து கிடந்தன. ஆவலுடன் கடையாலின் உட்பக்க மறைப்பு - இயந்திரக்கூடு ஆகியவற்றுள் புகுந்து தேடினர். உள்ளேயும் இரத்தச்சிதறல்கள்... நின்றவர் உணர்வுகளைக் கிளறி உடலை நடுங்கச் செய்தது.

"குழப்படி இஞ்ச கிடக்கிறான்..."

அணியத்திலிருந்து மகேந்திரனின் குரல்கேட்டு கடையாலில் நின்றவர்கள் கூர்ந்து பார்த்தனர். அங்கே மீன் கூடையைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை.

அணியத்துக்குச் சென்று பார்த்தபோதுதான் விபரம் புரிந்தது.
மீன் கூடையால் தன்னை மறைத்தவாறு அணியத்தின் உட்பக்கம்
ஜெயகாந்தன் கிடந்தான்...

துடிப்புடன் தூக்கினர்...

உயிரற்ற உடலம்...

அணிந்திருந்த சேட்டும், காற்சட்டையும் இரத்தத்தில் தோய்ந்து, உலர்ந்தும்
உலராத நிலையில் காணப்பட்டன..

கைமுட்டிலே காயம்... அதனிலிருந்தே இரத்தம் வெளியேறியிருக்க
வேண்டும்... உடல் குளிராக விறைத்திருந்தது...

“தம்பி இந்தப் பொடியன் நேற்றைக்கு சாகயில்ல காலையில்தான்
செத்திருக்கிறான்...”

சற்று வயதில் முதிர்ந்த அனுபவசாலியான நீக்கிலாஸின் கூற்றில்
உண்மையிருந்ததை நின்றவர்கள் உணர்ந்தனர். அவர்களின் விழிகள் நீரால்
நிறைந்துவிட்டன... உதடுகள் துடித்தன...

துப்பாக்கிச் சன்னம் ஜெயகாந்தனின் கையை மட்டும் தான்
தாக்கியிருக்கிறது. அது உடனடி இறப்பிற்கு சாத்தியமில்லை. அதிக இரத்தம்
வெளியேறியதன் காரணமாக தாமதித்தேதான் மரணம் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

நேற்றைய தினம் கொண்டுவரப்பட்ட சடலங்களை படகிலிருந்து
இறக்கியவர்களுக்கு சடலத்தின் தன்மை புரியாமலிருக்குமா?..

“நேத்து வந்திருக்க காப்பாத்தியிருக்கலாம்...”

ஜெயகாந்தனின் உறவினர் தன் ஆதங்கத்தை அழகையின் மத்தியில்
வெளிப்படுத்தினார்...

அனைவர் நெஞ்சும் துடித்தது. சிலர் அழகையைக் கட்டுப்படுத்த
முடியாமல் படகில் இருந்துவிட்டனர். சிலர் நின்ற இடத்தையும் மறந்து ஒவ்வொன்று
அலறினர்... சிறிது இடைவெளியில் தம்மைச் சுதாரித்துக் கொண்டு ஜெயகாந்தனின்
சடலத்தைக் கண்ணாடி நாரிழைப் படகில் ஏற்றினர்...

‘தாய் ஒளி’ படகு உடனடியாகக் கொண்டுசெல்லக்கூடிய நிலையில்
இருக்கவில்லை. உள்ளே புகுந்த கடல்நீரால் கடலடி மணலில் இறுகி இருந்தது.
சன்னம் துளைத்த துவாரங்களை அடைத்து, படகினுள் கிடக்கும் தண்ணீரை
இறைத்து, தள்ளி எடுத்தலென்பது இப்போதைக்குச் சாத்தியமானதொன்றல்ல
என்பதால் அதனை அப்படியே விட்டுவிட்டு இரு படகுகளும் குருநகர் நோக்கிச்
செல்லத் தொடங்கின...

காலை ஒன்பது மணிக்கு நர வேட்டையின் இறுதிச் சடலமான
ஜெயகாந்தனின் சடலம் குடும்பத்தினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது...

இனங்காணப்படாத சடலமும் வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்தவரென என
உறுதிப்படுத்தப்பட்டு உறவினர்களால் பொறுப்பேற்கப்பட்டது... அவர்கள்
வட்டுக்கோட்டைக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

பாரிய கடமை முடிந்த மனநிறைவில் இருந்த பணியாளர்கள் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதற்காய் கலைந்து சென்றனர்.

குருநகர் வீதிகளிலெல்லாம் வாழை மரங்கள்... தோரணங்கள்... கறுப்பு - வெள்ளை நிறக் கொடிகள்...

வர்த்தக நிலையங்கள் எதுவும் திறக்கப்படவில்லை. தொழில்கள் எதுவும் செல்லவில்லை.

கொண்டாட்ட வீடுகளுக்கெனப் போடப்பட்டிருந்த கொட்டகைகள், சோடனைகள் அகற்றப்பட்டுவிட்டன.

சந்திக்குச் சந்தி ஒலிபெருக்கிகளில் சோக கீதங்கள்...

ஊரெல்லாம் சோகத்தின் உறைநிலமாகக் காட்சிதந்தது...

எவருக்கும் உறக்கமில்லை... எவரும் வீடுகளில் உணவு சமைக்கவில்லை... அடைந்த துயரில் எதுவுமே பெரிதாகத் தெரியவில்லை... தத்தமது குடும்ப இழப்பாக ஒவ்வொருவரும் உள்வாங்கிக்கொண்டார்கள்...

காலை 10.00 மணி.

இறுதி ஊர்வலத்திற்கான ஆயத்தங்கள் ஆரம்பமாகின...

பணியாளர்களின் திட்டமிட்ட ஏற்பாட்டின் பிரகாரம் வீடுகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த பிரேதங்கள் குறித்த நேரத்தில் தனித்தனியே ஊர்வலமாக எடுத்துவரப்பட்டு புனித யாகப்பர் ஆலயத்திற்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டன... முன்னேற்பாடாக ஒவ்வொரு பிரேதத்திற்கும் ஒவ்வொரு இலக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஐம்பது ஆண்டுகளின் முன்னர் காண்பிக்கப்பட்ட 'உடக்குப்பாஸ்' களில் பல உடக்குகள்¹⁹ பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒவ்வொரு உடக்குகளையும் நால்வர் ஏந்தியவாறு பல வீதிகளுடாக ஊர்வலமாக குறித்த இடம்நோக்கி செல்வர். அன்றைய நாளை இன்றைய ஊர்வலம் நினைவூட்டியது.

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் வரிசையாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்த இலக்கங்களில், இலக்கங்களுக்குரிய உடல்களைத் தாங்கிய பேழைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பொது வழிபாடு கூட்டுப் பூசையுடன் நடைபெற்றது...

யாழ். ஆயர் மறையுரை ஆற்றினார்.

வழிபாட்டில் பெருந்திரளான மக்கள்...

குருக்கள்,

யாழ். அரசாங்க அதிபர், அதிகாரிகள்,

யாழ். குடாநாட்டிலுள்ள கடற்றொழில் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகள்...

எனப் பலரும் உணர்வுபூர்வமாகக் கலந்துகொண்டார்கள்.

வேதனையின் வெளிப்பாடுகளுடன் பொது வழிபாடு முடிவுற்றது.

ஊரே திரண்டு கண்ணீர் மல்கியவாறு அணிவகுத்துச் செல்ல, ஒலிபெருக்கிகள் பொருத்தப்பட்ட இரண்டு எல்வ் வாகனங்கள் 'ஒப்பாரி' பாடலுடன் ஊர்வலத்திற்கு முன் பின்னாகச்செல்ல, 15 எல்வ் வாகனங்களில் முப்பது பிரேதங்களும் ஏற்றப்பட்டு தொடராக 'கொஞ்சேஞ்சிமாதா' சேமக்காலை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தன...

நேற்று அதிகாலை உழைப்பதற்கென்று ஒன்றிணைந்து, எவரது வழித்துணையுமின்றி படகில் சென்றவர்கள் இன்று சடலங்களாகி பல்லாயிரம் மக்களின் வழித்துணையுடன் புதைகுழிநோக்கி கொண்டசெல்லப்படுகின்றனர்.

வழித்துணைக்குச் சென்றவர்கள் மட்டுமல்ல வீதியில் ஊர்வலத்தைப் பார்த்தவர்களின் விழிகளும் நீரேந்தி நின்றன... வரலாறு காணாத இறுதி ஊர்வலமல்லவா?

'எந்த ஊரிலும் இதுபோல் நிகழக்கூடாது' என்பதே எல்லோரினதும் வேண்டுகலாக இருந்தது.

கொஞ்சேஞ்சிமாதா சேமக்காலை மக்கள் கூட்டத்தால் நிரம்பி வழிந்தது...

முப்பது பிரேதங்களும் குறிக்கப்பட்ட இலக்கங்களின் அடிப்படையில் வரிசையாகப் பாரிய குழியொன்றில் வைக்கப்பட்டன...

இறுதி வேண்டுகல் செபம் முடிவுற்றது...

வானைப் பிளந்ததுபோல் அழுகூரல்...

அழுகையின் மத்தியில் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்ட ஒவ்வொருவரும் போட்ட பிடி மண்ணால் குழியின் பாதி நிரம்பிவிட்டது....

ஆம், வேட்டையின் அடையாளச் சின்னங்கள் மண்ணுக்குள் புதைக்கப்பட்டு விட்டன... அவர்களது குடும்பத்தினரின் எதிர்காலமும் கூடத்தான்.

புதைத்தலுடன் பலரது கடமை முடிவுற்றாலும் அவர்களது இறப்பினால் முளைத்தெழுந்த புதிய தாக்கங்கள் தொடர்கதைதான் என்பதை எத்தனையேர் உணர்ந்திருப்பார்கள்?

.....

மறுநாள் அதிகாலை வழமையான கலகலப்புடன் மவுண்ட்கார்மல் வீதிச் சந்தி காணப்பட்டது. தொழிலாளர் விடியச்சோறு மற்றும் பழங்கயிறுடன் ஜெஹ்ரி நோக்கிச் செல்கின்றனர் அன்றைய ஜீவனோபாயத்திற்காய்....!

சீறு குறிப்புகள்

1. 10.06.1987: குருநகரில், வழிபாடுகள் மற்றும், இரங்கலுரைகளுடன் உணர்வுபூர்வமாக முதலாம் ஆண்டு நினைவுசுரல் நடைபெற்றது. அன்றையதினம் குருநகர் கடற்றொழில் அபிவிருத்திச் சங்கத்தால், குருநகர் சனசமூகநிலைய முன்றலில் அழகிய வடிவமைப்பில் நிறுவப்பட்ட 'நினைவுத்தாபி' திறந்து வைக்கப்பட்டது.

எட்டு முலைகளைக்கொண்ட படிகளுடன் அமைந்த மேடையில் மத்தியில் உயர்ந்த, உருண்டையான தூண். நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தூணின் மேற்பகுதியில் நான்கு கரங்கள் பந்தை ஏந்துவதுபோல காணப்பட்டது. மேடையிலுள்ள எட்டு முலைப் படிகளின் மேல் முனைகளில் எட்டு துள்ளி எழும் மீன்கள் நிமிர்ந்து நின்றன. அவற்றைச் சங்கிலியால் இணைத்து 'தூணை மீன்கள் பாதுகாப்பது' போன்ற தோற்றப்பாட்டை ஏற்படுத்தும் வகையில் தூபி வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. (படத்தில் உள்ளவாறு)

2. 10.06.1987: மண்டைதீவு முனையில் வேட்டை நடந்த அதே இடத்தில், மண்டைதீவு கடற்றொழிலாளர் சங்கத்தினரால் நினைவுச் சின்னம் அமைக்கப்பட்டு திறந்துவைக்கப்பட்டது.

சதுரமாக அமைக்கப்பட்ட மேடையில் திறக்கப்பட்ட புத்தகம் உயர்த்தி வைக்கப்பட்டிருப்பது போன்ற அமைப்பில் ஆறு அடி உயரத்திற்கு கட்டப்பட்டிருந்தது. புத்தகத்தின் அட்டை சிவப்பாகவும், விரிக்கப்பட்டுள்ள உள் பக்கங்கள் மஞ்சள் நிறமாகவும் வர்ணம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. உள்பக்கத்தில் வேட்டையாடப்பட்ட 31 பேரினது பெயர்களும், வேட்டை நடைபெற்ற திகதியும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

3. இவ் இரண்டு அடையாளச் சின்னங்களும் 1995 ஐப்பசி 30 இற்குப்பின் இராணுவ நடவடிக்கைகளால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

4. 10.06.2004: குருநகரில் முன்னைய தூபி இருந்த இடத்தில் புதியதொரு தூபி குருநகர் கடற்றொழில் அபிவிருத்திச் சங்கத்தினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு நெடிதுயர்ந்து காட்சிதருகிறது. (படத்தில் உள்ளவாறு)

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஆளரட்டுதல்

தொழில் புறப்படும் நேரத்திற்கு முன்னராக தத்தமது தொழிலுக்கு வரவேண்டிய தொழிலாளர்களின் விடுகளுக்கு சென்று அவர்களை நித்திரையில்லுந்து எழுப்புதல். இதற்கென ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டிருப்பார். எப்போதேனும் ஆளரட்டப்படாதிருப்பின் அன்று தொழில் போகாது என்றத்தமாகும்..

2. அற்றோம் (அற்றோம்)

ஒருவருக்கொருவர் உதவுதலை, பகிர்தலை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஒரு சம்பிரதாய நிகழ்வாகும். பணம் தேவைப்படும் ஒருவர் அற்றோமுக்கு அழைப்பு விடுப்பார். அற்றோம் தினத்தன்று ஏனையவர்கள் தம்மால் கொடுக்கக்கூடிய பணத்தைக் கொடுத்துதவுவார்கள். இது அவர்பெற்ற வட்டியில்லாக் கடனாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கும். ஏற்கனவே அற்றோம் வைத்தவர்கள் தாம் பெற்ற கடனின் இரட்டிப்பாக அல்லது கடனைவிட மேலதிகமாக கொடுக்கக்கூடிய பணத்தைக் கொடுத்துதவுவார்கள். அவர்களால் மேலதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்ட பணமும் கடனாகவே பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கும்.

இவ்வாறு பெறப்படும் பணம் அற்றோம் வைப்பவர்களுக்கு பெரும் முதலாக இருக்கும். அப்பணத்தைக்கொண்டு தமது தொழிலை விருத்தி செய்வார். அதனால் வருகின்ற வருமானத்தைக்கொண்டு ஏனையோரின் அற்றோமுக்கு கொடுத்துதவுவர். இது சக்கரம்போல தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்கும்.

3. விடியச்சோறு

விடியற்காலையில் தொழிலுக்குக் கொண்டுசெல்லப்படும் சோறு என்பதால் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது. பணமரக் குருத்தோலையால் இழைக்கப்பட்ட சதுரப் பெட்டியால் இறுக்கமாக மூடப்பட்ட அலுமினியச் சட்டி (முன்னர் மண்சட்டி மற்றும் மூடல்பெட்டி) யின் மூன்றிலொரு பகுதியில் கறி விடப்பட்டு, கறிக்கு மேலால் சோறு சட்டி நிறைய போடப்பட்டிருக்கும். இதனால் சோற்றில் பாதிக்குமேல் கறியில் ஊறியதாகவே இருக்கும்.

4. மடிப்பெட்டி

பணமரக் குருத்தோலையால் இரண்டு முலைகளைக்கொண்டு நீள்சதுர அமைப்பில் இழைக்கப்பட்ட கையடக்கமான மூடியுடனமைந்த பெட்டி. மேற்பக்கம் மூன்று ஓலைகளைக்கொண்ட படையாக இழைக்கப்பட்டிருக்கும் உள்ளே ஒற்றை ஓலையில் இழைக்கப்பட்ட மெல்லிய இரண்டு அறைகள் இருக்கும். மடியில் சொருகி வைத்துப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனுள் வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, பணம், அத்தியாவசியத் தேவைக்குரிய ஊசி போன்றவற்றையும் வைப்பார். சிலர் நன்றாக உலர்ந்த 'கடற்குதிரை'யையும் வைத்திருப்பார்கள். பணம் நிறையச் சேரும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு.

5. பழங்கயிறு

பல இளைக்கயிறுகளை ஒன்றாக்கி மூன்று அடி நீளமுள்ள சைக்கிள் ரிபூப்புக்குள் கோர்த்திருப்பார்கள். கரைவலை இழுக்கும்போது சைக்கிள் ரிபூப்பினை பின்புற நாரியில் வருமாறு வைத்து, மிகுதியான கயிற்றால் கம்பான் கயிற்றைச் சுற்றிப்பிடித்துப் பின்புறமாக இழுப்பார்கள். இதனால் நாரிக்கோ, கைகளுக்கோ வலி ஏற்படாமல் பலமாக இழுக்கலாம்.

6. அணியம்

படகின் முன்பக்கம், படகின் மையப்பகுதியைவிட உயரமாக இருக்கும்.

7. மேலாப்பாச்சி

தொழிலில் மிக அனுபவசாலியாக இருப்பார். கடல்வளங்கள், கடலின் நீர்நிலைகள் பற்றி நன்கு அறிந்தவராகவும், தொழில் நுணுக்கங்களைத் தெரிந்தவராகவும், காலமாற்றங்களுக்கேற்ப மீன் பிடிபடக்கூடிய கடற்பகுதிகளை இனங்கண்டு வழிநடத்தக்கூடியவராகவும் இருப்பார். தொழில் நடைபெறுகின்ற கடல் எல்லைக்குள் (பாடுக்குள்) அரவமின்றி நுழைந்து சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள மீனினங்கள், மீன்களின் அண்ணளவான எண்ணிக்கை போன்றவற்றைக் கணிக்கக்கூடியவர். இவரை 'மண்டாடி' என்றும் அழைப்பர்.

8. தண்டையல்

துறையிலிருந்து படகு புறப்பட்ட நேரம் முதல் போகவேண்டிய இடங்களுக்கு அதனைச் செலுத்தி திரும்பவும் துறைக்குக் கொண்டுவரும் வரை சக்காணைப் பிடித்து வழிகாட்டி செலுத்துபவர். நட்சத்திரங்கள், திசைகளை நன்கு அறிந்தவராக இருப்பார். ஒரு கடற்கலத்திற்கு சக்கான் எவ்வளவு பிரதானமோ அவ்வளவு பிரதானம் அதனைச் செலுத்தும் தண்டையலாகும்.

9. கடையால்

படகின் பின்பக்கம், அணியத்தைவிடப் பதிவாகவும், மையத்தைவிட சிறிது உயரமாகவும் இருக்கும். ஆயினும் இயந்திரத்தின் பாரத்தால் பதிவாகவே காணப்படும்.

10. பாதங்கமுவின தண்ணீர்

ஆலயத்தில் சுருபங்களாக வடிக்கப்பட்டிருக்கும் புனிதர்களில், மனதிற்கு விருப்பிய புனிதரின் பாதத்தை சிறிது நீரால் கழுவி, அந்தநீரைப் போத்தலிலிட்டு தொழிலுக்குச் செல்லும்போது கொண்டுசெல்வதுண்டு. தினமுமல்ல. இடைக்கிடை. தொழில் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் படகின் அணியக் கொம்பில் சிறிது தெளிப்பார்கள். ஏனையவற்றை தொழில் உபகரணங்களில் தெளித்துவிட்டே தொழில் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். தொழில் குறைவின்றி நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை.

11. நீரைத் தொட்டு அடையாளமிடல்...

கடலில் முதன்முறை இறங்குகிறபோது தமது இஸ்ர தெய்வங்களை மனதில் நினைக்கத் தவறுவதில்லை. அந்த நினைவுடன் கடல் நீரைத்தொட்டு தலை, வயிறு, இட-வல தோள்முட்டுகளினத தொடும்போது அங்கே மறைமுகமாக

சிலுவை அடையாளம் வரையப்படுகிறது. கடலில் ஏதேனும் இடையூறு ஏற்படாமல் காக்கவேண்டுமென்ற வேண்டுகாலாகவே இது அமைகிறது.

12. கம்பான் கயிறு

பல இளைக்க கயிறுகள் ஒன்றாக இணைப்பதை 'புரி' என்பர். மூன்று புரிகள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு முறுக்கப்படும்போது கம்பான் கயிறு ஆகும்.

13. பாடு

இடுப்புக்குக் கீழ்ப்பட்ட நீர் இருக்கக்கூடிய கடற்பகுதியின் கரையை ஒரு எல்லையாகக்கொண்டு தொழிலாளர்கள் நிற்க, படகின் உதவியுடன் கணிசமான தூர - அகலத்தை உள்ளடக்கி, பலவகை வலைகளினால், மத்தியில் மடி சமந்தரமாக வருமாறு சுற்றிவளைக்கப்பட்ட கடற்பகுதி.

14. கரைவலை வலைகள்

ஒரு கரைவலையானது பல மாறுபட்ட வலைகளைக் கொண்டதாக இருக்கும். நடுவில் சமந்தரமாக இருக்கக்கூடியது 'மடி'. இதற்குள்ள்தான் மீனிமம் புருந்துகொள்ளும். ஏனைய வலைகள் மீனிமம் பாட்டு எல்லையையிட்டு வெளியேறாதவாறு தடுத்து நிற்கும் செயற்பாட்டையே செய்கின்றது. மடியைத் தவிர்ந்த ஏனைய வலைகள் கயிற்றால் பல அளவுகளில் பின்னப்பட்டதாக இருக்கும். ஈரவலை, ஈலக்கண்ணி, நடுவணி, மாலக்கண்ணி, மாரிவலை எனப் பெயர்கொண்டவை. இவ் வலைகள் மடியுடன் சரியான அளவுகளில், ஒழுங்குமுறையில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும்.

15. லாவுதல்

கையை அல்லது துணியை அசைத்து சைகைசெய்து சொல்லவேண்டிய செய்தியை உணர்த்துதல்.

16. அம்பா

கூட்டாக வேலைசெய்யும்போது ஒத்திசைந்து செய்வதற்காகவும், உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகவும், வேலைப்பளுவின் கடினத்தை மறப்பதற்காகவும் கடற்றொழிலாளர்களால் பாடப்படும் கிராமியப்பாடல்.

17. முறைத் தொழிலாளர்

நைலோன் வலை, ரோளர் தொழிலில் எட்டுத் தொழிலாளர்கள் இருப்பார்கள். இவர்கள் இரு குழுவினர்களாக பிரிந்து ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு குழுவினர் தொழிலுக்குச் செல்வர். அவ்வாறு தொழிலுக்குச் செல்லாத குழுவினர்கள் தொழிலாளர்களையே குறிக்கும். தினமும் கிடைக்கின்ற வருவாய் முறைத் தொழிலாளருக்கும் சேர்த்தே பகிரப்படும்.

18. ரேகு

குருநகரின் மற்றுமொரு இறங்குதுறை. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இந்த இடம் 'அலுப்பாந்தி' என்று அழைக்கப்பட்டது. தற்போதும் வழக்கிலுண்டு.

19. உடக்குகள்

மரத்தால் செய்யப்பட்ட சாதாரண மனிதரின் அளவுகளையே உருவங்கள். வரலாற்றுப் பாத்நிரங்களைக் குறிப்பதாக இருக்கும்

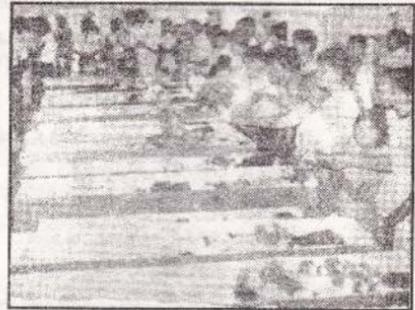
வேட்டையாடப்பட்டவர்கள்

மண்டைதீவு முனை கடற் பகுதியில்...

[10.06.1986]

1. செல்வன். ஞா. ஜெயகாந்தன்	02.11.1969
2. செல்வன். ஞா. ஜெயபாலன்	26.04.1968
3. திரு. கிறிஸ்தோப்பர் எஸ்தாக்கி	09.05.1932
4. திரு மனவல் பயஸ்	09.07.1930
5. திரு. டேமியன் ருபட் உதயகுமார்	25.08.1960
6. திரு. பங்கிராஸ் அன்ரனி யூலியஸ்	17.09.1953
7. திரு. பங்கிராஸ் தாசீசியஸ்	14.02.1956
8. திரு. பங்கிராஸ் விமலதாசன்	07.10.1963
9. திரு. அன்ரன் செல்டன் வெயின்	28.04.1965
10. திரு. மனவல் மரியநாயகம்	27.05.1948
11. திரு. ஜோண் ஜோசு	07.04.1930
12. திரு. யோசப் பர்னாந்து	08.05.1924
13. திரு. அருளானந்தம் பொனிபஸ்	15.05.1926
14. திரு. அருளானந்தம் பெனடிக்ற்	15.09.1934
15. திரு. பெனடிக்ற் அலிஸ்ரன்	02.06.1956
16. திரு. பெனடிக்ற் லிகோரி	08.04.1959
17. திரு. பெனடிக்ற் மகேந்திரன்	12.08.1961
18. திரு. பற்றிக் அலோசியஸ்	27.08.1928
19. திரு. அலோசியஸ் லிகோரி (மவுண்)	18.10.1952
20. திரு. அலோசியஸ். டியுக்	28.12.1962
21. திரு. செபதேயு சேவியர்	04.03.1924
22. திரு. எமலியூஸ் மக்சிமஸ் ஈஸ்வரன்	27.12.1965
23. திரு. சுப்பிரமணியம் கோபாலகிருஷ்ணன்	10.06.1967
24. திரு. செபமாலை யோசேப் சாமிநாதர்	19.04.1929
25. திரு. மனவல் பற்றிக்	13.03.1926
26. திரு. சவிரியான் யேசுராசா	08.09.1973
27. திரு. முடியப்பு அன்ரனிதாஸ்	27.09.1956
28. திரு. பெனடிக்ற் கியூபேட்	24.06.1967
29. திரு. ஆசீர்வாதம் அந்தோனிப்பிள்ளை	16.02.1918
30. திரு. முத்துசாமி	
31. திரு. (வட்டுக்கோட்டை இளைஞன்)	

நெஞ்சை உருக்கிய வேட்டையின் எச்சங்கள்...

வேட்டையின் நினைவாக...

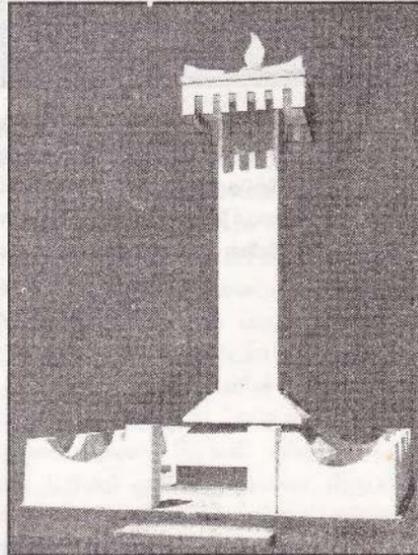
வேட்டை நடந்து முடிந்த
31 ஆம் நாள் அன்று
குருநகர் பொது அமைப்புகளால்
வெளியிடப்பட்ட
நினைவு மலர்

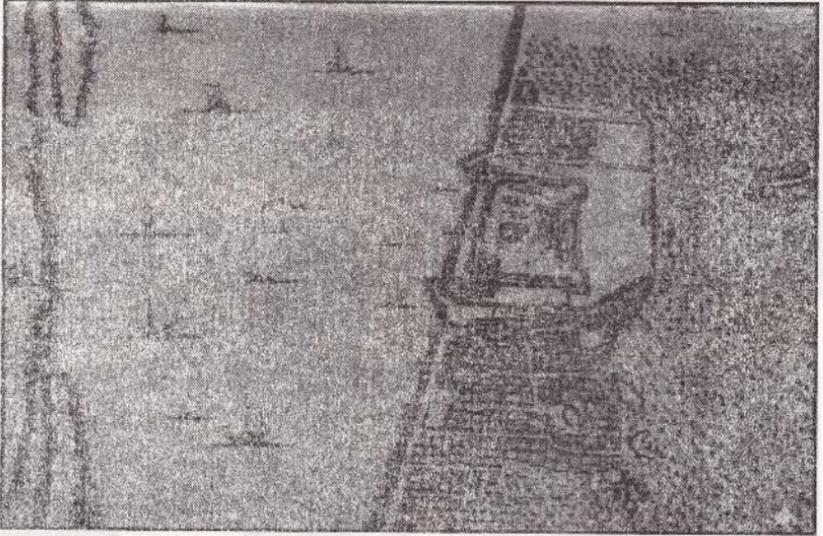
வேட்டையின் அடையாளமாக அன்றும் இன்றும்...

1987 இல் கட்டப்பட்டு, 1995 இல் இராணுவ நடவடிக்கையின்போது தகர்க்கப்பட்ட தூபி

2004 இல் குருநகர் கடற்றொழில் அபிவிருத்திச் சங்கத்தினால் மீளமைக்கப்பட்ட தூபி

கி.பி.1625 இல் உள்ளவாறான போர்த்துக்கேயரின் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை (ஒல்லாந்தர் கோட்டை இருக்கும் இடம்). அதன் கிழக்குப் பக்கத்தால் 'பறங்கித்தெரு நகரம்' என அழைக்கப்பட்ட 'சீதாரி' (முன்னைய குருநகர் (கரையூர்)), தென்கிழக்குப் பக்கத்தால் யாழ்ப்பாணக் கடல்நீர் ஏரியில் சிறுத்தீவின் ஒரு பகுதி. இப்படம் 'வலன்ரைன்' என்பவரால் வரையப்பட்டு 1726 இல் வெளியானது. 1680 இற்கு முன்னர் வரையப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

அழிப்பு

சுருளிப்பில்

குறுக்கு வீதி...

சாயந்தரம் ஐந்து மணியாகியும் வெயில் தணிந்தபாடாயில்லை.

இரண்டு பக்கமும் நெடுவீதிகளை இணைத்தாற்போல் குறுகிய குறுக்குவீதி அமைந்திருந்ததனால் மக்களின் நெருக்கமான நடமாட்டமின்றி குறைவாகவே இருந்தது.

குறுக்கு வீதியை மைதானமாக்கிக் கொண்டு சில சிறுவர்கள் 'கிறிக்கற்' விளையாடுவதில் முனைப்புடனிருந்தார்கள். ஈருருளியில் எவரேனும் வருவாராயின் அவர் கடக்கும்வரை விளையாட்டை நிறுத்தி பின்னர் தொடருவது அவர்களின் விளையாட்டு முறையாக இருந்தது. 'நடந்து வருபவர்கள் சிறுவர்கள்மேல் இரங்கி விளையாட்டுக்கு இடையூறின்றி ஓரமாகச் செல்வர். இருப்பினும், ஓரிருவரின் ஏச்சுக்களை விளையாடுபவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

குறுக்கு வீதியின் அந்தத்தில் உள்ள வாய்க்கால் ஓரமாக, வீதியின் பாதியை 'காட்ஸ்' விளையாடுபவர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தார்கள். விளையாடுவது ஆறு பேர் மட்டும் தான். அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் இரு மடங்கிற்கு மேல். ஆவேசக் கத்தல்களும், போட்டியான கேள்விகளும், பார்ப்பவர்களின் குசுகுட்பும் தாராளமாகவே ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

குறுக்கு வீதி இணைந்துகொள்ளும் தண்ணீர்த்தாங்கி வீதிச் சந்தியில் எண்ணும்போலவே வாலிபர்கள் கூட்டமாக நிறைந்து நின்றனர். சிலர் ஈருருளிகளில் இருந்தவாறே கால்களை நிலத்தில் ஊன்றியவண்ணம் உரையாடிக்கொண்டும் நின்றனர். உரையாடல்கள் உரத்தும், தணிவாகவும், பல்லொலியாகவும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இடைக்கிடையே எழுந்த பலத்த சிரிப்பொலிகள் அவர்களின் குதூகலத்தையும், உரையாடல்களின் முக்கியத்துவத்தையும் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

வாகனங்கள் இவர்களைக்கண்டு ஒதுங்கவேண்டுமே தவிர, இவர்கள் வாகனங்களைக் கண்டு ஒதுங்குவதற்கு அவகாசம் கிடைப்பதில்லை.

குறுக்கு வீதியில், வெளிவாசலை குறுக்காக ஊடறுத்துச் செல்லும் சிறிய வாய்க்காலுக்கு மேலாகப் போடப்பட்டிருந்த சீமேந்து பிளேட்டின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தவாறு - கால்களை நீட்டியபடி நெடுநேரமாக முச்சந்தியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் பிலோமினா. அவள் நினைவுகள் எங்கோ பறந்துகொண்டிருப்பதை அவளது கண்கள் உணர்த்திநின்றன...

முச்சந்தியிலிருந்து இடைக்கிடையே உரத்துக் கேட்கும் சிரிப்பொலிகள் அவளைத் திரும்பிப்பார்க்கத் தூண்டுவதன் மூலம் அவளது சிந்தனைக்குக் குறுக்கே நின்றாலும் முற்றாகத் தடுத்துவிடவில்லை.

எந்த மாற்றமுமின்றி பார்வை தொடர்ந்தது.

குறுக்கு வீதியில் கிறிக்கிற விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் அடித்த பந்து பிலோமினாவின் மடியில் தற்செயலாக விழுந்து தரித்து நின்றபோது, நித்திரையிலிருந்து திடுக்கிட்டு விழித்தவள்போலப் பதறியவளாய், பந்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கோபமாய் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்... சுற்றுமுன் கிறிக்கிற விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களை அங்கே காணவில்லை... விக்ஷுறுகள் மட்டும் அந்த இடத்திலேயே இருந்தன...

கோபத்தின் மத்தியிலும் தனக்குள்ளே சிரித்தவளாய்... பந்தைக் கைகளுக்குள் மறைத்தபடி மீண்டும் சந்தியை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பினாள்.

இப்போது அவளது சிந்தனைகள் காற்றுப்போன பலூன்போல ஆகிவிட்டது. சந்தியில் தீரண்டு நின்ற வாலிபர் கூட்டத்தை ஊடறுத்து, தலையைச் சரித்து - நிமிர்த்திப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன பிலோமினா நோட்டையே பாத்துக்கொண்டிருக்கிறா...?”

“ஓமக்கா இவன் கமிலர்ன் மாவுக்குப் போனவன் காணெல்ல, அதுதான்

பாக்கிறன்.”

“எந்தக் கடைக்குப் போனவன்”

“தெரியயில்லையக்கா.. மா தட்டுப்பாடு எண்டு சொன்னான்...”

“வந்திடுவான்...”

மெண்டு எச்சிலை விழுங்கியவாறு.

“புள்ள பெடிகளட பந்தா எடுத்தனி?..”

சின்னம்மாவின் கேள்வியில் அவள் வந்ததன் நோக்கம் பிலோமினாவிற்கு விளங்கியது... இளநகையோடு சின்னம்மாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்...

“அவங்க தெரியாம அடிச்சிட்டாங்க...”

சின்னம்மாவின் முக அசைவும், குழைவும் பிலோமினாவிற்குச் சிரிப்பை உண்டாக்க, எதுவும் பேசாது புன்னகையுடன் பந்தைக் கொடுத்தாள்.

தனது கோரிக்கைக்கு மதிப்பளித்த நன்றியுணர்வை முகத்தில் காண்பித்தவாறு பந்தைப் பெற்றுக்கொண்டாள். இருந்தாலும் பிலோமினாவின் இன்றைய அமைதி அவளுக்கு ஆச்சரியத்தையே கொடுத்தது. சில நேரங்களில் சீறிடும் பாம்பாக எரிந்துவிடுவாள்... முன்னால் நிற்கவே பயமாக இருக்கும்.

“இந்தாங்கடா இனிமேல் இஞ்சால வரக்கூடாது என்ன...”

தலையாட்டியவாறு ஓடிவந்த ஒரு சிறுவன் பந்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்... சிறுவர்களின் சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை... மறைந்து நின்ற சிறுவர்கள் மீண்டும் விளையாடத் தொடங்கினார்கள்...

பெரிய காரியத்தைச் செய்துமுடித்த திருப்தி சின்னம்மாவுக்கு.

“இந்தா வாறான்.”

சின்னம்மாவின் வார்த்தை முடியவும், கமிலர்ன் வந்து காலூன்றவும் சரியாக இருந்தது.

காலை ஊன்றியவன் தடுமாறி சரிந்து நிலத்தில் விழுந்துவிட்டான்... நல்லவேளை சீமேந்து பிளேற்றில் தலை அடிபடவில்லை... வீதியோர மண்ணில்தான் விழுந்து கிடந்தான்... பதறியபடி எழுந்த பிலோமினாவும், சின்னம்மாவும் கமிலர்னைத் தூக்கிவிட்டார்கள்.

தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்ட கமிலர்ன் தனது வலதுகால் தொடையை அழுத்தியவாறு நின்றான். வலியின் சாயல் முகத்தில் எதிரொலியாய்த் தெரிந்தது.

உடலோடு பொருத்தியிருந்த ‘ஜெய்ப்பூர்’ செயற்கைக் கால் கமிலர்னின் செயற்பாடுகளுக்குப் பெரும் தடையாக இருந்தது. வாலிப வயதின் வேகங்களுக்கு அது எந்தவகையிலும் ஈடுகொடுப்பதில்லை. அதன் விளைவே தடுமாறி நிலத்தில் விழவேண்டிய அவலநிலை...

“இவன் இதோட எத்தின தரம் விழுந்திட்டான். மெதுவா ஓட்டா எண்டாலும் கேக்கிறானில்ல...”

“இவ்வீர குணம் தெரிஞ்சும் ஏன் வேலைக்கு விடுகிறாய்?”

“என்ன அக்கா செய்யிறது...? எனக்கு ஆற்ற உதவிபடுக்கு...? அவரும் போய்ச் சேந்திற்றார். பாழாய்ப்போன ஆமிக்காரரால் இவனுக்கு இந்த நிலை... இவனது கால் போகாமலிருந்தால் இப்படியா...? நூல்

மாதிரியெல்லா துள்ளித் திரிவான்...”

பிலோமினாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது... சேலை முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்தவாறு கமில்ரனைப் பார்த்தாள்.

கமில்ரன் தலை கவிழ்ந்து நின்றான். முகம் வாடியிருந்தது.

“கால் நோகுதா தம்பி?”

இல்லை என்பதுபோல் தலையசைத்தான்.

கமில்ரன் அவ்வாறு சைகை செய்தாலும் பிலோமினாவின் இதயத்தில் ஒரு வலி... முகத்தில் சோகத்தின் நிழல்... இரக்கத்தின் பார்வை... கண்கள் கலங்கியிருந்தன. வேதனையை உள்ளத்தில் அடக்கிவைத்துவிட்டு கமில்ரனின் காலை நோக்கினாள்.

அடுத்தகணம் அவளது முகத்தில் எதிர்பார்த்திராத ஒரு மாற்றம்... வெறுமை... விரக்தி... சோகம்... ஆவேசம்... சட்டெனக் கண்களைத் திருப்பி நிலத்தை வெறித்துப் பார்த்தவாறு இருந்தாள்...

உதடுகளில் துடிப்பு... உடலிலே நடுக்கம்... மண்ணுக்குள் நுழைந்து எதையோ தேடும் முயற்சியில் விழிகள்...

நினைவுகளில், கடல்... வள்ளம்... ஆட்கள்... ஆகாயம்... உலங்குவானூர்தி என ஒவ்வொன்றாய் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன... கண்கள் கலங்கிச் சிவந்தன... உதடுகள் படபடத்தன...

“கடவேணாம்... கடவேணாம்... நாங்க அகதிகள்... இந்தா எங்கட பிள்ளைகளைப் பாருங்க... ஐயோ கடவுளே...”

பிலோமினாவின் உள்ளூணர்வுகள் புரண்டு - நெகிழ்ந்து எழுந்தது... திடீரென அவளது முகம் விகாரமாக மாற... உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொண்டியது... சிலையாக மாறிவிட்டாள்....

10.10.1987

கமில்ரனுக்கு அப்போது வயது ஒன்பது...

வயது ஒன்பதே தவிர தோற்றத்திலும், விளையாட்டுத்தனத்திலும் ஆறு வயது என்றுதான் சொல்லமுடியும்.

சோளாகக் காற்றின் முடிவும், வாடைக்காற்றின் ஆரம்பமுமான காலநிலையாக இருந்தாலும்... இரண்டு காற்றுக்களுமே தமது இருப்பைக் காட்டி அவ்வப்போது தலைகாட்டாமல் இருக்கமாட்டாது...

அன்று சனிக்கிழமை...

சனிக்கிழமை குருநகரைப் பொறுத்தவரை முக்கியமானதொரு நாள்... நைலோன், நோளர், படுப்புவலைத் தொழிலாளர்கள் வாரம் முழுவதும் செய்த தொழிலால் தேடிய வருவாயைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் நாள்...

குழந்தைகளுக்கு ஆலயத்தில் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கப்பட்டு, வீடுகளில் அதையொட்டிய கொண்டாட்டங்களும் நடைபெறும் நாள்...

திருமணங்கள், பணச்சடங்குகள் விமரிசையாக நடைபெறும் நாள்...

திங்கள், புதன்கிழமைகளில் இவை நடந்தாலும் சனிக்கிழமைக்குரிய சிறப்பைப் பெறமாட்டா...

காலை முதல் மெல்லிய வாடைக்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது... அதன் சுகந்தத்தை, அந்தத் தென்றலின் ஸ்பரிசத்தை எல்லோரும் உணர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர்...

அன்றும் பல கொண்டாட்டங்கள்... ஊரெல்லாம் கலகலப்பு, பார்க்குமிடமெல்லாம் சந்தோஷ வெளிப்பாடுகள்.

கொண்டாட்ட வீடுகளிலிருந்து ஒலிபெருக்கிகள் உரத்து ஒலித்ததால் பல திசைகளிலுமிருந்தும் பாடல்கள் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தன... ஐஸ் கிரீம் விற்பனை செய்யும் வாகனங்களும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு பாடல்களை ஒலித்துப் படிவீதியில் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன... அவர்களுக்கும் விபாபாரம் அமர்க்களம்தான்.

பொதுவாகவே அதிக சனநடமாட்டத்தைக்கொண்ட குருநகர் வீதிகள் அன்று, பல வர்ண உடைகளுடன் கொண்டாட்டங்களுக்குச் சென்றுவருவோரால் நிரம்பி திருவிழாக் கோலமாகக் காணப்பட்டது...

1914 ஆம் ஆண்டு சம்பேதுருவார் சிற்றாலயத்துக்கு முன்பாக போடப்பட்ட, யாழ்ப்பாண புகையிரத நிலையத்தையும், குருநகர் துறைமுகத்தையும் இணைக்கும் புகையிரதப்பாதை தற்போது பாவனையின்றி அகற்றப்பட்டதால் அவ்விடம் வெளியாகி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது...

அந்த வெளியிலுள்ள ஆலமரத்தின் விரிந்த கிளைகளின் நிழலில் சில வாலிபர்கள் 'காட்ஸ்' விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்... அதனைப் பார்ப்பதென்ற போர்வையில் நிழலுக்காக ஒதுங்கிய பலரும் அங்கே தங்கிநின்றனர். மரக் கொட்புகளிலிருந்து காசங்கள் போடும் எச்சங்களையும் ஏந்தவேண்டிய கட்டாயம், எச்சத்தை ஏந்தியவர்கள் எரிச்சலுடன் காசத்தை ஏசிவிட்டு, ஆத்திரம் தீர கல்லெடுத்து எறிந்து கலைத்துவிட்டு நின்றனர்..

அந்த சுற்றாடலில் உள்ள 'அன்ரனியின் வீட்டில் 'ஞானஸ்ஞான'க் கொண்டாட்டம்... அன்ரனி கிராமசேவகர் என்பதால் கொண்டாட்டத்திற்குக் கூட்டம் அதிகமாகவே இருந்தது. வேறு கொண்டாட்டங்களில் கலந்துகொண்ட பலரும் அதைமுடித்து இங்கு வருகைதந்திருந்தார்கள்.

கொட்டகை நிரம்பியிருந்தது. கொட்டகை தவிரந்த இடங்களில் ஐம்பது பேர் வரை காணப்பட்டார்கள். இவர்களில் சிலர் சிறு சிறு குழுக்களாகச் சேர்ந்து உற்சாக பாசமருந்தி அரட்டையடிப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

மதிய உணவு வழங்கப்பட்டது. சிலர் மதிய உணவை தாமதித்துப் பெறும் நோக்கில், புகையிரதப்பாதை அகற்றப்பட்ட இடத்தில் ஓரமாக நிற்கும் மர நிழல்களின் கீழ், நாற்காலியில் இருந்தவாறு உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர்... கேலிப் பேச்சுகள், நகைச்சுவைகள், சிரிப்பொலிகளென அந்தப் பகுதி செழிப்போங்கக் காணப்பட்டது...

"ஓடும்... ஓடும்..."

காதைப் பிளந்திடும் வகையில் இரண்டு பாரிய சத்தங்கள்...

எறிகணை வீச்சின் சத்தங்கள் என்பதை உணர கணநேரங்கூடச் சென்றிருக்காது. நின்ற அனைவரும் மறைவிடந்தேடி ஓடிவிட்டார்கள்.

எறிகணை வீச்சுக்கள் பலவற்றை சந்தித்து, அதன் தாக்கத்தை உணர்வுபூர்வமாக அனுபவித்து, அதனில் மூழ்கி எழுந்த மண் குருநகர்...

யாழ். நகர மையப் பகுதியின் மிகக் கிட்டிய தூரத்தில் இருப்பதனாலும், மண்டைதீவுக்கும் யாழ். நகர மையத்திற்கும் இடையிலான நேர்க்கோட்டில் அமைந்திருப்பதனாலும் எறிகணைகள் பழிதீக்கும் தளங்களிலொன்றாக குருநகர் அமைந்துவிட்டது. இதனால் மக்கள் அங்கு இருக்கமுடியாத நிலையில் அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்த வரலாறுகள் உண்டு...

ஒரு எறிகணை விழுந்து வெடித்தால் அதே திசையில் மேலும் சில எறிகணைகள் தொடர்ந்து வரும் என்பது அவர்களது அனுபவத்தினாலெழுந்த நம்பிக்கை. அதனால் எறிகணைச் சத்தம் கேட்டதும் அடுத்தகணமே அருகாமையில் இருக்கக்கூடிய மறைவிடங்களுக்குச் சென்றுவிடுவார்கள்.

இன்றும் அவ்வாறுதான்...

மறைவிடந்தேடி புகுந்தவர்கள், எறிகணைச் சத்தங்கள் தொடராதபடியால் சில நிமிட தாமதத்தின் பின்னர் எறிகணை விழுந்த இடம்தேடி கூடிவிட்டார்கள்... சற்றுமுன் கொண்டாட்டத்திற்கென இருநூறு பேர்கள் வரை காணப்பட்ட அந்தச் சுற்றாடல் இப்போது பல நூறு பேர்களால் நிறைந்துவிட்டது...

புகையிரதப் பாதை அகற்றப்பட்ட அந்த வெளியில் எறிகணை விழுந்து வெடித்ததன் அடையாளமாக எறிகணையின் இரும்புச் சிதறல்கள் மற்றும், பிளக்கப்பட்ட நிலத்தின் கற்கள் - மண் சிதறல்கள் காணப்பட்டன... வெடிமருந்தின் மணம் காற்றுடன் கலந்து நின்றது.

மர நிழலில் இருந்தவர்களில் சிலர் நிலத்தில் கிடந்தார்கள்... சிலரது உடலிலிருந்து இரத்தம் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தது... காயமெதுவும் இல்லாமலே மயங்கியும் கிடந்தார்கள்...

வந்தவர்கள் தாமதமின்றி செயலில் இறங்கி, மயங்கிக் கிடந்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் தெளித்து முதல்தவி செய்தனர்...

பதினைந்து பேர்வரை காயமடைந்திருந்தார்கள்.

“ஐயோ... ஐயோ.. என்ற ராசா...”

மரங்களுக்குப் பக்கத்திலிருந்த மாடிவிட்டிலிருந்து அழுகுரல்கள்... குரல் வந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தனா சிலர்...

மேல்விட்டு ஜன்னலை உடைத்துக்கொண்டு புகுந்த எறிகணை வெடித்ததனால் ஒருவர் உடல்சிதறிப் பலியானார்... மூவருக்குக் காயம்...

வாகனங்கள் தருவிக்கப்பட்டு காயமடைந்தவர்கள் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர்.

கொண்டாட்டத்தில் மகிழ்ந்திருந்த மக்கள் கிலிகொண்டவர்களானார்கள்... தொடர்ந்தும் அங்கு நிற்க விரும்பாமல் மிகுதியான பரபரப்புடன், உடல் பதற

ஓட்டமும் நடையுமாய்த் தத்தமது வீடுகள் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தனர்.

“கெதியா வாண எனக்குப் பயமாயிருக்கு...”

“இனி அடிக்கமாட்டான் பயப்பிடாத...”

“அப்ப நீ ஆறுதலா வா நான் போறன்...”

பிலோமினாவின் கையை பற்றிப் பிடித்தவாறு இழுத்துவந்த கமில்ரன் கைப்பிடியை விடுத்து ஓடத் தொடங்கினான்.

“தம்பி நில்லடா, இந்தா நானும் கெதியா வாறன்...”

கமில்ரன் மிரட்சியுடன் தரித்து நின்றான். கொண்டாட்டத்திற்கென உடுத்திவந்த அவனது உடை கிடந்த அலங்கோலம் அவனுக்கேற்பட்ட பயத்தின் வெளிப்பாடாகக் காட்சித்தந்தது.

பிலோமினா விரைந்து அவனருகில் சென்றதும் அவளின் கையைப் பற்றி இழுத்தவாறு மீண்டும் நடையைத் தொடர்ந்தான்.

கொண்டாட்ட வீடு சோபையிழுந்து காணப்பட்டது...

அமைதி வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்த தமிழ் மக்களைப் பாதுகாத்தல், அமைதியை ஏற்படுத்தல் என்ற சலோகங்களுடன் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இந்திய இராணுவம் அமைதிப் படையாகக் காலடி வைத்தது. மூன்று மாதங்கள்கூட நிறைவடையாத நிலையில், அமைதிப்படை ஆக்கிரமிப்புப் படையாக மாறும் என்று எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை...

இலங்கை இராணுவத்தின் கெடுபிடி மற்றும் பொருளாதாரத் தடையால் பட்டினிச் சாவை எதிர்நோக்கியிருந்த மக்களுக்கு ‘ஓப்பரேஷன் பூமாலை’ என்ற பெயரில் விமானங்களிலிருந்து உணவுப் பொட்டலங்களைப் ‘பரகுட்’ மூலம் போட்ட இந்தியா உருமாறிவிடுமென்று யாரும் நம்பவில்லை...

அகிம்சையால் சாதித்து, அகிம்சையால் புகழடைந்து, அகிம்சையையே தலைசிறந்த ஆயுதமாகக்கொண்டு உயர்வடைந்த இந்தியாவிலிருந்து, தம்மைக் காப்பாற்ற வந்த ‘உடன்பிறவாச் சகோதரர்களென எல்லோர் வாயினாலும் புகழப்பட்டு, மலர் தூவி வரவேற்கப்பட்டவர்கள் இந்திய இராணுவத்தினர். அப்படி நம்பிக்கைக்குரியவர்கள் வழிமாறிவிடுவார்களென எவரும் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை...

விடுவிக்க வந்த இலட்சியத்தை விடுத்து, அனைவர் கண்களிலும் மண்ணைத் தூவிவிட்டு, விடுதலையை நசுக்கத் துடிப்பவர்களுக்கு நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக மாறத்தொடங்கினார்கள்...

அதன் விளைவு...

மிகக் குறைந்த கோரிக்கையை முன்வைத்து பன்விரண்டு நாள்கள் உணவோ - நீரோ இன்றி உண்ணா நோன்பு இருந்த லெப். கேணல் திலீபனை, தமிழுலகமே கையேந்தி நிற்க சாகடித்தார்கள்...

அன்றுதான் உலகரங்கில் இந்தியாவின் முகத்திரை கிழிக்கப்பட்டது...

இதன் தொடராக,

நிராயுதபாணிகளாய்க் கடலிலே கைதுசெய்த போராளிகளை இலங்கை அரசிடமிருந்து காப்பாற்றாமல் 'சயணை' அருந்தி சாவை அணைக்க காரணர்களானார்கள்...

அன்றுதான் இந்தியாவின் கபடநோக்கம் வெளிச்சமாகியது...

இருப்பினும் கண்முடி மௌனம் காக்கும் வரலாற்றுத் தவறை வழமைபோல் தொடரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் எல்லோரும்...

சயணை அருந்தி சாவை ஏற்ற பதின்மூன்று போராளிகளின் உடல்கள் 'தீருவில்' மண்ணில் தீயிலே சங்கமமாகின...

அப்போதுதான், ஓய்ந்திருந்த விடுதலை வேட்கை ஊழித்தீபாக எழுந்தது... புதுவேகம்கொண்டு குறாவளியெனச் சுழன்றது...

அதனால்...

விடுதலைப் போராளிகளை அழித்து, விடுதலை வேட்கையை ஒழித்து, யாழ். நகரைக் கைப்பற்றப் பகீரதப்பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தது இந்திய இராணுவம்...

அதன் முதற்கட்டமாக,

மூர்க்கத்தனமான முயற்சியாய் கோட்டையிலிருந்து புறப்பட்ட இராணுவத்தைப் புலிகள் தடுத்து நிறுத்தி திருப்பியனுப்பியமையை சகித்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் தவித்தது.

தவிப்பின் பிரதிபலிப்பு...

வஞ்சம் தீர்க்கும் படலம்.

அதன் ஆரம்பத்தை அறிவிக்கும் சங்கொலிதான் இரண்டு எறிகணைத் தாக்குதல்கள்...

காரணத்தை அறிந்ததும் மக்களிடையே பதட்டம், எதிர்பார்ப்பிலிருந்த எல்லோருக்குமே ஏமாற்றம்...

சந்தோஷத்தில் மூழ்கியிருந்த உள்ளங்களில் சலனம் நுழைந்துகொண்டது. சண்டை தொடர்ந்தால் குருநகரில் எவரும் தங்கியிருக்கமுடியாது என்பது அனைவரும் உணர்ந்த விடயம். முன்னர் நடந்த நிகழ்வுகளை எண்ணிப் பார்த்தார்கள். பயம் சூழ்ந்துகொண்டது. செய்வதறியாது வீடுகளுக்குள் முடங்கிக் கொண்டார்கள்.

தொழில்கள் எதுவும் செல்லவில்லை... முன்னைய துன்பியல் வரலாறுகள் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தின. புயலுக்கு முந்திய அமைதியாக குருநகர்...

சாயந்தரம் நாலு மணி...

ஏற்கெனவே நடந்த வேதனையான நிகழ்வினால் வீதிகளில் நடமாட்டம் குறைந்து காணப்பட்டது. ஒலிபெருக்கிகள் எல்லாமே முடக்கப்பட்டுவிட்டன. என்றும் கலகலப்பிற்கும், சுறுசுறுப்புக்கும் குறைவில்லாத குருநகர் ஓய்ந்து, அடங்கி, அமைதியாகிவிட்டது... சந்திகளில் மட்டும் சிறு சிறு கூட்டங்கள்...

“ஓடும்...”

செவிப்பறை கிழிந்திடுமளவிற்குச் சத்தம்... சந்திகளில் நின்றவர்கள்

தலைதெறிக்க ஓடினார்கள்.

மண்டைதீவிலிருந்து ஏவப்பட்ட எறிகணை மூன்றாம் குறுக்குத்தெருவில், தென்னை மரமொன்றின்மீது பட்டு வெடித்தது... தென்னை மரத்தின் மேற்பகுதி வெட்டுண்டு வீட்டுக் கூரையின் விளிம்பில் வீழ்ந்து நிமிர்ந்து கிடந்தது. உயரமாக வெடித்தனால் சத்தம் வழமைக்கு மாறாகவே ஒலித்தது...

ஏற்கெனவே விழுந்த எறிகணைகளால் நடுங்கிப்போன குருநகர், மேலும் நடுங்கலாயிற்று... இனியும் தாமதிக்காமல் ஊரைவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் மெல்ல மெல்லத் தலைதூக்கத் தொடங்கியது.

ஆயினும் முடிவெடுக்க முடியாதவர்களாய்த் தடுமாறினார்கள். ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்தவண்ணமிருந்தனர்.

காநிலைகளை அவதானித்த சிலர் கிழக்கு நோக்கிச் செல்வதே நல்லது என்று அடித்துக் கூறினார்கள். மண்டைதீவிலிருந்து யாழ். நகரின் மையம் நோக்கி ஏவப்படும் எறிகணைகள் கிழக்கே விழாது என்பது அவர்களின் கணிப்பு. ஆனால் யாழ். நகரின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து ஏவப்படும் எறிகணைகள்...!

எங்காவது சென்று உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்திடும் மக்களுக்கு கிழக்கு, மேற்கென்றல்ல எங்கேனும் செல்லத் தயார் என்ற நிலையிலேயே இருந்தார்கள். நேரம் ஒரு தடையாக இருந்தது. சாயந்தர நேரமானபடியால் பலர் புறப்படத் தயங்கினார்கள்.

தேவையான பொருட்களை எடுத்தல், வாழ்நாள் பூராவும் சம்பாதித்து தேடியவற்றை மறைத்தல், வீட்டுத் தளபாடங்களை ஒன்றாகப் பாதுகாப்பான அறைகளில் வைத்தல் போன்ற அத்தியாவசிய தேவைகளை நிறைவுசெய்து புறப்படுவதற்கு அவகாசம் போதாது எனக் கருதினார்கள்.

ஆயினும் புறப்பட்டார்கள்...

'மீண்டும் எவரேனும் திரும்பிவந்து தேவையானவற்றை எடுத்துவரலாம்' என்ற தமது முன்னைய நடைமுறையைப் பின்பற்றும் சிந்தனையில் கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர் ஒருசாரார்...

'குடும்ப அங்கத்தவர்களில் ஒருவர் தரித்துநின்று அத்தியாவசியத் தேவைகளை நிறைவுசெய்தபின்' மறுநாள் புறப்பட்டுவரும் ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டு புறப்பட்டனர் ஒருசாரார்...

'எதுவுமே வேண்டாம்... உயிரோடிருந்தால் எதையும் தேடிக்கொள்ளலாம்' என்ற விரக்தியில் புறப்பட்டனர் ஒருசாரார்...

'சொந்தமென்று எதுவுமில்லை எங்கு சென்றாலும் ஒன்றுதானே' என தம்மிடம் உள்ளவற்றை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர் ஒருசாரார்...

இவ்வாறு பல நிலைகளிலும் குருநகரில் வாழ்ந்த குடும்பங்களில் மூன்றிலொரு பகுதியினர் வரை அடைக்கலம் தேடி அடிதொடரலானார்கள்...

சிலர் ஈருருளிகளில் வயோதிபர்களை ஏற்றியவாரும், சிலர் சுமைகளைச் சுமந்தவாரும் நடைப்பவனியாக கடற்கரை வீதியால், இலக்கு இன்றி சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்... பாங்ஷால் வீதி வழியாக வந்தவர்களும் இணைந்துகொண்டார்கள். முடிவுகள் அவ்வப்போதே எடுக்கப்பட்டன.

சவக்காலைச் சந்தி...

சில குடும்பங்கள் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் தங்குவதற்கென வடக்கு நோக்கித் திரும்பின. இது பலருக்குப் பழக்கப்பட்ட வழமையான இடம். புனித ஆரோக்கியநாதர் ஆலயம்...

அதிக தூரம் போகவிரும்பாத குடும்பங்கள் அங்கேயே தஞ்சம் புகுந்தன. ஒரு மைல் கடந்த நிலையில் பாஷையூர் புனித அந்தோனியார் கோவில்... சில குடும்பங்கள் பாதுகாப்பெனக் கருதி அங்கு தங்கிவிட்டன. ஏனையோர் தொடர்ந்து செல்லலாயினர்... இருள் மெல்ல மெல்ல கௌவிக் கொள்கின்றது. கொழுப்புத்துறை சூசையப்பர் ஆலயம்...

இந்த நேரத்தில் இதைவிட வேறு இடம் தேர்வுசெய்யமுடியாத நிலை... எஞ்சிய அனைவரும் அங்கேயே அடைக்கலம் புகுந்தனர். அங்கே நின்றவர்கள் இன்முகத்தூன் வரவேற்று இயன்றவரை தேவையான உதவிகளைச் செய்தார்கள்.

தத்தமது உயிர்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளப் பாதுகாப்பான இடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்த மனநிறைவில் இடம்பெயர்ந்தோர் இருக்க, உயிரைக் கையிலே பிடித்தபடி இடம்பெயராதோர் தவிக்க அன்றைய இரவு நிதானமாக விடிந்தது...

அதிகாலை ஆறரை மணி...

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை முதலாம் பூசை முடிந்து மக்கள் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர்...

“டாண்... டாண்...”

இரண்டாவது பூசைக்கான ஆலய மணி ஒலித்து ஓய்ந்தது...

“...உங்கள் பாதுகாப்பை நீங்கள்தான் ஏற்பாடுசெய்துகொள்ளவேண்டும்...”

எனவே எல்லோரும் தாமதியாது பாதுகாப்புத் தேடி ஸ்பந்திச்சு செல்வதே நல்லது...”

முதலாம் பூசைவேளைப் பிரசங்கத்தில் குருவானவர் கூறியமை ஒவ்வொருவரின் சிந்தனையிலும் பசுமரத்தாணியாகப் பதிந்திருக்க, அவற்றை மீட்டுப் பார்த்து தமக்குள்ளே பெரும் போராட்டதையே நடத்தினர்.

ஆங்காங்கே தரித்துநின்று முதல்நாள் புதினங்களை, இடம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் பற்றிய விபரங்களை பரிமாறிக் கொண்டனர். குருவானவரின் அறிவுறுத்தல் பற்றி கலந்துரையாடவும் தவறவில்லை. திடமான தீர்மானங்கள் எதுவுமின்றி மெல்ல மெல்லக் கலைந்து சென்றார்கள்...

சில நிமிடங்கள் கடந்திருக்கும்...

“ஓடும்... ஓடும்... ஓடும்... ஓடும்...”

சிறு நிமிட அமைதி...

“ஓடும்... ஓடும்... ஓடும்... ஓடும்...”

அமைதி...

“ஓடும்... ஓடும்... ஓடும்... ஓடும்...”

பாட்டம் பாட்டமாய் மழை பெய்வதைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். பாட்டம் பாட்டமாய் எறிகணைகள் பாய்ந்து வருவதை இப்போதுதான் பார்த்தார்கள்.

மண்டைதீவிலிருந்து சீறிவரும் எறிகணைகள்...

கோட்டையிலிருந்து பாய்ந்துவரும் எறிகணைகள்...

யாழ். - காங்கேசன்துறைப் புகையிரதப் பாதை வழியாக முன்னேறிவரும் இந்திய இராணுவத்தினரின் கண்முடித்தனமான எறிகணைகள்...

இவ்வாறு முத்திசைகளிலுமிருந்தும் வீசப்பட்ட எறிகணைகள் வீடுகள், வீதிகள், பள்ளிக்கூடங்கள், ஆலயங்களிலெல்லாம் தனது தடங்களைப் பதித்துக்கொண்டிருந்தன...

குருநகர் ஆட்டம் கண்டது...

எங்கே?... எவர்க்கு?... என்ன நடந்தது?...

உண்மையை அறிவதற்கு எவரேனும் தரித்து நின்றால்தானே!

ஓடினர்... ஓடினர்... ஓடிக்கொண்டேயிருந்தனர்...

ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள், சிறுமிகளென ஒழுங்குகைகள், குறுக்கு வீதிகளிலெல்லாம் பாதுகாப்புத் தேடி ஓடினர்... உடுத்தியிருந்த உடைகளோடு, பிடித்திருந்த குழந்தைகளோடு உடல் குலுங்கக் குலுங்க, பதறப் பதற ஓடினர்...

நெருக்கமான வீடுகளமைந்துள்ள அந்த ஊரில், மாடி வீடுகளைத் தேடிப் புகுந்தவர்கள்... பெரிய வாய்க்கால் மதகுகளின் கீழ் புகுந்தவர்கள்... சுவர்களை மறைப்பாக்கி நின்றவர்கள்... எனப் பலரும் பல இடங்களில் மறைந்துகொண்டாலும் பாதிப் பேருக்குக்கூட மறைந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை... பதறியவர்களாய்ப் பதுங்க இடந்தேடி அலைந்தார்கள்.

வேண்டாத தெய்வங்கள் இல்லையென்றே சொல்லலாம். அத்தனை தவிப்பு. அனைவர் வாய்களிலும் பல தடவைகள் புனிதர்களின் பெயர்கள் வந்துபோயின.

அரைமணி நேரமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எறிகணைச் சத்தங்கள் அடங்கிவிட்டன... புயலடித்து ஓய்ந்ததுபோல இருந்தது.

எறிகணைத் தாக்குதல்கள் ஓய்ந்தாலும், அவர்கள் அடைந்த மன உளைச்சல் ஓயவில்லை... அவர்கள் துடித்த துடிப்பு அடங்கவில்லை.. அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட களைப்பு நீங்கவில்லை...

“...உங்கள் பாதுகாப்பை நீங்கள்தான் ஏற்பாடுசெய்துகொள்ளவேண்டும்... எனவே எல்லோரும் தாமதியாது பாதுகாப்புத் தேடி றுப்பட்டிச் செல்வதை நல்லது...”

முன்யோசனையுடன் குருவானவர் செய்த பிரசங்கத்தின் சொற்கள் ஒவ்வொருவர் முன்னும் வந்து அழைப்பு விடுத்துக்கொண்டேயிருந்தது.

இடம்பெயர்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லையென்ற நிலைக்கு எல்லோருமே வந்துவிட்டார்கள். சுயமாக முடிவெடுத்தாலும் அனைவரும் எதிர்பார்த்த முடிவாகவே இருந்தது.

‘சிறிது நேரம் தாமதித்தாலும் ஆபத்தாகிவிடும்’ என வயது வேறுபாடின்றி சுறுசுறுப்பாக இயங்கத்தொடங்கினார்கள்... ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் போட்டிபோடும்

நிலையே அங்கு காணப்பட்டது. தத்தமது உயிர்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவென்ப போடப்படும் சுயநலப் போட்டி... எவர் முந்தி புறப்பட்டுச் செல்வதென்ற வேகப் போட்டி...

போட்டியின் பிரதிபலிப்பால், எங்கும் அழைப்புக் குரல்கள்... அதட்டல் குரல்கள்... கட்டளைக் குரல்கள்... சிறுவர்களின் அழுகுரல்கள்... தாராளமாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

படகுகள் சொந்தமாக வைத்திருந்தவர்கள் தமது உறவினர்களுடன் கடல் மார்க்கமாக வன்னியிலுள்ள 'பள்ளிக்குடா' நோக்கியும், கல்முனையிலுள்ள 'மண்ணித்தலை' நோக்கியும் புறப்படலானார்கள்... ஏனையோரின் பயணம் கடற்கரை வீதியால் தொடர்ந்தது...

கண்ணிற்பட்டது, கையில் கிடைத்ததில் உடல் சமக்கக் கூடியவற்றைச் சமந்தவர்களாய், உயிர் தப்பினால் போதுமென்று நிலையில் சாரைசாரையாக கிளம்பிச் செல்லத் தொடங்கினர்...

சோகம் ஒருபுறம், தாகம் ஒருபுறம், மன வேகம் ஒருபுறம், சிதறுண்ட உறவுகளின் சிந்தனை ஒருபுறம், கதறும் குழந்தைகளின் கண்ணீர் ஒருபுறம், பாசத்தின் வித்துக்கள் பதறிடும் கோலம் ஒருபுறம் பாகுபாடின்றி விரட்ட வேகமாகச் சென்றுகொண்டேயிருந்தனர்.

முதல்நாள் சென்றவர்களில் பெரும்பாலானோர் கொழும்புத்துறையில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளதாகக் கிடைத்த தகவலையடுத்து நடந்துசெல்பவர்களின் பயணமும் கொழும்புத்துறையை இலக்காகக்கொண்டதாக இருந்தது...

குறைந்த அளவினான குடும்பங்கள் சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரிக்குச் செல்லலானார்கள்... இந்த விடயத்தில் அறிவுரை வழங்க எவரும் முனையவில்லை... அவரவர் சிந்தனையின்படி நடைபோடலானார்கள்...

சம நேரத்தில் புறப்பட்டவர்களின் இணைப்பினால் உருவான தனித்தனி குழுமங்களாக இவர்களின் பயணம் தொடர்ந்தது... ஏதுமறியாத சில வளர்ப்பு நாய்களும் தமக்குள்ளே சண்டையிடத்தவாறு பின்தொடர்ந்தன...

முதலில் புறப்பட்ட சில குழுவினர் ஐந்து மாடியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்... அடுத்துப் புறப்பட்ட சில குழுவினர் சவக்காலைச் சந்தியை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர்...

"டேய் கமிலர்ன்.. இந்த நாயை விட்டுட்டு வாடா... நாங்களே போக வழியக்கானேல..."

பிலோமினாவின் கூற்றை அவன் பொருட்படுத்தியதாக இல்லை. தனது வளர்ப்பு நாயைத் தேடி உற்றுமீவரும் ஏனைய நாய்களை அதட்டிக் கலைத்தவாறு சுற்றிச்சுற்றி வந்தான்.

"நான் சொல்லுறது கேக்கயில்லையா உனக்கு..."

அதட்டலுடன் கேட்டாள்...

"அது பாமம்மா. தனியநிண்டு எண்ண செய்யிறது.. எங்களப் போலத்தானே அதுவும்... எங்களோட வரட்டுமனம்மா..."

அருகில் வந்தவர்கள் சிரித்தார்கள்... பிலோமினாவுக்கு சற்றுமுன் எழுந்த கோடும் புன்னகையாக மாறியது. அமைதியானாள்.

“ஓடும்..., ஓடும்...”

சத்தம் அதி பயங்கரமாகக் கேட்டது... மிக அண்மைபில்தான் எறிகணை விழுந்திருக்க வேண்டும்... கூட்டம் சுவர் மறைப்புகளைத் தேடிச் சிதறியது...

“ஓடும்..., ஓடும்...”

மீண்டும் கேட்டது...

குருநகர் பிரசவ வைத்தியசாலையின் சுவர் மறைப்பில் வரிசையாய் இருந்தவர்கள், கலவரத்துடன் எறிகணை விழுந்து வெடித்த திசையையே வெறித்தூப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சில நிமிட அமைதி...

ஐம்பது மீற்றர் தூரத்திலுள்ள ஆரோக்கியநாதர் கோவில் வாசலில் ஆட்களின் நடமாட்டம் அதிகமாகக் காணப்பட்டது... அங்கேதான் எறிகணை விழுந்திருக்க வேண்டுமென ஊகித்தவர்களாய்த் தயங்கித் தயங்கிப் பயணத்தைத் தொடரலானார்கள்...

“எனக்குப் பயமாயிருக்கம்மா...”

பிலோமினாவைக் கட்டிப்பிடித்தவாறு கயிலர்ன் சினுங்கினான்...

“பயப்பிடாத என்னும் கொஞ்சத் தூரந்தான்... புள்ளத்தாச்சி றோட்டுக்குப் போயிற்றா அங்கால பயமில்ல. நீ அழாம வா...”

தலையை அசைத்து சம்மதத்தைக் கூறியவன், தாயின் கையை இறுக்கி அணைத்தவாறு சற்றுமுற்றும் வெறித்துப் பார்த்தபடிச் சென்றான்... வளர்ப்பு நாயைப் பற்றிய சிந்தனையே இப்போது அவனிடம் இல்லை... எறிகணை வீச்சின் சத்தத்தால் எல்லா நாய்களுமே திரும்பி ஓடிவிட்டன...

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் தங்கிவிடும் எண்ணத்தில் புறப்பட்டு வந்தவர்கள்கூட இந்த எறிகணைத் தாக்குதல் காரணமாக அங்கு செல்லத் துணியாமல் தொடர்ந்தனர்.

‘புள்ளத்தாச்சி றோட்’டென பலராலும் அழைக்கப்படும் பழைய பூங்கா வீதியைக் கடந்திடவேண்டுமென்ற துடிப்போ என்னவோ, குழுவினரது நடையின் வேகம் அதிகமாக இருந்தது... புனித ஆரோக்கியநாதர் கோவில் வாசலை நெருங்குகிறார்கள்.

கோவிலுக்குள்ளிருந்து அமுகுரல்கள் பல கேட்டன... இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் கிடந்த நால்வரை, நால்வர் தோள்களில் சுமந்தவாறு ஓடிவந்து கிழக்கே திரும்பி ஓடினர்.

இரத்தத்தில் தோய்ந்தவர்களைக் கண்டதனால், கூட்டத்தினரிடையே எழுந்த இயல்பான பயத்தினால் பெரும் பதட்டத்திற்கு உள்ளானார்கள்.

“சிஸ்ரட ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுவராமல் போலிருக்கு”

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது. அனைவரும் ஒப்புக்குத் தலையசைத்தார்கள். ஆரோக்கியநாதர் கோவிலிலிருந்து வடக்கே 500 மீற்றர் தூரத்தில் ‘திருச் சிலுவை வைத்தியசாலை’ இருக்கின்றது. அங்கே அருள்

சகோதரிகளே கடமையாற்றுவதனால் அதனை 'சிஸ்டர் ஆஸ்பத்திரி' என அழைப்பார்.

கோவிலிலிருந்து அழகுரல்கள் தொடர்ந்தும் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தன. ஐந்து மாடிக்கு நேரே வீதியோரமாகவும் ஆட்கள் குவிந்து நின்றார்கள்... விபரம் புரியாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்தவாறு நடந்துசெல்லும் குழுவினைத் தகவல்கள் தேடிவந்தன...

'மண்டைவீலிருந்து அடித்த எறிகணைகளிலொன்று ஆரோக்கியநாதர் கோவிலில் விழுந்து வெடித்ததால் ஒரு இளம்பெண் கொல்லப்பட்டாள். நால்வருக்குக் காயம். இவர்கள் நேற்று மாலையில்தான் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள்'

'ஐந்து மாடிக்கும் கடற்கரை வீதிக்கும் இடையிலே ஒரு எறிகணை விழுந்து வெடித்த அதிர்ச்சியில் அறுபது வயது ஆண் உயிரிழந்தார்...'

அறிந்த தகவல்களால் நடையின் வேகம் மேலும் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. பாதையில் சந்தித்தவர்களிடம் இறந்த, காயப்பட்டவர்கள் பற்றிய விபரங்களை விசாரித்தறிந்தவர்களாய், தரித்து நிற்காது நடையைத் தொடர்ந்தனர். எறிகணைத் தாக்குதல்கள் மேலும் இடம்பெறலாமென்ற பயம் அவர்களுக்கு.

'இருக்குமிடத்தில்தான் அழிவுகளென்றால் அபயம்தேடி புறப்பட்டு வருபவர்களையும், அடைக்கலம் புகுந்தவர்களையும் அழித்தொழிக்கின்றதே...' என்ற ஆதங்கம் அனைவர் உள்ளத்தையும் வருடத்தான் செய்தது.

நடையில் தளர்ச்சியின்றி சென்றுகொண்டிருந்த அகதிகள் பாஷையுரை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென வானம் இருண்டு, குளிர் காற்றுடன் மழை கொட்டத்தொடங்கியது. எதிர்பாராத நிகழ்வு. எவரும் தம்முடன் குடை எடுத்துவராமையால் தடுமாறிப் போனார்கள்.

பாய்களைக் கொண்டுவந்தவர்கள் அவற்றைக் குடையாக விரித்து, அதற்குள் சிறு சிறு குழுக்களாக புகுந்து, உடலில் பெரும்பகுதி மழையில் நனைவதிலிருந்து பாதுகாத்துக்கொண்டார்கள். பாய்க்குள் புக இடம் கிடைக்காதவர்கள் அண்மையிலிருந்த வீட்டுத் தாழ்வாரங்களைத் தேடிச்சென்று ஒதுங்கிக்கொண்டார்கள். சிலர் தவிர்க்க முடியாமல் நனைந்தனர்.

"கால நேரந் தெரியாம இந்தச் சவ மழை வந்திருக்கே..."

சிலர் வாய்திறந்து ஏசினர். பலரும் மனதுக்குள் ஏசிக்கொண்டது வெளிக்குவரவில்லை.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் மழை ஓய்ந்து 'வெளிப்பு' காணப்பட்டது.

கொழும்புத்துறை நோக்கிய நடைப் பயணம் தொடர்ந்தது.

கொழும்புத்துறை குருத்துவக் கல்லூரியும், அருகாமையில் அமைந்திருந்த சூசையப்பர் ஆலயமும் அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்தது...

குருத்துவக் கல்லூரி பரந்த வெளியையும், பல கட்டடங்களையும் கொண்டிருந்ததால் அடிப்படை வசதிகளை ஓரளவேனும் நிறைவு செய்யக்கூடியதாக

இருந்தது. ஆயினும் குறிப்பிட்ட இடத்தில் கணிசமான குடும்பங்கள் தங்கியிருக்கும் போது எழக்கூடிய இயல்பான இடையூறுகள், தாக்கங்கள் இல்லாமலில்லை... அவற்றை அனுசரித்துச் செல்வதற்குத் தஞ்சம் புகுந்தவர்களும், நெறிப்படுத்துவதற்குப் பராமரிப்பாளர்களும் தயாராகவே இருந்தார்கள்.

இரு பகுதியினரதும் மனமொத்த நிலையினால் புகலிடம் பிரச்சினைகளின்றி இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் இந்திய இராணுவம் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பரவலாகக் கேட்ட எறிகணைச் சத்தங்கள் உறுதிப்படுத்தின. தினம்தினம் நூற்றுக்கணக்கிலான எறிகணைகளின் வெடியோசையை செவிகள் உள்வாங்கவேண்டியிருந்தது...

இடைக்கிடையே நிலவரங்களை உன்னிப்பாய் அவதானித்து, ஆண்கள் தமது வீடுகளுக்குச்சென்று தேவையானவற்றை எடுத்துவரலானார்கள். இது அங்கிருப்பவர்களுக்குப் பெரும் ஆறுதலைக் கொடுத்தது. இருப்பினும் சென்றவர்கள் வரும்வரை நிம்மதியற்ற நிலைதான். அவர்களைக் காணும்வரை வேண்டாத தெய்வங்களே இருக்கமாட்டாது.

நான்கு நாட்கள் மெதுவாகக் கடந்தன...

நாட்கள் செல்லச்செல்லத் தத்தமது துன்பச் சுமைகளை இறக்கி வைத்தவர்கள்போல அனைவர் முகங்களிலும் மெல்லமெல்லச் சலனம் நீங்கி அமைதிக்கீற்றுகள் தென்பட்டன.... அகதி வாழ்க்கைக்குள் தம்மை பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்களென்பது புலனாகியது.

இது இவர்களுக்கு முதற் தடவையல்ல. யாழ். நகர் எதிர்கொண்ட ஒவ்வொரு மோதல்கள், தாக்குதல்களிலெல்லாம் குருநகர் அமைந்துள்ள பூகோள நிலையம் காரணமாக, இம்மக்கள் பல இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்து, அந்தஸ்துப் பெறாத அகதிகளாக பற்பல இடங்களில் தங்கி வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள்...

24.12.1968 நடுச்சாமம், புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் கிறிஸ்தமஸ் திருப்பலியில் பங்குபற்றிக்கொண்டிருந்த பக்தர்கள், உதவிப் பொலிஸ் அத்தியட்சகர் தவராஜா தலைமையில் வந்த பொலிசாரினால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார்கள். காயப்பட்டவர்களின் செந்நீர் ஆலயத்தின் உள்ளும் புறமும் பரவிக்கிடந்தது...

அன்று முதல் குருநகர் மண்ணில் தொடர்ந்தது அடக்குமுறை, அவலநிலை...

07.03.1970 இல் பாலைதீவு அந்தோனியார் கோவிலுக்குப் படகில் சென்ற பக்தர்கள் என்பது பேர் படகு கவிழ்ந்ததால் பலியானார்கள்...

அன்றுதான் மிகப்பெரும் உயிரிழப்பைச் சந்தித்தது இம்மண்...

08.02.1985 இல் கடற்கரை வீதியில் மாடிவீடு ஒன்றை எறிகணை தாக்கிச் சிதறடித்துப் பலரைக் காயப்படுத்தியது.

அதுதான் எறிகணையின் தாக்கத்தை இங்குள்ளோர் சந்தித்த முதல்நாள்...

06.04.1985 இல் கடற்கரை வீதியால் ஈருருளியில் சென்றுகொண்டிருந்த

சேவியர் சகாயரூபன், எறிகணை தாக்கியதால் உடல் சிதறிப் பலியானார்.
அவர்தான் குருநகரில் எறிகணையால் உயிரிழந்த முதல் மனிதர்...

15.10.1987... மாலை ஐந்து மணி...

“அ ம் மா... அ ம் மா...”

வலது காலை நொண்டியபடி, அழுதவாறு ஓடிவந்தான் கமில்ரன்...
சற்று தூரத்தில் நின்று பார்த்த பிலோமினா பதற்றத்துடன் அவனைத்தேடி
விரைந்தாள்...

கமில்ரனின் அழுகை நிற்கவில்லை...

“ஏனடா அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது?... என்ன காலில்...?”

பிலோமினாவின் அடுக்கான கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லாமல் அழுதபடி
சிறுவர்கள் விளையாடும் இடத்தைக் கையால் சுட்டிக்காட்டினான்..

“முதலில் அழுகைய நிப்பாட்டு... அங்க என்ன?”

சினத்துடன் கேட்டாள்.

“அன்ரன் என்னத் தள்ளிவிட்டிற்றான்... நான் விழுந்திற்றன்... கால்
நோகுது.”

“நான் சொன்னனான்தானே அங்க நிண்டு விளையாடெண்டு நீ ஏன்
இஞ்ச வந்தனி.”

செவியைப் பிடித்து முறுக்கினாள்.

“நோகுது அம்மா...”

செவியின் பிடியை விட்டுவிட்டு,

“எங்க காலப் பாப்பம்...”

காலைக் காட்டினான்... காலில் காயமெதுவும் இல்லை..

“வா எண்ண போட்டு உரஞ்சி விடுறன்”

கையில் பிடித்து கூட்டிச்சென்றான்... கமில்ரன் காலை நொண்டியபடி,
கண்ணைக் கசக்கியவாறு விளையாடுபவர்களை திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்தபடி
சென்றான்.

காலுக்கு எண்ணெய் தடவி படிக்கட்டில் இருத்திவிட, கைகளை நாடியில்
ஊன்றியவாறு இருந்தான். முகத்தில் சந்தோஷமில்லை...

“நீ ஓரிடமும் போகவேணாம்... அங்க பார் கடல் தெரியுதெல்லா...

அங்க போட்டுகள், வள்ளங்கள் போறது தெரியுதெல்லா... அதைப்

பாத்துக்கொண்டிரு. நான் இந்தா வாறன்... என்ன?”

மௌனமாய்த் தலையை அசைத்தான். பிலோமினா சற்றுத் தள்ளிச்
சென்று தேங்காய் மட்டையைக் கத்தியால் கொத்திக் கொண்டிருந்தாள்...

சாயந்தர நேரம்... மறையத் துடிக்கும் கதிரவனின் ஒளி அடிவானிலிருந்து
பீச்சிட்டு வந்தது. ஒளி மேற்கு கிழக்காக பக்கப்பாட்டில் எறிப்பதனால், கடலில்

செல்லும் படகுகளில் பட்டுத் தெறிக்கும் கதிர்கள் கடலைகளைத் தொட்டுவர கண்ணுக்கு இனிய விருந்தாக இருந்தது.. தென்னை மரங்களின் அசைவில் ஒளி ஜாலம் கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிமிட்டி பரவசத்தை ஏற்படுத்தியது. இவைகள் கமிர்ரனை எவ்வளவுதூரம் ஆட்கொண்டிருக்கும் என்பது தெரியாததொன்றுதான்.

“அம்மா... அம்மா... இஞ்ச ஓடி வாங்க... கெதியா வாங்க.”

பிலோமினா எரிச்சலுடன் வந்தாள்...

“பேந்து என்னடா?”

கடற்கரையை நோக்கி கையைக் காட்டியவாறு...

“அங்க பாருங்கம்மா ஆள்காட்டி வருகுது...”

“ஆள்காட்டியா...?”

திரும்பிப் பார்த்தாள். மண்டைதீவுப் பக்கமிருந்து உலங்குவானூர்தி ஒன்று வருவது தெரிந்தது... மெல்லிய சோளக்கக்காற்று வீசியமையால் உலங்குவானூர்தியின் இரைச்சல் வரவர அதிகமாகக் கேட்டது. அனைவர் கண்களும் உலங்குவானூர்தியை நோக்கித் திரும்பின...

உலங்குவானூர்தி முகத்துவார வெளிச்சவீட்டை நெருங்கி வருவது நன்றாகத் தெரிந்தது. உன்னிப்பாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“அங்கே கிறிஸ்பினர் ‘றாணி’ போட் வருகுது...”

அல்போன்ஸின் குரல்கேட்டு, உலங்குவானூர்தியைப் பார்த்தவர்களின் கண்கள் கீழிறங்கி படகின் பக்கம் திரும்பின... சில ஆண்கள் படகை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு... ‘உண்மை’ என்பதுபோல் தலையசைத்தார்கள்...

“ஆரு முப்பத்தொரு பேரில் செத்த மவுண்டர் தாயினர் போட்டா”

திரேசம்மா கேட்டாள்.. திரேசம்மா மீள்வாடியில் கூறியான் வேலை செய்வதால் படகுகளின் விபரங்களை நன்கு அறிந்திருந்தாள்...

சூழ்ந்து நின்ற ஆண்களது தலைகள் அசைந்தன...

“ஓமண...”

“அவங்க எல்லாரும் பள்ளிக்குடாவுக்கெல்லா போனவங்க... ஏன் திரும்பி வாறாங்க...”

“எங்களுக்கென்ன தெரியும்”

“அங்க ஏதும் பிரச்சினையோ தெரியேல்ல...”

“நம்மட சம்மந்தி ஆக்களும், மகளும் - புருஷனும் அங்கதானே போனவங்க... கடவுளே!... என்னெண்டு தெரியேல்ல...”

உரையாடல்கள் தொடர்ந்தன...

குறிப்பிட்ட அந்த ‘றாணி’ படகைச் சுற்றி உலங்குவானூர்தி வட்டமடித்தது... எல்லோரும் அதையே கண்வெட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.. வட்டமிட்ட உலங்குவானூர்தி திரும்பி இவர்கள் தங்கியிருக்கும் குருத்துவக் கல்லூரியை நோக்கி வந்தது. உலங்குவானூர்தி நெருங்க நெருங்க அதன் இரைச்சல் காதை அடைத்தது.

“இரைச்சல் வித்தியாசமாயிருக்கு இந்தியன் ஆமியடையோ?”

ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் சந்தியோ...!

உலங்குவானூர்தி கல்லூரியை நெருங்குகிறது.

“சந்தியாண்ணே! ஆள்காட்டியும் பாருங்க... பச்சையும், மஞ்சலுமாயிருக்கு. கீழால இரும்பு பாறெல்லா தெரியுது. அப்ப என்னெண்டு இந்தியன்ர வரும்? அவங்கட ஹெலியில் சில்லெல்லா தெரிஞ்சது”

சௌந்தரத்தின் கூற்றோடு நின்றவர்கள் மௌனமானார்கள். உள்ளூர்ப் பயந்தவர்களாக உலங்குவானூர்தியை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். கல்லூரியைச் சுற்றி வட்டமிட்டது உலங்குவானூர்தி...

பயம் மேலும் அதிகரித்தது. நின்றவர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள மறைவிடங்களைத் தேடி ஓடலாயினர்.

உலங்குவானூர்தியின் வரவையும், அதன்பின்னர் தொடருபவைகளையும் பற்றி நன்கு அறிந்தே வைத்திருந்தார்கள்.. அதனால்தான் உலங்குவானூர்தியை ‘ஆள்காட்டி’ என்று அழைத்து தமது ஆத்திரத்தை வெளிக்காட்டுவதை வழமையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

உலங்குவானூர்தி வட்டமிட்டுச் சென்ற மறுகணம் அந்த இடத்தில், வெடி மருந்துகள் நிரப்பப்பட்ட பீப்பாய்களைப் போடும் ‘சகடை’ விமானமோ, குண்டுகளைக் கொட்டுகின்ற குண்டுவிச்ச விமானமோ வந்து தாக்குதல் நடத்தும். இதற்கு உலங்குவானூர்திதான் ஆள்காட்டிச் சென்றிருக்கின்றது என்பது அவர்களது கண்டுபிடிப்பு...

இலங்கை ஆகாயப்படையினரின் இச் செயற்பாடுகளை பல தடவைகள் கண்டு அனுபவித்ததினால் முன்னேற்பாடாக ஓடி மறைந்து கொண்டார்கள்...

கல்லூரியை வட்டமிட்ட உலங்குவானூர்தி, வந்த திசையால் திரும்பிச் சென்றது... மறைந்து நின்றவர்கள் வெளியே வந்தனர். வழமைபோல் எதுவும் நடைபெறாமலிருந்தமை அனைவருக்கும் பெரும் நிம்மதியாக இருந்தது.

திரும்பிச்சென்ற உலங்குவானூர்தி மீண்டும் ‘றாணி’ படகை வட்ட மடித்தது... எல்லோரினது பார்வையும் உலங்குவானூர்தியிலே நிலைத்திருந்தன. திடீரென உலங்குவானூர்தியிலிருந்து துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின.

“படகுக்கு சுடுகிறான் போலிருக்கு...”

“ஆ.....”

திகைத்துப்போனார்கள்...

வானில் சுற்றிச் சுழன்று தாக்குதல் நடத்தியது உலங்குவானூர்தி... ஒவ்வொரு குட்டுச் சத்தமும் தெளிவாகக் கேட்டது... படகினதும், படகில் இருந்தவர்களினதும் அசைவுகள் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

படகிலிருந்து தீப்பொறி கிளம்பியது...

தீப்பொறி கிளம்பக் காரணம் எவருக்கும் புரியவில்லை.

இப்படியொரு தாக்குதல் சம்பவத்தை இங்கிருந்தவர்கள் முதன்முதலாகப் பார்க்கிறார்கள். அதனால் வியப்பும், அதேவேளை பயமும் குடி கொண்டவர்களாய்

மலைத்து நின்றார்கள்... எவரது பேச்சுக்குரல்களுமோ வெளிவரவில்லை.

சிறுவர்களுக்குத் தாக்குதல் ஒன்றைப் பார்த்த மகிழ்ச்சி...

தாக்குதல் நடத்திய உலங்குவானூர்தி மண்டைதீவு நோக்கிச் செல்வதையும்... படகு பாதிக்குமேல் நீரில் அமிழ்ந்துவிட்டதையும் இமை மூட மறந்தவர்களாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்...

“ஆராரோ தெரியாது... கடவுளே...”

சிலரது வாயிலிருந்து அனுதாப வார்த்தைகள் வெளிவந்தன... அமைதி இழந்த நிலையில் ஒருவரையொருவர் கேள்விக்குறியுடன் நோக்கிய அவர்கள், வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாத பயத்துடன் ‘தங்கள் உறவுகளாக இருக்கக்கூடாது’ எனக் கடவுளை வேண்டிக்கொண்டனர்.

அனைவர் இதயங்களுமே படபடத்தன... முன்னர் காணப்பட்ட கலகலப்பும், மகிழ்ச்சியும் இப்போது இல்லை. மௌனமாக தங்கள் தங்கள் தங்குமிடம் நோக்கிக் கலைந்து சென்றனர். சிலர் அழுதுகொண்டும் சென்றனர்.

ஒளி முற்றாக மறைந்து இருள் சூழ்ந்துகொண்டது. ஆரவாரமெதுவுமின்றி நேரத்துடனே அடங்கிக்காணப்பட்டது கல்லூரி.

உணவு உட்கொள்ள விருப்பமின்றி ஏக்கத்திலிருந்தவர்கள், உறக்கமின்றித் தவித்தவர்கள், உணர்வினால் துடித்தவர்கள் எனப் பலவகையிலும் பலருக்கு துன்பம் நிறைந்த நீண்ட இரவாக இருந்தது.

மறுநாள்...

பலரது கண்ணெதிரே கல்முனைக் கடலில் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டவர்களது விபரங்கள் தெரியவந்தன. அவர்களின் உறவினர்கள், அயலவர்கள், நெருங்கிய நண்பர்கள் எனப்பலர் இங்கே தங்கியிருந்தார்கள்.

சில பெண்கள் தமது உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாமல் ஆங்காங்கு குழுமங்களாக கூடி அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். ஏனையோர் அவர்களைத் தேற்றுவதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஆண்களில் சிலர் விபரமறியப் புறப்பட்டுவிட்டனர்.

குருத்துவக் கல்லூரி சோகமயமாகக் காணப்பட்டது. அன்று பல குடும்பங்கள் உணவு சமைக்கவில்லை.

கொல்லப்பட்டவர்களின் இறுதி நிகழ்வுகள் வழமையைப்போல் அவரவர் வீடுகளில் நிறைவேற்ற முடியாத சூழல் நிலவுகின்றபடியால் என்ன செய்யப் போகிறார்களென்பதை அறியாமலும், தாம் எங்கே செல்வது எனப் புரியாமலும் தவித்தார்கள்.

அனைவரும் தவிப்புடன் எதிர்பார்த்திருந்த தகவல் மூன்றுமணியளவில் கிடைத்ததும், ஆண்களும் பெண்களுமாக கொஞ்செஞ்சிமாதா சேமக்காலை நோக்கி விரைந்து செல்லலாயினர்...

இருள் சூழ அதிக நேரமில்லை என்பதைக் கூறுமுனைவதுபோல கதிரவன்

தன் கதிரகளை மெல்லமெல்லச் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறான். ஆட்களின் நடமாட்டம் குறைந்து காணப்பட்ட குருத்துவக் கல்லூரி மீண்டும் வழமைக்குத் திரும்பியது.

கல்முனைக் கடலில் கொல்லப்பட்டவர்களது சுவ அடக்கத்திற்காக கொஞ்செஞ்சிமாதா சேமக்காலைக்குச் சென்ற உறவினர்கள், அயலவர்கள் மற்றும், நண்பர்கள் எல்லோரும் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பயந்தவர்களாகவும், உடல் வியர்த்துக் கொட்டப் பதட்டத்துடனுமே காணப்பட்டார்கள்...

சேமக்காலையில் உலங்குவானூர்தி நடத்திய தாக்குதல் பற்றி கல்லூரியில் இருந்தவர்களால் சற்றுமுன் அறியக்கூடியதாக இருந்ததால் வந்தவர்களது பயத்திற்கான காரணத்தை கேட்காமலே கிரகித்துக்கொண்டார்கள்.

அந்தச் சம்பவம் பற்றியே பேச்சாக இருந்தது. முன்னைய துன்பத்தை பிந்திய நிகழ்வு மறைத்துவிட்டதுபோலவே தோன்றியது. அவ்வளவுக்கு முக்கியத்துவமாகப் பேசப்பட்டது.

சேமக்காலையிலிருந்து தாமதித்து வந்தவர்களுடன் கூடவே ஸ்ராலினும் வந்தான். ஸ்ராலினைக் கண்டதும் அங்கிருந்தவர்களிடையே மிகுதியான பரபரப்பு...

ஸ்ராலினும் பள்ளிக்குடாவிற்சுச் சென்றவன்... 'நாணி' படகின் தண்டையல் அவன்தான் என்பதும் பலருக்கும் தெரியும். அதனால் அவனிடம் நிறையவே தகவல்கள் அறியலாமென்ற துடிப்பு...

மிகக் களைப்புடனும், சோர்வுடனும் ஸ்ராலின் காணப்பட்டமையால் அவன் குளித்து வரும்வரை அனைவரும் மௌனம் காத்தார்கள்.

சேமக்காலை நிகழ்வு பற்றிய பேச்சுக்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. குளித்து முடித்துவந்து தேநீர் அருந்தியவாறு படிக்கட்டில் அமர்ந்தான் ஸ்ராலின். ஒவ்வொருத்தராய் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

குண்டுசி விழுந்தாலும் சத்தம் கேட்கும் அளவிற்கு நிசப்தம் நிலவியது. இடைக்கிடை எழுந்த சிலரது பெருமூச்சுக்கள் மட்டும் ஆட்கள் இருப்பதை தெரியப்படுத்தின.

இழப்பின் எல்லைக்கே சென்றுவிட்டதுபோல் அமைதியழந்தவனாய், சோர்வடைந்த நிலையில் இருந்த ஸ்ராலின் கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எவருடனும் பேசவில்லை.

அவன் நோக்கும் திசையை, இருந்தவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தனர்... மங்கிச் செல்லும் ஒளியிலும், தாக்குதலுக்குள்ளாகி கடலில் அமிழ்ந்த 'நாணி' படகின் மேற்பக்கம் தெரிந்தது.

எப்போதும் வேடிக்கையாகப் பேசும் ஸ்ராலின் அமைதியாக இருப்பதன் காரணத்தை ஊகித்துக்கொண்டனர். மனப்போராட்டத்திலிருக்கிறான் என்பதே அவர்களின் முடிவாக இருந்தது.

அவன் இருக்கும் இந்த நிலையில் பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது? என்ற தடுமாற்றத்தில் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் மாறிமாறிப் பார்த்தவாறும் இருந்தனர்.

“ஸ்ராலின் உனக்கு காயமேதும் இல்லையா தம்பி?...”

மேற்கொண்டு மௌனம் காக்க விரும்பாத செல்லத்துரை கேட்டுவிட்டார். கேள்வியை எதிர்பார்த்து இருந்தவன்போல் செல்லத்துரையைப் பார்க்காமலே தலையசைத்து 'இல்லை' என்பதை உணர்த்தினான்.

அவன் மனம் அழுதது... அதனால், கண்களிலிருந்து வெளிவந்த நீர்த்துளிகள் படியில் விழுந்து தெறித்தன.

குழ இருந்தவர்கள் செல்லத்துரையை எரிச்சலுடன் பார்த்தனர்...

அமைதியாயிருந்தவனை சங்கடத்தில் மாட்டிவிட்ட குற்ற உணர்வுடன் செல்லத்துரை குறுகி நின்றார்.

"நான் கடலில் பாஞ்சிற்றன். ஆனா மற்றவங்க..."

குகைக்குள் இருந்து ஒலிப்பதுபோல ஸ்ராலினின் குரல் ஈனத்துடன் வெளிவந்தது. பகீரத முயற்சி செய்து தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டவனாக விழித்து, குழ இருந்தவர்களை நோட்டமிட்டான். ஒவ்வொருவரும் 'பாலுக்கு ஏங்கும் குழந்தையைப்போல' அவனையே பார்த்தவாறு இருந்தார்கள்.

கனவில் மிதப்பவன்போல பாதி விழி மூடிய நிலையில் அவனது கண்களிருந்தன. மௌனமாகத் திரும்பினான். கழிவிரக்கம் கொண்டவனாகக் காணப்பட்டான்.

'ஸ்ராலின் கடலில் பாய்ந்ததனால்தான் மற்றவர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள்' என வெளியான தகவலை ஏற்கெனவே அவன் அறிந்திருந்தான். அந்தத் தகவலினால் அவன் மனம் பெரிதும் சஞ்சலமடைந்திருந்தது.

அது உண்மை அல்லவாயினும், 'அந்த சூழலில் தான் கடலில் பாய்ந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முனைந்தது பிழையா?...' என்ற கேள்வி அவனுள் எழுந்து விடைதேடி அலைந்தது. விடை கிடைக்காமையால் அவன் உள்ளம் வேதனையால் துடித்தது. குழ இருந்தவர்களைப் பார்ப்பதற்கு மனமும், கண்களும் கூசின...

அவனது மௌனமும், கண்ணீருமே அதற்குச் சான்று.

விழி தழும்பும் நீருடன் கடலை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்...

அவன் நினைவுகள், உணர்வுகள், எண்ணங்கள், ஏக்கங்கள் எல்லாம் தொலைதூரத்தை ஊடறுத்து நிற்பதை குழ இருந்தவர்களால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. நடந்தவற்றை மீட்டுப்பார்ப்பதில் எழும் போராட்டத்தை அவன் முகம் புடம்போட்டுக் காட்டியது...

"பள்ளிக்குடா...."

கனவில் ஒலிப்பதுபோல் அவன் வாயிலிருந்து எதிரொலித்தது...

பள்ளிக்குடா...

குருநகர் கடற்றொழிலாளர்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட இடம்... அடர்ந்த, உயர்ந்த காடும், இடையிடையே பற்றைத் தொகுதிகளும், கரைபோரம் பளபளக்கும் வெள்ளை மணலும் - ஊரிகளும் - தரிக நிலமும், தொழில்செய்வதற்குச்

சாதகமான கடற் பகுதிகளும் கொண்டமைந்த இடமாக 'பள்ளிக்குடா' உள்ளது. நீரிணைகளுக்கேற்ப மாறுபட்ட தொழில்களைச் செய்வதையும், அடிக்கடி அங்கே தங்கியிருந்து தொழில் செய்வதையும், வழமையாகக் கொண்டிருந்தனர். விரிந்த கடலும், அதனுள் இடைக்கிடையுள்ள கற்பாறைகளும், நீண்ட கரையுமே தொழில் செய்வதற்குச் சாதமாக அமைந்துள்ளது.

படகுகளை சொந்தமாக வைத்திருந்தவர்கள் தமக்குரிய பாதுகாப்பையும், தொழில்செய்து ஜீவனம் நடத்தக்கூடிய வாய்ப்பையும் கருத்திற்கொண்டு இடம்பெயர்ந்து பள்ளிக்குடாவிற்கு வந்து தமது வசதிக்கேற்ப இளைப்பாறுவதற்குக் கொட்டில்களையும், அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவுசெய்வதற்கு ஏதுவானவற்றையும் அமைத்துக்கொண்டு தங்கிருந்தனர்.

மருதமடு மாதா கோவில், புல்லாவெளி புனித செபஸ்டியார் கோவில், பாலைதீவு - கச்சைதீவு புனித அந்தோனியார் கோவில்களுக்குச் சென்று ஓரிரு வாரங்கள் விடுதி அடைத்துத் தங்கி இருப்பதில் குருநகர் மக்களுக்கு அளவிடமுடியாத பிரியம். குருநகர், நிலப்பரப்பு குறைந்த பகுதியாகையால் மக்களோடு மக்களாக நெருங்கியே வாழவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கின்றது. இதனால் பற்றை மற்றும் உயர்ந்த காடுகள் - மணற்பாங்கான நிலங்கள் - பரந்த வெளிகள் போன்றவற்றின் தன்மைகளை அனுபவிக்க வாய்ப்பிருப்பதில்லை.

பள்ளிக்குடாவை அடைக்கலம் புகுந்த இடமாகவல்லாமல் விடுதி அடைத்துத் தங்கும் இடமாகவே கருதினர்... அழகிய கடல், வெண்மணல் பரப்பிய கரை, பெரிய - சிறிய மரங்கள், மழைநீர் ஓடைகள் இவற்றால் எழக்கூடிய இயல்பான மகிழ்விலே முகிழ்த்துப் பொழுதைக் கழித்தனர்...

சாயந்தரம் இரண்டு மணி...

கிறிஸ்பீனூடைய 'ராணி' படகு பள்ளிக்குடா கரையில் நங்கூரமிட்டது... சில ஆண்கள் பொருள்களைச் சுமந்தவாறு இறங்கி வந்தார்கள்... வந்தவர்களில் ஸ்ராலினும் ஒருவன்... அவன்தான் 'ராணி' படகின் 'தண்டையல்', காப்பாளர்.

"என்ன ஸ்ராலின் காலம் ஊருக்குப் போனனி இப்பத்தான் வாரியா?"

ஸ்ராலின் தலையசைத்து ஆமோதித்தான்.

"அங்கால பிரச்சினை ஒண்டும் இல்லையா?... இந்தியன் ஆமியாழ்ப்பாணத்துக்க வந்திற்றானா?..."

"சீ... நாங்க போகேக்க ஒரு சிலமனும் இல்ல.. போட்டில சின்ன வேலை இருந்தது, போனதோட அதையும் செய்திட்டு வருவோமெண்டு செய்தனான். அதுதான் பிந்தீற்று. உடனே சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு நாங்க திரும்பிற்றோம்... வரேக்கையும் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை..."

பதில் சொல்லியவாரே தான் எடுத்துவந்த பொருட்களை உரியவர்களிடம் சேர்த்திட அவர்கள் இருக்குமிடம் தேடிச் சென்றான்.

பள்ளிக்குடாவில் அடைக்கலம் புகுந்திருப்பவர்கள் தாம் வீடுகளில்

விட்டுவந்த பொருட்களில் தேவையானவற்றை எடுத்துவருவதற்கும், அத்தியாவசிய பொருட்களை கொள்வனவு செய்வதற்குமேன இடைக்கிடையே படகில் சென்று வருவதுண்டு. தொழிலுக்குப் போகாமல் ஏதாவதொரு படகு கட்டி கிடக்கின்ற நாளில் சிலர் கூட்டாகச் சேர்ந்து அப்படகில் குருநகர் சென்று அவற்றை எடுத்து வருவார்கள். அவ்வாறு சென்றுவந்த படகுதான் 'ராணி' படகும்.

ஊரின் புதினங்களை அறிவதற்குப் பலர் கூடிவிட்டார்கள்... பொருட்களை எடுக்கச் செல்பவர்கள் திருப்பிவரும் ஒவ்வொரு தடவையும் ஊர் மற்றும், ஐந்துமாடி கட்டடத்தில் இருப்பவர்கள் பற்றி விசாரித்து அறிந்துகொள்வதில் எல்லோருமே ஆவலாயிருப்பார்கள். சிலரது உறவினர்களும் அங்கே இருந்தார்கள்.

சோளக்க காற்றின் உரசலை ஏற்றவாறு கரையோரம் நின்ற மரநிழலில், வெண்மணலின்மேல் உட்கார்ந்து நேரம் போனதே தெரியாமல் ஸ்ராலினும் அவன் நண்பர்களும் கதையில் மூழ்கியிருந்தார்கள்... ஸ்ராலினின் வேடிக்கைப் பேச்சுக்களைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தனர்.

சுற்றாடலிலுள்ள மரநிழல்களிலெல்லாம் சிறுவர் முதல் வாலிபர்கள் வரை பொழுதைப் போக்கிடப் பற்பல விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒருமுள நீளத்தில் அணைபோல மணலைக் குவித்துவைத்து, ஒருவர், மற்றவர் அறியாமல் அந்தக் குவியலுக்குள் சிறு குச்சியை நுழைத்து அடையாளம் காணமுடியாதவாறு மறைத்துவிட்டு மணலைச் சீர்செய்ய, மற்றவர் குச்சி இருக்கக்கூடிய சரியான இடத்தை ஊகித்து, கை விரல்களைக் கோர்த்து, குச்சியை உள்ளடக்கிய மணலைப் பொத்தி விளையாடும் 'கிச்சுக்கிச்சுத்தம்பலம்' விளையாட்டை சிறுவர்கள் பலர் சோடி சேர்ந்து ஆங்காங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இளைஞர்கள் 'கிளித்தட்டு மறித்தல்' விளையாட்டை ஆக்ரோஷமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இளைஞர்களுக்குத் தாமும் சளைத்தவர்களில்லை என நிரூபிப்பதற்கோ என்னவோ, இளம் பெண்களும் தனிக் குழுமமாக அதே விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் போடும் சத்தம் அந்தச் சுற்றாடலையே ஆக்கிரமித்திருந்தது.

சிறுமிகள் பத்துப்பேர் வரை தரையில் வட்டமாக அமர்ந்திருக்க, ஒரு சிறுமி இருக்கையை விட்டெழுந்து முறுக்கிய சேலைத்துண்டைக் கையில் ஏந்தியவாறு அவர்களைச் சுற்றிவர ஆரம்பித்தாள்.

"வைச்சுக்கம்மா வைச்சுக்க வாழைப்பழத்தையும் சோத்தையும்..."

பாடல் வரியைத் தொடர்ந்து பாடியவாறு சுற்றிவந்தவன் கையில் வைத்திருந்த சேலைத்துண்டை சிறுமி ஒருத்திக்குப் பின்னால் அரவமின்றிப் போட்டுவிட்டு, அதே பாடல் வரியைப் பாடியவாறு நடையைத் தொடர்ந்தாள். தன் பின்னால் சேலை போடப்பட்டதை எப்படியோ உணர்ந்த சிறுமி சேலைத்துண்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, முன்னைய சிறுமி பாடிய பாடலையே பாடியவாறு வட்டமடிக்க தொடங்கினாள். முதலில் வட்டமடித்த சிறுமி விரைவாக ஓடிவந்து, எழுந்த சிறுமியின் இடத்தில் இருந்துவிட்டாள்... இப்படியே ஒருவர் மாறி ஒருவர் தொடர்வதைச் சிலர் புன்னகையுடன் இரசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஸ்ராலின்... ஸ்ராலின்...”

உரத்துக் கூப்பிட்டவாறு அனர்ரன் ஓடிவந்தான்... இருந்தவர்கள் பதட்டத்துடன் எழுந்து அவனை நோக்கிச் சென்றனர்.

“என்னடா...?”

“ஸ்ராலின், மூண்டு பேருக்குச் சுகமில்ல... இஞ்சத்தைய டொக்டர் யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகச் சொல்லியிருக்கிறார். உங்கட அக்காவும் ஓராள்...”

“.....”

“என்ன யோசிக்கிறாய்...?”

“நேரம் நாலு மணியாச்சு, அதுதான்... சரி, இப்ப என்ன செய்யிறது”

“ஆக்கள ஏத்திக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம்தான் போகவேணும். வேற வழியில்ல. சிரமத்தப் பாத்து ஒண்டும் செய்ய ஏலாது.”

“சரி, போறெண்டா போவம்... நீ போய் ஆக்களை கூட்டிக்கொண்டு வா. நான் போட்ட ஸ்ராட் பண்ணுறன்... மினக்கடாத, பொழுது படுகிறதுக் கிடையில போட்ட கொண்டுபோய்க் கட்டவேணும்.”

ஸ்ராலின் சாரத்தை உயர்த்தி இடுப்பில் கட்டியவாறு கடலில் இறங்கி படகை நோக்கிச் செல்லலானான். அன்றும் ஏனையவர்களும் நோயாளரை அழைத்து வருவதற்கென ஓட்டமும் நடையுமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். மணலில் கால்கள் பதிந்து எழுவதால் எழுந்த ஓசை, அவர்களது நடையின் வேகத்தை உணர்த்தி நின்றன.

ஸ்ராலின் படகை ஸ்ராட் செய்து நங்கூரக் கயிற்றை அவிழ்த்து, இளக்கி படகை மேலும் கரைக்குக் கொண்டுவந்தான். அன்றும் வேறுசிலரும் நோயாளர்களை அணைத்தவாறு அழைத்து வந்தார்கள்.

“கா... கா... கா...”

மரங்களில் கூட்டமாக நின்ற காகங்கள், புதிய காகமொன்றின் வரவைக் கண்டோ என்னவோ அதனைக் கலைத்துக் கலைத்துக் கொத்தின. வலி தாங்க முடியாத அந்தக் காகம் சுழன்று மண்ணில் விழுந்து சிறகை அடித்துத் துடித்துக்கொண்டு கிடந்தது.

“இதென்ன சனியன் காகம். இதிலவந்து விழுது...”

கிறிஸ்தியன் விழுந்த காகத்தைப் பார்த்து ஏசிக்கொண்டு நடந்தான்.

“கா... கா... கா...”

மீண்டும் வட்டமிட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தன. வந்த எல்லோருமே சினத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். அவர்களது பார்வை அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த வில்லை. தொடர்ந்து கத்திக்கொண்டு வட்டமிட்டன.

நோயாளர்கள் படகில் ஏற்றப்பட்டனர். வேறு சிலரும் ஏறிக்கொண்டனர். ஐந்து பெண்கள், நான்கு ஆண்களை ஏந்தியவாறு படகு குருநகர் நோக்கிப் புறப்பட்டது... மூன்று நோயாளர்களையும், ஸ்ராலினையும் தவிர ஏனையோர் நோயாளருக்கு உதவுவதற்காகச் செல்கின்றனர்...

வழியனுப்ப கடற்கரைக்கு வந்த உறவினரும், நண்பர்களும் படகு

புறப்பட்டுச் செல்வதை அமைதியாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

கடந்த வருடம் மண்டைதீவு முனையில் கொல்லப்பட்ட முப்பத்தியொரு பேரில் ஒருவரான மவுணின் மகன் தயான், அன்றனை இறுக அணைத்தவாறு அழுதுகொண்டு இருந்தான். தயானுக்குக் காய்ச்சல் மிக உக்கிரமாக இருந்தது. இருந்தவர்களின் ஆலோசனைப்படி உடன் கொண்டுவந்த 'பனடோலை' கொடுத்துவிட்டு தனது மடியில் படுக்கவைத்து சாறத்தால் போர்த்துவிட்டான்...

தயானும் மவுணைப்போலவே நல்ல உடற்கட்டுடன் காணப்பட்டான். இன்று அவனுக்குப் பதினைந்தாவது பிறந்தநாள்.

மெல்டா வலி தாங்கமுடியாத துடித்துக்கொண்டிருந்தான்... அவள் மகள் பென்ரா ஆதரவாக அணைத்தவாறு, சுடுநீர்ப் போத்தலில் இளம் சூட்டில் இருந்த தேநீரை வார்த்து மெல்ல மெல்லப் பருக்கிக்கொண்டிருந்தாள்...

நிலைமையை உணர்ந்த ஸ்ராலின் தன்னால் முடிந்தவரை அவர்களுக்கு இடையூறுகளின்றி படகை வேகமாகச் செலுத்தினான்... நோயாளரை ஏற்றிவருவதால் படகை நிதானமாகவே செலுத்தவேண்டிய அவசியம் அவனுக்கு இருந்தது. அதனால் காற்றின் இசைவுக்கு ஏற்றவாறு கரையை அண்டித்த கடல் பாதையாலேயே பயணம் தொடர்ந்தது... சோளகக் காற்றின் வேகம் குறைவாக இருந்தாலும், விரிந்த கடல் என்பதால் தாக்கம் ஏற்படத்தான் செய்யும் என்பது அனுபவத்தின் பாடம்.

வேறொரு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால், கரையோரமாகப் படகு செல்லும்போது, அந்த நீண்ட கரையிலுள்ள வெள்ளை மணல் மலைகளையும், மணற் திட்டுகளையும், அதனில் வளர்ந்து நிற்கும் தென்னை, பனை மரங்களையும், வெண்மையான கடற்கரையையும், வெண்ணுரை கக்கியவாறு மோதி மீளும் அலைகளையும் இரசித்து மகிழாமல் இருக்கமாட்டார்கள். இன்று அந்த மனநிலையில் எவருமில்லை...

படகு 'கல்லடி' என அழைக்கப்படும் கல்முனையை நெருங்குகிறது... கல்முனையில் அணைவர் கண்களையும் முதலில் சந்தெடுப்பது முனையிலுள்ள பாரிய கற்களும், அதில் மோதித் தெறிக்கும் கடலைகளுமேயாகும்...

படகிலிருந்த சிலரது கண்கள் ஒருதடவை பார்த்து மீண்டன...

"அம்மா... என்ற தாயே..."

மெல்டா முனையிலுள்ள நெளிந்துகொண்டிருந்தான்... முகம் காய்ந்துபோய் வேதனையின் உச்சத்தை வெளிக்காட்டிக்கொண்டிருந்தது...

"இந்தா கல்லடி. இதைக் கடந்தீட்டா கொஞ்சத் தூரத்தால் முகத்துவாரக் கடடை... அங்கால் ஜெற்றி வந்திடும். கொஞ்சம் பல்லக் கடிச்சுக் கொள்ளுங்க..."

மெல்டாவின் துடிப்பைத் தாங்கமுடியாத அன்றன் ஆறுதலுக்காக கூறினான்... படகு உரிய வேகத்துடன் கல்லடியைக் கடந்து முகத்துவாரம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியது...

கல்லடிக்கும், முகத்துவார வெளிச்சவீட்டிற்கும் இடைப்பட்ட பகுதி

திறந்தவெளி. அதனால் காற்றின், ஒடுங்கிவரும் கடல் நீரோட்டத்தின் அழுத்தம் படகைத் தாக்கி ஆட்டத்தைக் கொடுப்பின் நோயாளர்கள் பாதிக்கப்படக்கூடும் என்பதால் நீரோட்டத்திற்கும், காற்றிற்கும் ஏற்றவாறு வடக்கு நோக்கித் திருப்பி கொழும்புத்துறைப் பகுதிக் கடலோரமாக வெளிச்சவீடு நோக்கிச் செலுத்தினான். இதனால் படகு மிகக்குறைந்த ஆட்டத்துடன் கல்லடிக்கும், முகத்துவார வெளிச்சவீட்டுக்கும் இடையில் சென்றுகொண்டிருந்தது...

திடீரென வானிலே இரைச்சல்...

படகிலிருந்தவர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தனர். மண்டைதீவு பக்கமிருந்து உலங்குவானூர்தி ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது... அதனைக் காணும்போது ஏற்படும் இயல்பான பயம் அவர்களையும் ஆட்கொண்டது.

வைத்தகண் மீளாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

படகிற்கு நேர் உயர வந்ததும் உலங்குவானூர்தி தனது வேகத்தைக் குறைத்தது... அதை அவதானித்த ஸ்ராலின் தானும் படகின் வேகத்தைக் குறைத்தான்.

படகின் வேகத்திற்குச் சமாந்தரமான வேகத்துடன் படகைச் சுற்றி வட்டமிட்டது உலங்குவானூர்தி... படகில் இருந்தவர்கள் வெள்ளைச் சாறத்தை உயர்த்தி அசைத்துக் காண்பித்தார்கள்...

இரண்டாம் முறையும் வட்டமிட்டது... மீண்டும் சாறத்தை அசைத்தார்கள்...

வட்டமிட்ட உலங்குவானூர்தி திரும்பி கொழும்புத்துறை குருத்துவக் கல்லூரியை நோக்கி வேகமாகப் பறந்தது... படகிலிருந்தவர்களுக்குப் பெரும் ஆறுதல். தமது சைகையை அவர்கள் புரிந்துகொண்டு திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்கள் என்ற மகிழ்ச்சி.

படகு மீண்டும் முன்னைய வேகத்தில் செல்ல ஆரம்பித்தது... அன்றன் உயர்ந்த கம்பு ஒன்றில் வெள்ளைச் சாறத்தை கொடிபோலக் கட்டி, நிமிர்த்தி, அணியத்தில் சொருகி உயரப் பறக்கவிட்டான். வெள்ளைக் கொடியை உலங்குவானூர்தியில் இருப்பவர்கள் இனங்கண்டுகொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை.

கொழும்புத்துறை நோக்கிச் சென்ற உலங்குவானூர்தி குருத்துவக் கல்லூரியை வட்டமிடுவதையும் பின்னர் திரும்பி வருவதையும் படகிலிருந்தவர்கள் கண்வெட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தனர்.

நெஞ்சில் ஒரு நெருடல்...

தான் கட்டிய கொடி பயன்தரும் என்ற எண்ணத்தில் அது விரிந்து பறப்பதை ஒருதலை பார்த்துக்கொண்டான் அன்றன்.

வேகமாக வந்த உலங்குவானூர்தி படகை நெருங்கியதும் வேகத்தைக் குறைத்து படகைச் சுற்றி வட்டமிடத் தொடங்கியது... உலங்குவானூர்தியின் வேகத்துக்கிணையாக படகின் வேகத்தையும் குறைத்தான் ஸ்ராலின்.

படகிலிருந்தவர்களை இப்போது பயம் சூழ்ந்துகொண்டது... இதயம் வேகமாகத் துடித்தது. உடல் அவர்களை அறியாமலே ஆட்டம் கண்டது. நோயால் முனங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள் வாயடைத்து நின்றார்கள். என்ன செய்வது என்ற தவிப்பு எல்லோருக்குமே இருந்தது.

வெள்ளைக் கொடி கட்டப்பட்டிருப்பதையும் மறந்து, கையில் கிடைத்த துணிகளை முன்னரைப்போலவே உயர்த்தி அசைத்தார்கள்...

இரண்டாம் முறை வட்டமிட்டது... இப்போது துணிகளை உயர்த்துவதற்கிடையில் உலங்குவானூர்தியிலிருந்து துப்பாக்கி ரவைகள் சீறிவந்தன...

படகிலிருந்தவர்கள் செய்வதறியாது விழித்தார்கள். இவ்வூ புனிதர்களைப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினர்.

உலங்குவானூர்தியில் இருந்து படகை நோக்கிவந்த துப்பாக்கிச் சன்னங்களில் சில படகின் அசைவால் இலக்குத்தவறி கடலில் விழுந்தன...

ஒன்று படகின் 'சைலன்சர் பைப்பில்' பட்டதும் அதன் உரசலால் தீப்பொறி எழுந்து உயரப் பறந்தது... மேலும்மொன்று இயந்திரக் கூட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு 'ஊசல் ராங்கைத் துளைத்து வெளியேறியது...

படகின் உள்ளே இருந்தவர்கள் தமது இயலாமையையும் மறந்து முடிந்தவரை கைகளை அசைத்து அசைத்துக் கூக்குரலிட்டார்கள்... எஸ்ராவின் கடலில் குதித்துவிட்டான்!

வட்டமிட்டுவந்த உலங்குவானூர்தியிலிருந்து மேலும் மூர்க்கத்தனமாக துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீக்கப்பட்டன... இப்போது சீறிவரும் சன்னங்கள் இலக்குத் தவறாது படகைச் சல்லடை போட்டுத் தாக்கத்தொடங்கின.

படகிலிருந்தவர்களின் அழுகரல்... கூக்குரல்... அவலக்குரலுடன் கூடிய அசைவுகள் எல்லாம் உலங்குவானூர்தியில் இருந்தவர்களுக்கு தெரியாமலிருக்காது. ஆயினும், குறி தவறாமல் சுட்டுக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

படகில் இருந்த ஒவ்வொருவரையும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் தாக்கத்தொடங்கின. துடித்தனர்... துவண்டனர்... புரண்டு புரண்டு விழுந்தனர்... கதறினர்.. கைகளால் கும்பிட்டு வேண்டினர்... எதுவும் பயனளிக்கவில்லை.

தாக்குதல் இடைவெளிகளின்றித் தொடர்ந்தது.

அழுகுரல்கள் மெல்ல மெல்ல அடங்கத்தொடங்கின... முனகல் மட்டும் எதிரொலியைப்போன்று இடைக்கிடை எழுந்தது.

'ஊசல் ராங்கில்' இருந்த ஊசல் முற்றாக வெளியேறியதால் இயந்திரத்தின் இயக்கம் துண்டிக்கப்பட்டு அதன் இரைச்சல் அடங்கியது.

அடங்கியது இயந்திரத்தின் இரைச்சல் மட்டுமல்ல படகிலிருந்த சிலரின் மூச்சுகளும்... உலங்குவானூர்தியின் இரைச்சலைத் தவிர வேறு சத்தங்கள் எதுவும் வெளிவரவில்லை.

படகில் இருந்த அனைவருமே இரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடந்தனர்.

வட்டமிட்டுத் தாக்குதல் நடத்திய இலங்கை ஆகாயப்படைக்குச் சொந்தமான உலங்குவானூர்தியில் இருந்தவர்கள் படகிலிருந்து அனைவரையும் சாகடித்த திருப்தியில், கிடைக்கக்கூடிய பதவியுயர்வின் கற்பனைகளுடன் மண்டைதீவு நோக்கி வேகமாகப் பறந்தனர்...

உயிர் அடங்கிவிட்ட மனித உடல்களை, உடலெல்லாம் இரத்தம் தோய்ந்து கிடந்தவர்களைச் சமந்தவாறு, நீரோட்டமும் - காற்றும் வழிந்தததாலாட்டலுடன், கரையை நோக்கிய திசையில் வழிந்துசென்றது படகு.

படகில் ஏற்பட்ட துளைகளால் கணிசமான கடல்நீர் படகினுள் புகுந்துவிட்டது. அதனால் படகு பாதி அமிழ்ந்த நிலையில் கடலடி மணர்திட்டில் மோதியது. மேற்கொண்டு வழிந்துசெல்ல மணர்திட்டு தடையாக இருந்ததால் தரித்து ஒருபக்கத்தால் சற்றுச் சரிந்து நின்றது. கடலின் ஆழம் மேலும் அதிகமாக இருந்திருப்பின் படகு முற்றாகவே அமிழ்ந்திருக்கும். கூடவே படகிலிருந்தவர்களும் முழுகியிருப்பார்கள்.

கடலில் பாய்ந்ததால் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொண்ட ஸ்ராலின், படகில் ஏறி அறுப்பின் விளைவுகளைக் கண்கலங்கப் பார்த்தான்... மூன்று பெண்களும், சிறுவனும் சடலமாகக் கிடந்தார்கள்... இரண்டு பெண்களும், இரண்டு ஆண்களும் காயங்களுடன் துடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்...

தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கண்களைக் கையால் பொத்தியவாறு வாப்விட்டுக் கதறினான்... என்ன செய்வதென்று தீர்மானிக்க முடியாத நிலை... ஆயினும், தீர்மானிக்கவேண்டிய கட்டாயம்...

காயமடைந்தவர்களின் அழுகுரல்கள், முனகல் சத்தங்கள் அவன் செவி வழியாகப் புகுந்து சிந்தையை வலிந்திழுத்தது... சில நிமிடங்களில் தனது அழுகையை நிறுத்தி தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்.

படகு மேலும் சரிபுமானால் காயப்பட்டவர்கள் நீருக்குள் வழுகிச் செல்லக்கூடிய அபாயம் இருப்பதை உணர்ந்து உடனடியாகவே அவர்களைப் பாதுகாக்கும் பணியில் கண்ணீருடன் ஈடுபடலானான்.

“தண்ணீர்... தண்ணீர்...”

கிறிஸ்தியனின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் ஈனமாக வெளிவந்தது.

தண்ணீர் போத்தலை படகினுள் தேடினான் கிடைக்கவில்லை. படகு சரிந்ததால் உள்ளே இருந்த பொருட்கள் கடலில் வீழ்ந்துவிட்டன... செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கையில், சிறிய வள்ளமொன்று படகை நெருங்கி வந்தது.

படகு தட்டித் தரித்து நிற்கும் இடத்திற்கு அண்மைய கடற்பகுதியில் சிறகுவலையை சீசெய்துகொண்டிருந்த இரு தொழிலாளர் படகில் வந்தவர்களுக்கு நடந்த கொடுமையை முழுமையாகப் பார்த்ததனால் உதவிடும் நோக்கில் தமது சிறிய வள்ளத்துடன் படகை அடைந்தனர்.

அவர்களிடம் தண்ணீரைப் பெற்று கிறிஸ்தியனுக்குப் பருக்கினான்.

ஸ்ராலினும், வள்ளத்துடன் வந்த இருவருமாகச் சேர்ந்து காயப்பட்டவர்களையும், இறந்தவர்களின் சடலங்களையும் வள்ளத்தில் விரைவாக ஏற்றினார்கள்... சிறிய வள்ளமாயினும் அந்த நேரத்திற்கு அது பெரியதொரு கப்பல்...

சிறு வினாடிக்கூட தாமதமின்றி வள்ளம் குருநகர் நோக்கிப் புறப்பட்டது. விபரிக்கமுடியாத வேதனையின் மத்தியில் பலம் கொண்டமட்டும் மரக்கோல்களைக் கடலடி நிலத்தில் ஊன்றி ஊன்றி வள்ளத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

கடலில் நடந்த அவலத்தையும், வள்ளம் வருவதையும் தொடர்மாயில் தங்கியிருந்தவர்களாலும் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதனால் உதவிக்கென அங்கிருந்து ஒரு இயந்திரப் படகையும் அனுப்பிவைத்தனர்.

இயந்திரப்படகின் உதவியுடன் வள்ளம் மேலும் விரைவாகத் தொடர்மாடி

கடற்கரையை அடைந்தது. அங்கு கூடியிருந்த மக்களும் இயந்திரமாகச் செயற்பட்டு, காயப்பட்டவர்களை முதலில் யாழ். போதனா வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். பின்னர் இறந்தவர்களின் உடலங்களை எடுத்துச் சென்று வைத்தியசாலை பிரேதக் காப்பறையில் ஒப்படைத்தனர்.

காயப்பட்டவர்கள் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெறவேண்டிய அவசியமிருந்ததால் வைத்தியசாலையில் தங்கவைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் யாவரும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கனக்கும் இதயம், வலிக்கும் உடல், வழிந்துவரும் கண்ணீர்... இவற்றுடன் குடும்பம் பற்றிய நினைவுகள் அவர்களை நிலைகுலையச் செய்தது.

படகில் நடந்த நிகழ்வுகள் நினைவுகளாகச் சுழன்று சுழன்று எழ, அந்தக் கொடுமையின் வக்கிரத்தை நினைத்து அமைதி இழந்தவர்களாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தவிப்பின் உச்சத்தால் இரு பெண்களும் இருக்குமிடத்தையும் மறந்து புலம்பத் தொடங்கினர். வைத்தியசாலையில் தங்கியிருந்த ஏனைய நோயாளிகள் இவர்களையே இரக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இதனைக் கண்ணூற்று விரைந்துவந்த தாதி அவர்களின் புலம்பலைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தனர்.

ஆண்களின் வாட்டில் தங்கியிருந்த அன்றளின் கை எலும்பு உடைந்திருந்ததால் வலி தாங்க முடியாமல் முனகிக்கொண்டிருந்தான். கிறிஸ்டியன் உயிருக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் காலை...

கிழக்கே சூரியன் உதயமானது.

வைத்தியசாலையில் கிறிஸ்டியனின் உயிர் அஸ்தமனமானது... அறுவடையின் ஐந்தாவது ஆளாக இவன் இணைந்துகொண்டான்...

எறிகணைச் சத்தங்கள், காயப்பட்டவர்களின் அவலக்குரல்கள், உயிர்காக்கத் துடிக்கும் மக்களின் ஆரவாரங்கள்...

இவற்றால் நேரம் மூன்று மணியாகியதை, இறந்தவர்களைப் பொறுப்பேற்க உறவினர்கள் வந்தபோதுதான் வைத்தியசாலையில் இருந்தவர்கள் அறிந்து கொண்டனர்.

சீறிப்பாய்ந்து வெடித்துச் சிதறும் எறிகணைகளுக்கு மத்தியில், நடைமுறைகள் அனைத்தையும் புறந்தள்ளப்பட்டு, வைத்தியசாலையின் சவக்காப்பறையில் இருந்த சடலங்கள் அங்கிருந்தவாறே நல்லடக்கத்திற்காகக் கொஞ்செஞ்சிமாதா சேமக்காலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

தகவலறிந்த உறவினர்கள், மிகவும் வேண்டப்பட்டவர்கள் தாம் அடைக்கலம் புகுந்த இடங்களிலிருந்து ஆண்களும், பெண்களுமாகச்

சேமக்காலையில் ஒன்றுகூடினர்.

பொதுவாகப் பெண்கள் சேமக்காலைக்குச் செல்லும் வழக்கில்லை. ஆனால், இன்று அந்த நடைமுறையும் தகர்க்கப்பட்டது.

சேமக்காலையில் இருந்த சிற்றாலயத்தில் குருவானவர் இறுதிச் சடங்கினை நிறைவேற்றி வைத்தார்.

ஆலயமணி 'இறைப்பாரிக்க' உடலங்கள் சிற்றாலயத்திலிருந்து அண்மையிலிருந்த புதைகுழிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் பலரும் கண்ணீர் மல்க வாய்விட்டுக் கதறினர். சிலர் மௌனமாய் அழுதனர். இரத்த உறவுகளில் சிலர் மயங்கி விழுந்தனர்... அங்கே சோகம் குடிக்கொண்டிருந்தது.

இறுதிச் செபத்தை ஒருவர் உரத்துச் செபிக்க, ஐந்து உடல்களும் ஒவ்வொன்றாக கிடங்கிற்குள் இறக்கப்பட்டன.

கலந்துகொண்டவர்கள் கண்ணீரின் மத்தியில் சம்பிரதாயப்படி மூன்று பீடி மண்ணைக் கிடங்கில் போட்டுத் தமது கடமையை முடிக்கமுனையும் தருவாயில் திடீரென வானிலே ஓர் இரைச்சல்...

பீடி மண்ணைப் போட்டவர்கள் இடி விழுந்தவர்கள் போலானார்கள். வாளை நோக்கி நிமிர்ந்து பார்த்தபோது உலங்குவானூர்தி வட்டமடித்ததுப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

ஆட்கள் குழுமி நிற்பதைக் கண்டதனால்தான் உலங்குவானூர்தி வட்டமிடுகிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்டனர். சமீப நாட்களில் ஆட்கள் குழுமிநின்ற பல இடங்கள் தாக்குதலுக்குள்ளானதை அறிந்திருந்ததால் மண் போட்டது பாதி, போடாதது பாதியாகக் கலையத் தொடங்கினர்.

வட்டமடித்து வந்த உலங்குவானூர்தி அவர்கள் நினைத்ததைப்போலவே சுடத்தொடங்கியது. மறைப்புகளைத்தேடி சிதறி ஓடினர். கிடங்கைச் சூழ்ந்து நின்ற எவரும் இப்போது இல்லை. தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தமது சிந்தனைக்கேற்றவாறு ஓடிக்கொண்டே இருந்தனர்.

மறைந்துகொள்ள இடம் கிடைக்காதோர், கல்லறைகளின் நினைவுக் கற்கள், சிலைகளை மறைப்பாக்கிக்கொண்டு தவிப்புடன் இருந்தனர்.

சுற்றிச் சுழன்று பல தடவைகள் சுட்ட உலங்குவானூர்த்தி திரும்பிச் செல்வதைப் பார்த்த பின்னர்தான் மறைந்திருந்தவர்களுக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு வெளியே வந்தது.

சேமக்காலைக்கு வெளியே ஓடியவர்கள் எவரும் திரும்பி பாராமலே தத்தமது இருப்பிடங்களை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது நடையின் வேகத்தைவிட இதயத்தாடிப்பின் வேகம் அதிகமாக இருந்தது.

இவர்களுக்கு முன்னதாகவே தகவல்கள் பறந்துகொண்டிருந்தன...

உலங்குவானூர்தி சென்று மறைந்ததும், சிற்றாலயத்தில் மறைந்திருந்தவர்கள் வெளியேவந்து கிடங்கில் பீடி மண்ணைப்போட்டு கண்ணீர் மல்கத் தமது கடமையை முடித்தார்கள்.

கிடங்கு மூடப்பட்டது... அறுப்பின் சில அடையாளங்களைப் பூமி

உள்வாங்கிக்கொண்டது. அவர்களுடன் அவர்களது எதிர்காலக் கனவுகளும் அடக்கப்பட்டுவிட்டன.

சவ அடக்கத்தின்போது நடந்த உலங்குவானூர்தியின் தாக்குதலால் எவருக்கும் பாதிப்பேற்படவில்லையாயினும், கடந்த வருடம் புதைக்கப்பட்ட 31 கடற்றொழிலாளர்களின் கல்லறைகள், நடுகற்கள் பல உடைந்து சிதறிக் கிடந்ததைப் பார்த்தவர் உள்ளத்தில் ஈரம் கசிந்தது...

“ஓடும்... ஓடும்...”

ஆர்வத்துடன் தம்மை மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் அதிர்ந்துபோய்த் துடித்தெழுந்தனர்.

கல்முனைக் கல்லடியில் விழுந்துவெடித்த எறிகணைச் சத்தங்களே காற்றின் அமைதியால் உரத்துக்கேட்டதை ஊகித்தறிந்ததனால் எழுந்தவர்கள் மீண்டும் அமர்ந்துவிட்டனர்.

“.....”

அமைதி நீண்டுகொண்டே சென்றது.

ஸ்ராலின் உணர்ச்சியற்றவனாய் இருந்தான். அவன் கண்கள் கொவ்வைப்பழம் போல் சிவந்து இருந்தன.

அவன் உள்ளத்தின் அழகுரல் கூடஇருப்பவர்களுக்குக் கேட்க நியாயமில்லை. ஆயினும் அவன் அடைந்துள்ள துன்பத்தை மற்றவர்களால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

புதிதாகக் காயப்பட்டவர்களின் வருகை யாழ். போதனா வைத்தியசாலையில் அதிகரித்தமையால் முன்னர் தங்கியிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் கிழக்குப் பக்கமாக உள்ள வாட்டுகளுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். ஓரளவு சுகமடைந்தவர்கள் வீடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

கல்முனை - முகத்துவாரக் கடற்பகுதியில் காயமடைந்தவர்களில் அன்றனைத் தவிர ஏனைய இரு பெண்களும் வெளியேறிவிட்டனர். அன்றன் 27 ஆம் வாட்டிற்கு மாற்றப்பட்டிருந்தான்.

21.10.1987

அதிதாலை முதல் எறிகணைச் சத்தங்கள் பரவலாகக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தன...

அன்று தீபாவளி தினம். தீபாவளிக்கான பட்டாஸ் வெடிகளா? என்ற சந்தேகம் சிலருக்கு ஏற்பட்டாலுங்கூட சத்தங்களின் வேறுபாட்டிலிருந்து அவற்றை ஊகித்தறிந்துகொண்டனர்.

மதியம் கடந்த நிலையில் எறிகணைகள் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தங்கள்

மிக அண்மையிலேயே கேட்கத்தொடங்கின... வரவர அதிகரித்த சத்தங்கள் இடைவெளிகளின்றி கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது...

நாலு மணியளவில் எறிகணைச் சத்தங்களுடன் இடைக்கிடையே துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்களும் இணைந்து கேட்கத் தொடங்கின...

சீராகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எறிகணைச் சத்தங்கள் திடீரென உரத்து எழுந்து அனைவர் இரத்தத்தையும் உரைய வைத்தது. அவற்றின் அதிர்வால் வைத்தியசாலையே தகர்ந்துவிடும் போலிருந்தது.... வாட்டுகளில் இருந்தவர்கள் பயத்தினால் உள்ளே அடங்கிக் கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரம் இடைவெளிகளின்றி கேட்டுக்கொண்டிருந்த சத்தங்கள் மெல்லமெல்லக் குறைந்து செல்வதை அங்கிருந்தவர்களால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் சத்தம் முற்றாக அடங்கியது. சவர்க்கார நுரை அடங்கிச் செல்வதுபோல காதுகளின் அதிர்வுகளும் மெல்லமெல்ல அடங்கலாயின..

அமைதி....

அந்த அமைதியை நெடுநேரம் நீடிக்கவிடாமல் மீண்டும் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் 'பக்கிப் பட்டால்' வெடிப்பதுபோல் தொடராகக் கேட்கத் தொடங்கின. வாட்டில் இருந்தவர்கள் எதையுமே அறியாதவர்களாய் இதயம் பதற, உடல் நடுங்க, விழி பிதூங்கிய நிலையில் சுவர்களை மறைப்பாக்கிக்கொண்டு நின்றனர்.

26 ஆம் வாட் மேல்மாடி என்பதால், அங்கிருப்பவர்கள் இரவில், கீழே உள்ள 27 ஆம் வாட்டில் தங்குவதையே வழமையாகக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென எழுந்த துப்பாக்கி வேட்டுகளின் சத்தத்தினால் உடனடியாகவே இறங்கி விட்டார்கள்.

மதியம்வரை சன நடமாட்டம் வழமையாகக் காணப்பட்ட வைத்தியசாலை இப்போது சன நடமாட்டமின்றி அமைதியாக இருந்தது.

வாட்டில் தங்கியிருப்பவர்கள் தமக்குத் தேவையான பொருட்களை இரண்டு மணிக்கு முன்னரே பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென தற்காலிக கட்டுப்பாடு இருந்ததனால் குறித்த நேரத்திற்கு முன்னரே அனைவரும் அடங்கிவிடுவார்கள். அனேகமாக மதியத்திற்குப் பின்னர் இவர்களை வெளியில் காண்பது மிகவும் அரிது.

கட்டுப்பாடுகளைப் புறந்தள்ளி வெளியிலிருந்து நோயாளரைச் சந்திப்பதற்கென சாயந்தரம் வருபவர்கள், உணவு கொண்டுவருபவர்கள் எவருமே அன்று வரவில்லை. இவற்றால் ஆள் நடமாட்டமுமின்றி வைத்தியசாலை உறங்கிக் கிடந்ததுடன், வாட்டில் தங்கியிருப்பவர்களைத் தவிர வேறு எவரையும் உள்ளே காணமுடியவில்லை. இது அனைவருக்கும் ஆச்சரியத்தையும், ஏமாற்றத்தையும் கொடுத்திருக்கவேண்டும் என்பதை அங்கு நடந்துகொண்டிருந்த உரையாடல்கள் சுட்டிநின்றன. 'எறிகணைத் தாக்குதல்களின் உக்கிரம் காரணமாக இருக்கலாம்' எனத் தமக்குள்ளே சமாதானம் செய்துகொண்டார்கள்.

ஆனால், வைத்தியசாலையின் மையப்பகுதியில் அரவமின்றி அழித்தொழிப்பு நிகழ்ந்துகொண்டிருந்ததை இவர்களில் எவரேனும் அறிந்து

கொள்ளாதது துரதீர்ஷ்டவசமானது.

சுவர்க்கடிகாரம் ஐந்து தடவைகள் அடித்து நேரத்தை உணர்த்தி நின்றது. துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்களின் கனதி குறைந்து இடைக்கிடை மட்டுமே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

26 ஆம் வாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் வைத்தியசாலை வீதியால் இந்திய இராணுவத்தினர் ஓடிச் சென்றதைத் தாம் பார்த்ததாகக் கூறினர்.

அவர்களின் கூற்றிலிருந்து, இந்திய இராணுவம் தனது முயற்சியில் வெற்றிகண்டு யாழ்ப்பாண நகர்ப் பகுதியைக் கைப்பற்றிவிட்டதன் வெளிப்பாடுதான் துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் என்பதை அங்கிருந்த சிலர் உணர்ந்துகொண்டனர். அவர்களின் கூற்றால் ஏனையோரையும் பயம் சூழ்ந்துகொண்டது.

வைத்தியசாலையில் வேலை செய்யும் ஊழியர்களில் எவரையேனும் காணவில்லை... பலர் மருந்து குடிப்பதற்காகவும், காயங்களுக்கு மருந்து கட்டுவதற்காகவும் அவர்களை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அவர்களைக் காணாதது அனைவருக்கும் வியப்பாக இருந்தது...

அன்றன் அமைதியிழந்தவனாக தவித்துக் கொண்டிருந்தான்... துப்பாக்கிச் சத்தங்களை கேட்டதுமுதல் கல்முனை - முகத்துவாரக் கடலில் நடந்த கொடுமையால் எழுந்த மரண ஓலங்கள், துடிப்புகள், உலங்குவானூர்தியின் வட்டமிடல், சீறிவரும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள்... என ஒவ்வொன்றாய் அவன் நினைவுகளில் பட்டுத் தெறித்தன... மறக்கமுடியாமல் தவித்தான்.

தனது உறவுகள் கண்முன்னே படகில் துடிதுடித்துப் பலியான காட்சி அவன் சிந்தையை உலுக்கிக் கண்ணீரை வரவழைத்தது... அந்தக் கொடுந்தை நினைக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் அவன் கண்களிலிருந்து நீர் சொரியும்...

தோளில் கிடந்த துவாயினால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டான்...

வியர்க்க வியர்க்க மூச்சிழுத்தவாறு ஓடிவந்த ஒரு வாலிபன் திடீரென 27 ஆம் வாட்டுக்குள் புகுந்துகொண்டான்... புகுந்தவன், சுவருக்கும் - கதவுக்கும் இடையில் மறைந்துகொள்வதுபோல நின்று களைப்பைப் போக்க மூச்சை இழுத்து இழுத்து வெளியேற்றிக் கொண்டிருந்தான்...

அவன் கண்களில் பயத்தின் வெளிப்பாடு... உடலிலே பதட்டம்... மிதமிஞ்சிய களைப்பு... வியர்வையால் உடைகள் தோய்ந்து காணப்பட்டன. அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவாறு விழி பிதுங்க வெருட்சியுடன் நின்றான்...

அன்றனுக்கு அவனை ஓரளவு தெரியும்... பல தடவைகள் கண்டிருக்கிறான். ஆனாலும், அவனைப் பற்றிய மேலதிக விபரங்களை அறிந்திருக்கவில்லை....

ஆட்களின் நடமாட்டம் தடைப்பட்டிருக்கும் இந்தநேரத்தில் புதியதொரு மூகம் வாட்டில் புகுந்திருப்பதைக் கண்ட நோயாளிகள் ஒருவரையொருவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டனர்.

வாட்டில் நோயாளரைத் தவிர வேறு ஆட்கள் இல்லாதபடியால்

நடமாடக்கூடிய குறைந்த தொகையினர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்... இவனால் 'ஏதாவது விபரீதம் வந்துவிடுமோ' என்ற எண்ணம் சூழ நின்றவர்களுக்கு எழாமலில்லை. அதனால் அவர்களையும் பயம் ஆட்கொண்டது.

வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் எவரும் இல்லாமை அங்கிருந்தவர்களுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. 'அவர்கள் இருந்திருந்தால் இவன் இப்படிப் பூந்திருப்பானா' எனச் சிலர் வெறுப்புடன் கேள்வியெழுப்பியவாறும் இருந்தனர். அவர்களின் இதயப் பட்டபட்டப்பைத் தவிர அங்கே அமைதியே நிலவியது.

"முன்னுக்கெல்லாம் சுட்டுத்தள்ளிப்போட்டாங்க..."

அமைதியைக் குலைத்தவனாய், நெஞ்சில் கையை வைத்து முச்சுவாங்கக் கூறினான்... நின்றவர்கள் மிதிவெடியைக் கண்டதுபோல விழித்தனர். ஆட்கொண்ட பயத்தினால் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். மிகுதியையும் கேட்டறியும் ஆவலில் மீண்டும் அவன் பக்கமே திரும்பினர். வாட்டுக்குள் சலசலப்பு ஆரம்பமானது.

"ஆர்ச் சுட்டது...?"

சிலரது குரல்கள் ஒரேநேரத்தில் வெளிவந்தன...

"பற்றிச்சில் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பக்கத்தில லெஷ் விழுந்து கொஞ்சப்பிர் செத்திற்றாங்க... காயப்பட்ட ஆக்களை ஏத்திக் கொண்டு வந்த வானில நானும் உதவிக்கு வந்தனான் வாணை இந்தா இந்தச் சந்தியில..."

கையால் சுட்டிக்காட்டி, நிறுத்தி முச்சையிழுத்தான். நின்ற அனைவரும் அவன் கைகாட்டிய திசையை திரும்பிப் பார்த்தனர்.

"காந்தியா... சிலைக்குப் பக்கத்தில வானில இருந்த ஆக்களைச் சுட்டுப் போட்டாங்க நான் ஒருத்தருக்கும் தெரியாம இறங்கி வான் மறைப்பில் ஓடி வந்திற்றன்..."

அவனுக்கு உண்டான பயம், களைப்பு இன்னமும் நீங்கவில்லை. முச்சுவாங்கக் சொல்லி முடித்தான். அவனைப் பார்க்கப் பாவமாகவும் இருந்தது. அவன் கூற்றில் உண்மை இருப்பதையும் உணர்ந்தனர்.

"கனக்க குட்டுச்சத்தம் கேட்டதே அதுதானாக்கும்..."

பெரியவர் ஒருவர் தன் பங்கிற்கு மெதுவாகக் கூறினார்... ஏனையோர் அதிர்ச்சியுடன் நின்றனர். மேற்கொண்டு எதையும் கேட்க விரும்பாமல் தம்முள் அலைமோதும் எண்ணங்களுடன், இஷ்ட தெய்வங்களை வேண்டிக்கொண்டு கலைந்துசென்றனர்... அவர்களின் உள்ளம் இனம்புரியாத தவிப்பில் மூழ்கி இருப்பதை, அங்கு எழுந்த மெல்லிய பேச்சுக்குரல்கள் உணர்த்தி நின்றன.

வந்தவன் தான் போவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

அவன் மிரளமிரளப் பார்த்தவாறு வைத்தியசாலைப் பின்புறம் டீநாக்கி செல்வதைப் பயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர் சிலர்.

சென்றவன் அந்த ஒரு சம்பவத்தைத் தவிர ஏனைய அழித்தொழிப்பு நிகழ்வுகளை அறியாதவனாகவே இருந்திருக்கிறான்...

யாழ். போதனா வைத்தியசாலையின் மையப்பகுதி...

மனிதப் படுகொலைகள் ஈவிரக்கமின்றி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன...

வெகு சாதாரணமாக, ஆனால் மிகக் கொடுமையாக, மிலேச்சத்தனமாக வஞ்சம் தீர்க்கும் படலத்தின் அங்குராப்பணம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது...

இரத்தவெறி பிடித்த மனித அரக்கர்களின் அடாவடித்தனம் அதிகாரத்துடன் அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தது...

யாழ்ப்பாண வரலாறு சந்தித்திராத அந்நியனின் அரங்கேற்றம் அது... அந்த அரங்கேற்றத்தின் அறுப்பினால் வைத்தியசாலைக்குள்; வைத்தியர்கள், தாதியர்கள், நோயாளிகள் என அறுபத்தெட்டுப் பேர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள்...

வைத்தியசாலையின் உள் வீதி மற்றும், வைத்தியசாலை வீதி, விக்ரோறியா வீதியில் அப்பாவிக்கள் நூறு பேர் வரை கொல்லப்பட்டார்கள்... இவர்கள் வைத்தியசாலையில் தங்கியிருக்கும் தத்தமது உறவினர்களைப் பார்வையிடவும், காயங்களுக்குச் சிகிச்சைபெறவும், காயமடைந்தவர்களின் துணைக்கும் வந்தவர்களேயாவர்.

உயிர்களின் காப்பகமாக உலகோரால் மதித்துப் பாதுகாக்கப்படும் வைத்தியசாலையில் உலகே கண்டிராத கருவறுப்பு...

கருவறுப்பின் கருத்தியல் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர், வைத்தியசாலையின் 'எக்ஸ்ஹே' பகுதி இரத்தத்தால் நிறைந்து, வாசலால் வழிந்து, உறைந்து கிடந்தது. உள்ளே பிணக்குவியல்...

அதற்குள் ஒருசில முனகல் ஓலிகள்...

பல வாட்டுகளின் ஜன்னல் கண்ணாடிகள், கதவுகள் உடைந்து சிதறிக் கிடந்தன. வாட்டுகளுக்குள்ளே இருந்த கட்டில்களில் உயிரற்ற உடல்கள்... உயிரோடிருந்தவர்களின் அவலக் குரல்கள்...

நடைபாதைகளில் அங்குமிங்கும் பிளக்கப்பட்ட உடல்கள்...

வீதிகளில் ஏற்கெனவே காயப்பட்டவர்கள், உடலுறுப்புக்களை இழந்தவர்கள், சுகஜீவிகள் எனப் பலரது உயிர் பறிக்கப்பட்ட உடல்கள்.

எரியூட்டப்பட்ட உடல்களின் எச்சங்கள்... சிதறிக் கிடக்கும் சதைத் துண்டங்கள்... என வெறித்தனத்தின் அடையாளங்களாக, வேறுபுறமின் சின்னங்களாக விதைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன...

பேராளிகளின் எதிர்த் தாக்குதல்களின் மத்தியில் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் பரகூட்டில் இறங்கிய இந்திய இராணுவம், அங்கே சந்தித்த இழப்புகளையும், அடைந்த அவமானத்தையும் ஜீரணிக்க முடியாமல் திண்டாடியதன் வெளிப்பாடுதான் இந்தப் படுகொலைகள் என்பது சிலரது கருத்தாக இருந்தது.

1939 ஏப்ரல் 13 ஆம் திகதி பஞ்சாபில் 'ஜாலியன்வாலா பாக்' மைதானத்தில் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்குமுறைச் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க நிராயுதபாணிகளாகத் திரண்டிருந்த மக்களை, ஜெனரல் 'ஹாரி டையரின்' ஆணைப்படி ஆங்கிலப் படைகள் சுட்டுத்தள்ளின. அதில் 800 பேர் மாண்டனர், 1580 பேர் படுகாயமுற்றனர்... அன்று நடந்த அந்த நிகழ்வைப் பரீட்சித்துப் பார்த்த களம்போல வைத்தியசாலையின் மையப்பகுதி அமைந்திருந்தது... இரண்டுக்கும் வேறுபாடில்லை. அங்கே பூட்டப்பட்ட பூங்கா, இங்கே சுற்றிவளைக்கப்பட்ட வைத்தியசாலை. அங்கேயும் இங்கேயும் அந்நிய இராணுவம்.

இங்கே ஆணை பிறப்பித்தவன் இந்திய அமைதிப்படையின் கேணல் 'பறார்'.

இருள் மெல்ல மெல்லத் தன் கரங்களை விரித்தது.

27 ஆம் வாட் நடைபாதையில் நின்று தகவல்களைப் பெற முயன்று கொண்டிருந்தவர்கள் தோல்வியுடன் உள்ளே புகுந்துகொண்டனர். நோயாளிகளைப் பரிசோதிப்பதற்கு வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் எவரும் வராமையால் நோயால் அவதியுற்றவாறு பலர் காணப்பட்டார்கள்... என்றுமே இல்லாத ஒரு நிகழ்வாக இன்றைய நாள் இருந்தமைகண்டு பலரும் ஆச்சரியமடைந்தனர்.

இரவு எட்டு மணியளவில் மையப்பகுதியில் நடந்த படுகொலைகள் உறுதிப்படுத்தப்படாத தகவல்களாகக் கட்டிந்துகொண்டிருந்தன... அந்தத் தகவல்களால் வாட் முற்றாக மெளனித்துவிட்டது...

பயம் அனைவருடனும் ஒட்டிக்கொண்டது. உறங்க விருப்பமின்றிப் பலர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் விழிகளில் மிரட்சி காணப்பட்டது.

தப்பியோடி வந்தவனால் வெளிவந்த, மற்றும் கசிந்த தகவல்களினால் அன்றளின் முகத்தில் ஒரு சலனம்... இனம்புரியாத வேதனை... எதையோ இழுந்துவிட்ட தவிப்பு அவனை முழுமையாக ஆட்கொண்டிருந்தது. கிளறப்பட்ட உணர்வுகளால் சுவரை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது நினைவுகள் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. அங்கே குருநகரைச் சேர்ந்த பல குடும்பங்கள் தங்கியிருந்தன. அவற்றுள் அவனின் உறவினர்களும் இருந்தனர்.

கடந்த பத்தாம் திகதி இரவு பெரிய வாய்க்கால் மதகின் கீழ் அன்றளும் வேறு சிலரும் பதங்கியிருந்தபோது பெருந்திரளானோர் பத்திரிசியார் கல்லூரிக்குச் சென்றதைப் பார்த்திருக்கிறான்.... தெரிந்தவர்கள் பலர் அவனைக் கேலிசெய்தவாறு சென்றமை அவன் நினைவுகளைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது...

அவர்களில் எவரேனும்...!

அன்றளின் இதயம் வழமையைவிட வேகமாகத் துடித்தது... தேகம் மெல்லியதாய் நடுங்கியது. காயமடைந்த கைக்கு மருந்து போடாமையால் எழுந்த வலி அவனுக்கு அப்போது பெரிதாகத் தெரியவில்லை. கண்களை முடியவாறு கட்டிலில் சரிந்தான்...

“என்ன நடந்திருக்கும்?... என்ன நடந்திருக்கும்?...”

உதடுகள் மெல்ல முணுமுணுத்தன...

அவன் நினைவுகள் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம்வரத் தொடங்கியது....

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி...

இடம்பெயர்ந்து வருபவர்களென்றாலும், பகலில் வீடுகளிலிருந்துவிட்டுப் பயம் காரணமாக இரவில் உறங்குவதற்கு வருபவர்களென்றாலும் முதலில்

தேர்வுசெய்யும் இடம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியாகவே இருந்தது.

அடிப்படைத் தேவைகள் பலவற்றை நிறைவுசெய்யக்கூடிய வசதிகள் உள்ளடக்கப்பட்டதாகக் கல்லூரி இருந்ததும், குருநகருக்கு மிக அண்மையில் மாடிக் கட்டடங்களை கொண்டமைந்திருந்தமையுமே காரணங்களாக இருக்கலாம். கூடவே தனித்தனி கட்டடங்கள் பல இருந்தமையால் குருநகர் மக்கள் மட்டுமல்லாது சுற்றாடலில் வசிக்கக்கூடிய பலரும் வந்து தங்குவது வழமையாகவிருந்தது.

21.10.1987 அன்றும் அங்கு பலநூறு குடும்பங்கள் தங்கியிருந்தன... பெரிய மைதானங்களைக் கொண்டிருந்தமையால் பலரும் பல குழுக்களாக விளையாடவும், பொழுதைப் போக்கக்கூடிய காரியங்களில் ஈடுபடவும் வசதியாக இருந்தது..

பிற்பகல் இரண்டு மணி...

சிறுவர்களும், வாலிபர்களும் சிறு சிறு குழுக்களாக இணைந்து தமது விருப்பத்திற்கேற்ற பல விளையாட்டுகளை விளையாடக்கொண்டிருந்தார்கள்... கிறிக்கற் விளையாடுபவர்களே அதிகமாகக் காணப்பட்டனர்.

வளர்ந்தவர்கள் 'காட்ஸ்' விளையாடக்கொண்டிருந்தார்கள்... வயோதிபர்கள், பெண்கள் தத்தமக்கு வசதியான காற்றோட்டமுள்ள இடங்களில் உறங்கியும், உறங்காத நிலையிலும் படுத்துக்கிடந்தார்கள்...

"ஓடும்..., ஓடும்..."

காதைப் பிளக்கும் ஓசையுடன் இரண்டு எறிகணைச் சத்தங்கள்..

இரத்தம் உறைந்ததுபோல் மரத்துப்போய் நின்றுங்கள்... பாதுகாப்பிற்காக சிலர் நிலத்தில் படுத்துவிட்டார்கள்... விளையாட்டில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் பதற்றத்துடன் விழித்தார்கள்..

சிறு அமைதி...

அமைதியை உடைத்துக்கொண்டு கல்லூரி வடக்குப் பக்கக் கட்டடத்திலிருந்து அழகுரல்களை காற்று ஏந்தி வந்தது...

கல்லூரியில் இருந்தவர்களைக் குழப்பமடையவிடாமல் சிறிது நேரத்தால் தகவலும் பறந்துவந்தது.

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியின் வடக்குப்பக்க கட்டடத்தில் எறிகணை விழுந்து வெடித்ததில் 'விஜயந்தி' என்ற ஒரு இளம்பெண் பலியானாள். மூவர் படுகாயம் அடைந்தனர். காயப்பட்டவர்களில் விஜயந்தியின் சகோதரியும் ஒருவர். இப் பெண்ணுடன் மேலும் ஒருவரை யாழ். போதனா வைத்தியசாலைக்கும், படுகாயமடைந்த மூன்றாமவரான 'சிறில்', 'திருச்சிலுவை' வைத்தியசாலைக்கும் கொண்டுவரப்பட்டார்கள்.

தமது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஆலயங்கள், பாடசாலைகளில் தஞ்சமடைந்தவர்களைத் தாக்கும் கைங்கரியம் சில மாதங்களின் முன்னரும் நடந்தேறியதை மக்கள் மறந்துவிடவில்லை. அவற்றால் அடைந்த துன்பங்கள் கொஞ்சமல்ல.

25.02.1987 இல் மண்டைதீவிலிருந்து ஏவப்பட்ட எறிகணைகளிலொன்று

குருநகர் சென் ஜேம்ஸ் மகா வித்தியாலயக் கட்டடத்திற்குள் புகுந்து வெடித்ததில் 4 பேர் துடிதுடிக்கக் கொல்லப்பட்டார்கள். 11 பேர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளானார்கள். எஞ்சி இருந்தவர்கள் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இவர்களில் சிலர் அங்கவீனர்களாக வாழ்கிறார்கள்.

மேலும் ஒரு எறிகணை தொடர்மடியில் விழுந்து வெடித்ததில் 3 பேர் கொல்லப்பட 5 பேர் படுகாயமடைந்தனர்.

அதே தினம் பிற்பகல் வேளையில் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியை இலக்குவைத்து சீனச் சகடை விமானத்திலிருந்து பீயாய்க் குண்டு போடப்பட்டது. அந்தக் குண்டு குறிதவறி கல்லூரி முற்றத்தில் விழுந்து வெடித்து எரிந்ததால் அங்கு இருந்தவர்கள் உயிரிழப்புக்களின்றித் தப்பினார்கள்.

இந் நிகழ்வுகளைச் சந்தித்த பலர் தற்போதும் கல்லூரியில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் எழுந்த அந்த நினைவுகளால் அவர்கள் அதிக பதற்றத்திற்குள்ளாகி இருந்தார்கள்.

மைதானத்தில் நின்றவர்களும் எறிகணைச் சத்தத்தால் திகைப்புற்று கல்லூரிக் கட்டடங்களுக்குள் அடங்கிவிட்டார்கள்...

அமைதியான சூழல்...

கட்டடத்தில் இருந்தவர்களில் சிலர் இறைவனை வேண்டி செபமாலை சொல்லத் தொடங்கினர். அவர்களின் இறுதித்தேர்வு அதுவாக இருந்தது. செபமாலை மற்றும் அதனோடு இணைந்த செபங்கள் அங்கு இருப்பவர்களில் அனேகருக்குக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்ததனால் தேவையற்ற கதைகளைதுவமின்றி மற்றவர்களும் அமைதியாக இருந்து, மானசீகமாக செபமாலைத் தியானத்தில் இணைந்து கொண்டார்கள்.

“ஓடும்..., ஓடும்...”

“ஓடும்..., ஓடும்...”

அமைதியான அந்த நேரத்தில் ஆட்பரித்துச் சீர்ப்பாபந்த எறிகணைகளின் சத்தங்கள் கேட்டு செபமாலை சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள் சிலையாகிவிட்டனர்.

எறிகணை வெடிப்பின் சத்தங்களும், அதிர்வுகளும் அடங்கிச்செல்ல, அந்த வெற்றிடத்தை அழகுரல்கள் ஆக்கிரமித்தன.

சென். பற்றிக்ஸ் வீதியில் கல்லூரிக்கு மேற்காலுள்ள ‘மாதர்’ பூக்கை கட்டும் கட்டடத்திற்குப் பின்புறம் நடந்துசென்ற ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மேவின், ஜெனா, ஜெயா ஆகிய மூன்று இளம் பெண்களை எறிகணை தாக்கியது...

நிலத்திலே வீழ்ந்து மயங்கிய நிலையில் கிடந்தனர்... உடல்கள் வலி இழப்பதுபோல் துடிப்புடன் காணப்பட்டன.

இவர்களிற்கு அண்மையில் மேலுமொரு எறிகணை விழுந்து வெடித்ததனால் இவர்களின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களான நொய்லின், ரேணுகா ஆகிய சிறுமிகள் தாக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள் தாக்கியெறியப்பட்டு படுகாயமடைந்த நிலையில் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தனர்.

எறிகணை வீழ்ந்து வெடித்ததில் அந்த சுற்றாடலிலிருந்தவர்கள் சிதறி ஓடிவிட்டனர். காயமடைந்தவர்களுக்கு உதவிட ஆட்களையிடல்லை.

“ஓடும்..., ஓடும்...”

மீண்டும் கல்லூரியைச் சூழ உள்ள பகுதிகளில் எறிகணைகள் விழுந்து வெடித்தன. யாழ். கோட்டைப் பக்கமிருந்தே எறிகணைகள் ஏவப்பட்டுள்ளன வென்பதை, அவை விழுந்து வெடித்த கோணங்களிலிருந்து உணரக்கூடியதாக இருந்ததனால் அதற்கேற்றாற்போலவே மறைவிடங்கள் தேடி ஓடிடலானார்கள்.

.....

சிறிதுநேர அமைதி...

அமைதி நீடிக்குமா? என்ற சந்தேகம் இல்லாமலில்லை.

கிடைத்த அமைதியைப் பயன்படுத்தி எறிகணை தாக்கியவர்களைத் தூக்கிவந்து ‘மாதர்’ பூக்கை கட்டும் கட்டடத்தின் முன்பக்கம் கிடத்தினார்கள்...

ஐவர் உடல்களும் வாளால் வெட்டிப் பிளந்ததுபோலத் தென்பட்டன. பெரும்பாலான வெட்டுகள் வயிற்றுக்குக் கீழேதான் காணப்பட்டன... இருவர் வயிறு கிழிந்து, குடல் தொங்க அடங்கிப்போய்க் கிடந்தனர். மேலும் இருவர் அறிவு மயங்கிய நிலையில் கிடந்தனர். துடிப்புகளும், முனகல்களும் அவர்கள் உயிர் இன்னமும் ஊசலாடிக்கொண்டிருப்பதை உணர்த்தி நின்றன... இரத்தம் வழிந்தோட இருவரும் மயங்கிக் கிடந்தனர். மற்றைய சிறுமியின் கண்களில் ஒளி தெரிந்தது. அந்த ஒளியை மறைத்து கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது. தலையை அசைத்தாலும் வார்த்தையை உச்சரிக்க அந்தப் பெண்ணால் முடியவில்லை.

“ஓடும்..., ஓடும்...”

அங்கிருந்தவர்களின் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்துவதுபோல் எறிகணைகள் விழுத் தொடங்கின. இதனால், கல்லூரிக்குச் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்தவர்கள் அழுதபடி... உடல் பதறியபடி... அபயம்தேடி கல்லூரியின் மேற்கு வாசல்தேடி ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்..

ஏற்கெனவே எறிகணை தாக்கிய ஐவரையும் கவனிப்பார் எவருமில்லை... அவர்களைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தவாறும், சிலர் நிப்பந்தத்தால் சிலரைக் கடந்தும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்... ஆனால் அவர்கள் இதயம் வெடித்துச் சிதறியதைப் போன்ற துடிப்புடன் அலறியவாறே சென்றனர்.

இந்த நேரத்தில் எல்லோரும் தத்தமது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவே திராணியற்றவர்களாக இருந்தார்கள்.

“ஓடும்..., ஓடும்...”

எறிகணைகள் தொடர்ந்தும் சீறிக்கொண்டேயிருந்தன...

எறிகணை தூரத்துவது மக்களையா? அல்லது மக்கள் தூரத்துவது எறிகணையையா? என்பதை அறியமுடியாதவாறு போட்டிபோட்டபடி மக்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர்...

தெற்குப்பக்க மைதானத்தோடு கூடிய கல்லூரிக் கட்டடங்கள் முற்றிலும் அபயம்தேடி வந்த மக்களால் நிரம்பி வழிந்தது... எறிகணைத் தாக்குதல்

நின்றபாடாயில்லை. அவை மனித சதைகளைத் தேடி அலைந்துகொண்டிருந்தன.

கணக்கின்றிப் பறந்துகொண்டிருந்த எறிகணைகளால் பதற்றத்துடனும், ஏக்கத்துடனும் காணப்பட்டனர்... தங்களது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைத் தவிர வேறெதுவும் அவர்கள் நினைவிலிருக்கவில்லை.

கட்டத்தின் உள்ளே இருந்தவர்கள், உள்ளத்தில் குடிபுகுந்த பயத்தினால் மீண்டும் ஒத்திசைந்து செபமாலை சொல்லத் தொடங்கினர். அவ்வாறு செபமாலை சொல்பவர்களின் குரல்கள்... இதயத்தின் உயர் துடிப்பால் வெளிவரும் பெருமூச்சுகள்... குழந்தைகளின் அழகுரல்கள்... எனக் கல்லூரி முப்பரிமாண ஓசைகளால் நிரம்பிக் காணப்பட்டது... வீடுகளில் ஒருபோதும் செபமாலை சொல்லாதவர்களும் கூட தம்மை மறந்து இணைந்துகொண்டார்கள்.

இவர்களின் வேண்டுகளினாலோ என்னவோ, இதுவரையில் தெற்குப் பக்க கல்லூரியில் எறிகணை விழவேயில்லை... ஆயினும் ஒவ்வொரு எறிகணைத் தாக்குதலுக்கும் அந்த மூன்றுமாடிக் கட்டடம் அதிர்வதை அனைவரும் உணர்ந்தனர்... இடிந்து விழுந்திருமோ என்ற பயம் அனைவரையும் ஆட்கொண்டது.

'இந்தப் பகுதியில் எறிகணை விழுந்தால் இழப்புகளுக்கு கணக்கே இருக்காது' என நினைத்தவர்களின் தேகம் உணர்வு மேலீட்டால் சிலிர்த்தது... ஒவ்வொருவரும் தமக்கு நம்பிக்கையுள்ள புனிதர்களை உணர்வுபூர்வமாக நினைத்துக் கொள்ளவும், மனதிற்குள் வேண்டிக்கொள்ளவும் தவறவில்லை...

ஒரு சிறுவன் மட்டும் கட்டடத்தின் முன்னால் உள்ள மைதானத்தில் நின்றவாறு எறிகணைகளை வரவேற்று திசை காட்டுவதுபோல சைகை செய்யலானான். பலரும் இச்செயலைக் கோபமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்... அவனைப் பார்த்துச் சில சிறுவர்கள் உரத்துச் சிரித்துவிட்டார்கள்.

அந்த பதற்றமான சூழலிலும் ஒரு சலனமற்ற சிரிப்பு... சிலரது இதழ்கள் சினத்துடன் அசைந்தன...

மைதானத்தில் வித்தை காட்டும் சிறுவனை அழைத்துவர அங்கு இருந்தவர்கள் எவரும் முயற்சிக்கவில்லை... அழைப்புக்குச் செவிகொடுக்கும் நிலையிலும் அவனில்லை...

ஆம். அவனொரு புத்திசுவாதீனமற்றவன்..

ஒன்றரை மணித்தியாலமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எறிகணைச் சத்தங்கள் மௌனித்துவிட்டன...

எறிகணைகள் ஓய்ந்து அரைமணி நேரமாகியும் எவருக்கும் இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையும் எண்ணமில்லை... அந்தளவுக்குப் பயத்தால் உறைந்து போயிருந்தார்கள்.

சென் பற்றிக்ஸ் வீதியிலிருந்து பேச்சுக்குரல்கள் கேட்டன... சில ஆண்கள் மாத்திரம் வெளியே சென்றார்கள்..

வெட்டிப் பிளந்த நிலையில் ஏற்கெனவே மாதர் பூக்கை கட்டும் கட்டடத்தின் முன்னால் கிடத்தப்பட்ட சகோதரிகள் மூவரில் ஒருவரது உடலில் மட்டும் துடிப்பு இருந்தது. ஏனைய இருவரும்...!

மற்றைய இரு சிறுமிகளின் உயிர்களும் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தன. பார்த்தவர் கண்களில் நீர் பனித்தது. சூழ நின்ற உறவினர்களின் கதறல் அந்த சுற்றாடலையே அதிர வைத்தது.

கல்லூரியை அண்டிய பகுதிகளில் காயப்பட்டுக் கிடந்த வேறு சிலரையும் மாதர் பூக்கை கட்டும் கட்டடத்திற்குத் தூக்கி வந்தனர். வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்த அவர்கள் தமது இயலாமையின் வெளிப்பாடாய் கண்ணீர் வடித்தனர்... அவல் ஒலி எழுப்பினர்...

பற்றிக்ஸ் வீதியில் சேமக்காலை முன்பாக ஆணின் உடல் ஒன்று முற்றாகச் சிதறிக்கிடந்தது. கிழித்தெறியப்பட்ட சதைத்துண்டுகள் மரத்தில் தொங்கிக் கிடந்தன. இரத்தம் சேமக்காலை சுவரெல்லாம் பதிந்து கிடந்தது. கூவே ஈருருளியின் பாகங்களும் சிதறிக் கிடந்தன. ஈருருளியில் வந்தவர் மீதே எறிகணை விழுந்து வெடித்துள்ளது என்பதை ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

அடையாளம் காணமுடியாத வகையில் சிதைந்து, சிதறிக் கிடந்த அந்த உடலத்தின் சதைத்துண்டங்கள், உடலுறுப்புக்களை கண்ணீரின் மத்தியில் 'உரப்பை' ஒன்றில் சேகரித்துக்கொண்டிருந்தனர் சிலர்.

அணிந்திருந்த சாரமும், ஈருருளியின் சில பாகங்களுமே அடையாளம் காண உதவின. அவற்றைக்கொண்டு ஸ்தலத்தில் நின்ற சிலரால் 'அப்பலோ' என அடையாளம் காணப்பட்டது. இதனை அறிந்த உறவினர்களும் இணைந்து கொண்டனர்.

அவர்கள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தலையிலும், மார்பிலும் அடித்தவாறு அழுத காட்சி நின்றவர் கண்களில் நீரை வரவழைத்தது. இரண்டு உரைப்பைகளில் அப்பலோவின் உடல் சேகரிக்கப்பட்டது. வீதியில் காணப்பட்ட மிகுதியான இரத்தக் கறைகள் நீருற்றிக் கழுவப்பட்டன.

சென். பற்றிக்ஸ் வீதி சோகம் நிரம்பியதாகவே காணப்பட்டது.

பல் இடங்கள் குருதி படிந்த தரைகள்...

இரத்தம் தோய்ந்தவர்களின் நடமாட்டங்கள்...

அழுகுரல் சத்தங்கள்...

இவற்றின் மத்தியில் மாதர் பூக்கை கட்டும் கட்டடத்திற்கு முன்னால் கொண்டுவரப்பட்ட 'எல்வ்' வானில் படுகாயமடைந்த ஐவர் ஏற்றப்பட்டனர். உயிர் அடங்கிக்கிடந்த இரு பெண்களின் உடலங்களும் ஏற்றப்பட்டன...

யாழ். போதனா வைத்தியசாலை நோக்கிப் பூரப்பட்ட அந்த வாகனத்தில் சாரதியுடன் உதவிக்கு மேலும் இருவர் கூடவே சென்றனர்...

யாழ். போதனா வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டவர்களைத் தவிர, அங்கு போக விரும்பாத காயமடைந்த வேறு சிலர் துவிச்சக்கரவண்டிகளிலும், வாகனங்களிலும் 'திருச்சிலுவை' வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டசெல்லப்பட்டனர்.

சென். பற்றிக்ஸ் வீதியில் மக்கள் நடமாட்டம் வரவர அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த அவர்களது கண்களில் வழிந்தோடிய கண்ணீரும், வாயிலிருந்து எழுந்த குளறல் சத்தமும் அவர்கள் சுமந்துள்ள துன்பத்தை எடுத்துக்காட்டின.

சிறிய காயங்களை உடலில் தாங்கியவர்களும் பதறியவாறு சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரிக்கு வடக்குப் பக்கமாகவுள்ள பாங்ஷால் வீதியில் படுகாயமடைந்த 'ரோசலின்' என்னும் இளம் பெண்ணை 'கார்' ஒன்றில் ஏற்றியவாறு அப்பெண்ணின் தந்தையும், உதவிக்கு ஒருவரும் வைத்தியசாலை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

காயப்பட்டவர்களை ஏற்றிய எல்வ் வான் போதனா வைத்தியசாலை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது... வீதிகள் சன நடமாட்டமோ, வாகனப் போக்குவரத்தோ இன்றி மயான அமைதியாகக் காணப்பட்டமை வாகனத்தில் இருந்தவர்களுக்குப் பெரும் பயத்தை ஏற்படுத்தியது.

அடைக்கலமாதா கோவிலைக் கடந்து, இலங்கை வங்கியைக் கடந்து வைத்தியசாலை வீதியால் வான் சென்றுகொண்டிருந்தது...

வைத்தியசாலை வீதி - மணிக்கூட்டுக்கோபுர வீதி முச்சந்தியிலுள்ள மகாத்மா காந்தி சிலையை வான் நெருங்கிவரும்போது வைத்தியசாலையின் நுழைவு வாசலிலிருந்து கீறிவந்த துப்பாக்கிச் சன்னம் வாளை உரசியபடி சென்றது...

வானைச் சடுதியாகத் தரிக்கச் செய்த சாரதி, பயத்தினால் வாளை வடக்குநோக்கித் திருப்பி காந்தி சிலைக்கு மேற்குப் பக்கமாகவுள்ள தரிப்பிடத்தில் நிறுத்தினான்.

மீண்டும் ஒரு துப்பாக்கிச் சன்னம் வானின் முன்பக்க ரயரைத் தாக்கியது. வானிலிருந்தவர்கள் அதிர்ச்சியில் சிலையாகிவிட்டனர். ரயரிலிருந்து காற்று வெளியேறியதனால் வான் முன்பக்கம் சற்று சரிந்தது. தொடராக வந்த சன்னங்கள் சாரதியையும், சாரதிக்கு இடதுபக்கமிருந்த 'அன்றனை'யும் தாக்கின.

வானின் பின்பக்கமிருந்த உதவிக்கு வந்தவரில் ஒருவன் நிலைமையை உணர்ந்து தந்துணிவுடன், வானின் பின்மறைப்பால் வீதியில் இறங்கி வாளை மறைப்பாக்கிக்கொண்டு கிழக்குநோக்கி ஓடத்தொடங்கினான்.

துப்பாக்கி ரவைகள் வாளைப் பதம்பார்க்கும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாலும் திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான்.

ஓடிய அவன் எதிரில் தென்பட்ட வைத்தியசாலை வெளிக்கதவால் ஏறிக் குதித்து, வைத்தியசாலையின் உள் வீதியால் கிழக்கு நோக்கி ஓடி 27ஆம் வாட்டிற்குள் புகுந்துகொண்டான்...

வைத்தியசாலை கட்டடத்திற்கு உள்ளும், உள் வீதியிலும் வரலாறு காணாத மனிதப் படுகொலையை, ஜீரணிக்க முடியாத மனித அறுப்பை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்தும் பசி அடங்காத இந்திய இராணுவத்தினரில் சிலர் முன்பக்கமுள்ள வைத்தியசாலை வீதியில் பசி தீக்க முனைந்து, தரித்துநின்ற வாளை நோக்கிச் சுட்டவாறே அதனை நாடிச் சென்றனர்...

வானுக்குள் அலறல் சத்தம், முனகல் சத்தம்...

அந்தச் சத்தங்கள் இராணுவத்தினரின் செவிகளுக்கு எட்டாமலில்லை.

ஆயினும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் சீறிப் பாய்ந்தன. அவை வாணை சல்லடைபோட்டுத் துளைத்ததனால் டிசல் வெளியே சிந்திக்கொண்டிருந்தது. சிந்தியது டிசல் மட்டுமல்ல மனித இரத்தமும் தான்...

வாணை நெருங்கிய இராணுவத்தினர் எந்தவிதமான ஆராய்வுகளமின்றி, வானுக்குள்ளே துடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களையும் கருத்திலெடுக்காது திட்டமிட்டு வந்ததுபோல் தாம் கொண்டுவந்த பெற்றோரை வானின்மீது ஊற்றி நெருப்பு வைத்தனர்...

நெருப்பு விரைவாக வாணைப் பற்றிக்கொண்டது.

நினைத்த காரியம் முடிந்த திருப்தியில் இராணுவத்தினர் எக்காளமிட்டுச் சிரித்த சிரிப்பு பூட்டப்பட்டிருந்த கடைகளின் சுவர்களில் பட்டு எதிரொலித்தது.

செந்திறத்த தீ சுவாலைவிட்டு எரிய, கருநிறப் புகை வானநோக்கி உயர எழுந்தது. ஆயினும் உள்ளிருந்தவர்களின் அலறல்கள் இன்னமும் வெளிவந்து கொண்டேயிருந்தன.

தீபடன் தீயாக, இறந்த, காயப்பட்ட, உயிரோடுருந்த அனைவரும் எரிந்து கொண்டிருப்பதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராணுவத்தினருக்கு அவர்களது அலறல் சத்தம் பூபாளமாய் ஒலித்தது.

கொழுந்துவிட்டெரியும் வானுக்குள்ளே துடிக்கும் ஜீவன்களைப் பார்த்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஈனக் குரல்கள் அடங்கிக்கொண்டன...

நெருப்பு தனது வேலையைத் திறம்பட நிறைவேற்றியவாறு இறந்த, காயப்பட்ட, உதவிக்கு வந்த ஒன்பது பேரின் உடல்களையும் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டது... பெற்றோலும், டிசலுமாகச் சேர்ந்து தீ சுவாலைவிட்டுத் தொடர்ந்து எரிந்துகொண்டேயிருந்தது...

சற்றுத் தாமதமாகப் புறப்பட்ட 'கார்' முச்சந்தியை நெருங்கியபோதுதான் எல்வ் எரிந்துகொண்டிருப்பதையும், இராணுவத்தினர் நிற்பதையும் கண்டனர். பயம் அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டது. திரும்பிச் செல்லும் நோக்கில் காரைத் திருப்புவதற்காக வீதியின் தெற்குப் பக்கமுள்ள அகன்ற வாய்க்கால் ஓரமாக செலுத்தியபோது காரைநோக்கியும் துப்பாக்கி சன்னங்கள் சீறிவந்தன. கார் முன்கண்ணாடி சிதறியது. கண்ணாடித் துண்டுகளில் ஒன்று சாரதியின் இடது கண்ணுக்குள் புகுந்துகொண்டது.

கார் அந்த இடத்திலேயே நிறுத்தப்பட்டது.

பின் இருக்கையில் படுகாயமடைந்த மகளை மடியிற் தாங்கியவாறு இருந்த செல்வராஜா மகளின் உயிர் அடங்கிவிட்டதை உணர்ந்தார். தன்னையாவது காப்பாற்றிக்கொள்ளும் எண்ணத்தில் காரை விட்டு இறங்கி வீதியைக் குறுக்காகக் கடந்து வைத்தியசாலைச் சுவர்மீது ஏறித் தாண்ட எத்தனித்தார். அப்போது துப்பாக்கிச் சன்னம் அவரது கழுத்தை ஊடறுத்துச் சென்றது. அப்படியே வைத்தியசாலையின் உள் வீதியில் தலை குப்புற விழுந்துவிட்டார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி கண்ணில் காயமடைந்த வாகனச் சாரதியும், உதவியாளரும் வாய்க்கால்ப் பக்கமிருந்த கதவை மெதுவாகத் திறந்து

சட்டென வாய்க்காலுக்குள் குதித்துவிட்டார்கள். இவர்களை இராணுவத்தினர் கவனிக்கவில்லை. வாய்க்காலை மூடி வீதிக்காகப் போடப்பட்டிருந்த பாலத்திற்குள் புகுந்து மறைந்துகொண்டனர்.

காரை நோக்கிச் சட்டபடி சென்ற இராணுவத்தினர் காரினுள் ஒரு இளம் பெண் காயத்துடன் கிடப்பதைக்கண்டு, அவளை வெளியே இழுத்தெடுத்தனர். கையைப் பிடித்து வீதியில் இழுத்துச்சென்று எரிந்துகொண்டிருந்த வானிற்குள் தூக்கி எறிந்தனர்.

அந்தப் பெண்ணும் நெருப்புடன் சங்கமமானாள்.

வைத்தியசாலையின் பின்பக்கமுள்ள விக்ரோறியா வீதியிலும் துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

நோயாளரைத் தரிசிக்க வருபவர்கள் எல்லோரும் சமீப காலமாக விக்ரோறியா வீதியையே பயன்படுத்தி வந்தனர். எனவே, அங்கும் மனிதப் படுகொலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறன என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

அன்றையதினம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கொல்லப்பட்ட விஜயந்தியின் தாயும், தகப்பனும் காயப்பட்ட தமது மூத்த மகளைத் தரிசிக்க வைத்தியசாலைக்கு வந்த இடத்தில் துடிதுடிக்க கொல்லப்பட்டனர்.

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரிக்கும், சேமக்காலைக்கும் இடையிலிருந்த இராஜசிங்கம் வீதி சன நடமாட்டமின்றி முடங்கியே கிடந்தது. வெகு நேரத்திற்குப் பின்னர் அவ் வீதியால் சென்றவர்கள் மூலமாக முற்றாகச் சிதைவடைந்த நிலையில் ஒரு பெண்ணின் சடலம் கிடப்பது தெரியவந்தது.

அவ்விடம் தேடி விரைந்தனர் சிலர். அடையாளம் காணமுடியாதவாறு சிதைவடைந்து, சதைகள் பிய்ந்து, வெட்டிக் கிழிக்கப்பட்டு கிடந்த முழுமையற்ற உருவத்தைக் கண்டதும் நெஞ்சம் பதற, கண்ணீர் பொலபொலவெனக் கொட்ட மௌனமாய் நின்றனர்.

இதுவரை எவரும் தேடிவராமலும், உரிமைகோராமலும் அனாதரவாக அந்த உடலம் கிடந்தமை நின்றவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. சிதைந்த உடலில் சிதையாதிருந்த ஒற்றைக் காதில் தோடு காணப்பட்டது. சுற்றுமுற்றும் சிதறிக்கிடந்த சதைத்துண்டங்களைப் பார்த்தபோது உடைந்த நிலையில் பாதித் தோடும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்தத் தோடுகள்தான் அப்பெண்ணை அடையாளப்படுத்தக்கூடிய பொருள்களாக இருந்தன.

வெகு நேரமாகியும் எவரும் உரிமைகோராதபடிபினால் சிதைந்த உடலைப் 'பாய்' ஒன்றினால் சுற்றி அருகாமையிலிருந்த கொஞ்சேஞ்சி மாதா சேமக்காலையில் புதைத்துவிட்டனர்.

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியின் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள வீதிகளில் காயப்பட்டவர்கள், கொல்லப்பட்டவர்கள் பற்றிய செய்திகள் ஒவ்வொன்றாய்க் கசியத் தொடங்கின.

வைத்தியசாஸ்திரத்தின் உள்ளே நடந்த மிலேச்சத்தனம், காயமடைந்து வைத்தியசாஸ்திரத்துக்கு கொண்டுசெல்லப்பட்டவர்களும், துணைக்குச் சென்றவர்களும் உயிருடன் எரியூட்டப்பட்ட அரக்கத்தனம் போன்றவைபும் வெளிவரத் தொடங்கின...

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி சோகத்தில் முழுகியது...

உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டிச் சென்ற இடத்திலும் உயிர் பறிக்கப்பட்ட கொடுமை அவர்களைப் பெரிதும் பாதித்தது..

“ஆஸ்பத்திரியிலேயே இந்தக் கொடுமையா...?”

ஒருவரைப் பார்த்தொருவர் கேள்வி கேட்டதுடன். திகைப்பில் வாயடைத்து நின்றனர்.

உயிருடன் எரியூட்டப்பட்டவர்களின் உறவினர்களும் கல்லூரியில் இருந்தார்கள். அவர்கள் தாம் இருக்குமிடத்தையும் மறந்து வாய்விட்டுக் கதறினர். தலை, மாப்பு என அடித்துக்கொண்டனர்.

அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய நிலையில் மற்றவர்கள் இல்லை. ‘எங்கெங்கே எவருக்கு மரணப்பொறி காத்திருக்கிறதோ’ என்ற ஏக்கத்தில் பேசக்கூடப் பலமற்றவர்களாய்ச் சிலையாக நின்றனர். நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றாய் மனக்கண்முன் தோன்ற அவர்கள் உடல் பதறியது.

மொத்தத்தில் அங்கிருந்த எல்லோருமே பயத்தின் உச்சியில் நின்று தவித்தார்கள்... வெளியே சொல்லமுடியாத வேதனையில் தூடித்தார்கள்.

‘நாதியற்றவர்கள்’ என்ற எண்ணம் இதயத்தின் மூலையிலிருந்து மெல்ல முளைத்து எழுந்தது. என்னசெய்வது என்ற சிந்தனையில் அனைத்தையும் மறந்து நின்றனர்.

மேற்கொண்டு ‘இங்கே இருப்பது ஆபத்து’ என்று கருதிய சிலர் வேறு பாதுகாப்பான இடம் நோக்கிச் செல்லத் தயாரானார்கள்.

வரலாறு காணாத, மோசமான எறிகணை வீச்சினால் இங்கு அடைக்கலம் புகுந்துள்ள பெருந்திரளான மக்கள் படுத்துறங்க இடம் போதாமலிருப்பதை

படுகாயடைந்து ‘திருச்சிவ்வை’ வைத்தியசாஸ்திரத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ‘சிறில்’ 23 ஆம் திகதி மரணமானார்.

தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள போதனா வைத்தியசாஸ்திர மதிலில் ஏறித் தாண்டியபோது கழுத்தில் கூடப்பட்டு வைத்தியசாஸ்திரத்தின் உள்ள வீதியில் விழுந்து உயிரிழந்து கிடந்த ‘செல்வராஜா’, வைத்தியசாஸ்திரத்துக்குள் நடைபெற்ற படுகொலையில் கொல்லப்பட்டவர்களுடன் கூட்டாகச் சேர்த்து மறுநாள் எரிக்கப்பட்டார். அவரை ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தவர்களால் சில தினங்களின் பின்னர் அவரது அடையாள அட்டை வீட்டில் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இராஜசிங்கம் வீதியில் அநாதரவாகக் கிடக்கக் கண்டெடுக்கப்பட்டு புதைக்கப்பட்ட பெண்ணிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டு பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்த தோடுகளைக்கொண்டு சில நாட்களின் பின்னர் ‘சின்னப்பிள்ளை’ என அடையாளம் காணப்பட்டார். கணவனை இழந்த இந்தப் பெண் தன் மகளுடன் வசித்து வந்தாள். அச்சமயம் அனைவரும் இடம்பெயந்து கொழும்புத்துறையில் தங்கியிருந்தனர்.

உணர்ந்தும் சிலர் புறப்பட்டுச்செல்ல ஆயத்தமானார்கள்...

சாயந்தர நேரமானபடியால் துவிச்சக்கரவண்டிகள் வைத்திருந்தவர்கள் தம்முடன் ஏற்றக்கூடியவர்களை ஏற்றியவாறு கொழும்புத்துறை குருத்துவக் கல்லூரி நோக்கிச் செல்லலாயினர்...

கொழும்புத்துறை செல்லும் வீதிகளிலெல்லாம் காணப்பட்ட இரத்தக் கறைகளையும், வீடுகளில் கேட்கப்பட்ட அழகுரல்களையும், மக்கள் அடைந்துள்ள கிலேசங்களையும் பார்த்ததில் எறிகணை வீச்சின் கனதியைச் சென்றவர்கள் அறிந்துகொண்டனர். 'தாம் கல்லூரியில் அடைக்கலம் புகுந்தது கடவுள் தமக்குக் காட்டிய வழி' என்றே அவர்கள் மனம் எண்ணியது. அதனால் கடவுளை நன்றியுடன் நினைவுசுந்தனர்.

இருள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க ஒளி மெதுவாக அருகிச் செல்கின்றது..

கொழும்புத்துறை குருத்துவக் கல்லூரியில் அடைக்கலம் புகுந்த மக்கள் ஒட்டுமொத்தமாகவே அமைதியிழந்தவர்களாய்க் காணப்பட்டனர்...

பள்ளிக்குடாவிலிருந்து படகில் வந்த அப்பாவிகளில் ஐவர் கொல்லப்பட்டு, மூவர் படுகாயம் அடைந்த செய்தியால் உருவான சோகம் இன்னமும் தீர்வில்லை. அதற்குள் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நடந்த கொடுமைகள், வைத்தியசாலையில் நடந்த கொடுரங்கள் பற்றிய தகவல்கள் அவர்களை வெகுவாகப் பாதித்தன.

புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலிருந்து பாதுகாப்புக்காக இங்கு வந்தவர்களும் பல திடுக்கிடும் தகவல்களைத் தெரிவித்தார்கள். எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கி அமைதியிழந்து மௌனித்து நின்று குருத்துவக் கல்லூரி.

படகில் கொலைபுண்டவர்களது உறவினர்கள், நெருங்கிய நண்பர்கள், அயலவர்கள் என்பவர் இங்கு இருந்தமைபோல், புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் பாதிக்கப்பட்ட, கொல்லப்பட்ட சிலரது உறவுக்காரர்களும் இங்கிருந்தார்கள். இதனால் பலரும் ஏதோவொரு வகையில் சோகத்தின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள்.

இடம்பெயர்ந்த நாள்முதல் எத்தனை துன்பியல் நிகழ்வுகள், எத்தனை துயரச் செய்திகள், எத்தனை இட்பாடுகள்...

சமக்க முடியாமல் திண்டாடினார்கள்...

உள்ளத்தின் களைப்பால் உடல் செயலிழக்க ஆரவாரமெதுவுமின்றி எதையோ பறிகொடுத்த நிலையில் அமைதியாயிருந்தார்கள்.

உற்சாகமிழந்து, சோபையிழந்து சோகத்தில் முழுகியிருந்த குருத்துவக் கல்லூரி நாளைய செய்திக்காய் செவிகளைத் திறந்துவைத்துக்கொண்டிருந்தது.

சிலருக்கு 'குருத்துவக் கல்லூரியும் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதமற்றது' என்ற எண்ணமும் தோன்றாமலில்லை. அதனால் வேறு எங்காவது செல்ல வேண்டுமென்ற முனைப்புடன் இருந்தனர்.

அதற்கான ஆயத்தங்களையும் செய்யத்தொடங்கினர்.

தமக்குள் கலந்துபேசி நாற்பதுபேர் வரையிலான பத்து குடும்பங்கள் தீவகத்திலுள்ள சாட்டிக்குப் போவதென முடிவெடுத்தார்கள்... இந்தப் பத்துக் குடும்பங்களும் நெருக்கமான உறவுமுறைகளைக் கொண்டவர்கள்.

தூரத்து உறவினர்களும், நெருக்கமாகப் பழகும் சிலரும் பல கருத்துகளை முன்வைத்தும், நடைமுறைச் சிக்கல்களை எடுத்துரைத்தும், சில நியாயபூர்வமான விடயங்களை சுட்டிக்காட்டியும் தடுத்தார்கள். ஆயினும் அவர்களில் எவரேனும் கேட்பதாயில்லை.

உயிர் காப்பதென்பதே அவர்களின் ஒரே இலக்கு.

அதிகாலை புறப்பட்டுச் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களில் ஆரவாரமின்றி ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்...

ஏதாமறியாத சிறுவர்கள் மட்டும் சிறு சிறு குழுக்களாகத் தம்மை மறந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்...

கமில்ரனுக்கு எட்டுக்கோடு விளையாடுவதில் அலாதிப் பிரியம். சில சிறுமிகளுடன் சேர்ந்து அவனும் எட்டுக்கோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். இருள் மங்குவதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களின் விளையாட்டு தொடர்ந்தது.

“றைற்றோ...”

“றைற்றோ...”

தலையை நிமிர்த்தி வானத்தைப் பார்த்தபடி, உடைந்த ஓட்டுத் துண்டை நெற்றியில் வைத்தவாறு உரத்துக் கேட்டுக்கொண்டு ஒவ்வொரு கோடாக கடந்துகொண்டிருந்தான்.

“றைற்...”

“றைற்...”

அவன் கேட்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் ஏனையவர்கள் பதில் சொல்லிய வாறு, கமில்ரனின் கால் கோட்டின் மேல் படாது ஒழுங்காக வைக்கப்படுவதை அவதானித்துக்கொண்டிருந்தனர். கோட்டில் கால் பட்டு அவன் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்ற வேண்டுகல்கள் அவர்களிடம் இல்லாமலில்லை.

“கமில்ரன் பொழுது பட்டுப்போயிற்று வா...”

“பொறுங்கம்மா கொஞ்ச நேரத்தால வாறன்.”

தலையை நிமிர்த்தி விளையாட்டில் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாமல் அப்படியே நின்றவாறு பதில்சொன்னான்.

“றைற்றோ...”

“றைற்றும் வேணாம் கியிற்றும் வேணாம் வா. நாளைக்குக் காலையில் வெளிக்கிட வேணும்.”

தேள் கடித்ததுபோல் திடுக்கிட்டு, நெற்றியிலிருந்த ஓட்டை எடுத்தவாறு நிமிர்ந்து பிலோமினாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“எங்க போறத்துக்கம்மா?”

“சாட்டிக்கு போவோம்”

“ஏன்மமா?”

“அங்கதான் பயமில்லாம இருக்கலாம்”

“வேணாமம்மா. இஞ்ச என்ன பயம். இஞ்சயெண்டா எல்லாரோடையும் விளையாடலாம்”

“அங்கையும் விளையாடலாம்தான் வா”

“வேணாமம்மா இஞ்ச இருப்போம்மா”

“நீ இப்ப பேசாம வரப்போறியா இல்லையா?”

“.....”

மௌனமானான்... பிலோமினாவைப் பின்தொடர்ந்தான். கூடவே விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களும் தொடரலானார்கள்...

அதிகாலை ‘லொறி’ ஒன்று குருத்துவக் கல்லூரிக்குள் நுழைந்தது... லொறி தரித்து நின்றதும், எதிர்பார்த்திருந்தவர்கள்போல் பத்துக் குடும்பத்தினரும் தத்தமது பொதிகளை லொறியண்டை கொண்டு வர லொறியின் ‘கிளின்’ அவற்றைப் பெற்று லொறியில் ஏற்றினார்.

கமிலர்ன் சினூங்கிக்கொண்டிருந்தான்...

“வேணாமம்மா இஞ்சையே இருப்போம்...”

“வாயைப் பொத்திக்கொண்டு பேசாம நில்லு...?”

கருந்தொனியில் பிலோமினாவின் குரல் வெளிவந்தது. அதைமீறிப் பேசுவோ, செயற்படவோ கமிலர்னால் முடியவில்லை. கண்களைக் கசக்கியவாறு சற்றுத் தள்ளிநின்ற தனது அம்மம்மாவைத் தேடிச் சென்று அவளைக் கட்டி அணைத்தபடி சினூங்கிக்கொண்டு நின்றான்... அம்மம்மாவும் அவனது தலையைத் தடவிச் சாந்தப்படுத்தினான்... கமிலர்னுக்கு அவள்மீது அளவுகடந்த பிரியம்.

பொருட்கள் யாவும் ஏற்றி முடிந்ததும் புறப்படவிருந்தவர்கள் லொறியில் ஏறினார்கள். கூட இருந்தவர்களைவிட்டு விலகிச் செல்வதை நினைத்து உள்ளூர வேதனை இருந்தாலும் எவரும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. தாம் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்வதில் அவர்களுக்கு உள்ளூரத் திருப்தி.

கல்லூரியில் இருந்த பலரும் லொறியைச் சூழ்ந்து நின்றனர்... அவர்களின் முகம் வாடியிருக்க, சிலரது கண்கள் கலங்கியிருக்க லொறி புறப்பட்டது. லொறியில் இருந்தவர்களின் கண்களும் கூடக் கலங்கியிருந்தன...

கமிலர்னுடன் தினமும் விளையாடி மகிழும் சிறார்கள் கைகளை அசைத்து பிரியாவிடை கூறினார்கள். கமிலர்ன் ஒரு கையால் கண்ணைக் கசக்கியவாறு மறு கையை அசைத்து விடைபெற்றான்...

பல குறுக்கு வீதிகள் ஊடாகச்சென்ற லொறி நாவலர் வீதி வழியாக நாவாந்துறையை அடைந்தது. வீதிகளெங்கும் சனநடமாட்டம் குறைந்து சூனியப் பிரதேசமாக யாழ். நகரம் காணப்பட்டது. தினம்தினம் பல்லாயிரம் மக்களால் நிரம்பி வழிந்து, எந்நேரமும் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படும் யாழ். நகரத்தின்

தற்போதைய நிலையை லொறியில் இருந்தவர்கள் அதிசயமாகப் பார்த்தனர்.

நாவாந்துறையிலிருந்து அராலி நோக்கித் திரும்பியது லொறி.

தீவகத்திற்குச் செல்பவர்கள் முதலில் 'அராலி'க்குச் செல்லவேண்டும். அங்கிருந்து சிறு வள்ளங்கள் மூலம் ஆழம் மற்றும் பரவைக் கடற்பகுதியைக் கடந்து, மறுகரையான தீவகத்தின் வடக்குப் பக்கமாக அமைந்துள்ள 'சரவணை' கடற்கரையிலுள்ள 'அராலித்துறை'க்குச் செல்லவேண்டும். சரவணையில் இருந்ததான் தீவகத்தின் ஏனைய இடங்களுக்குச் செல்லமுடியும். 'சாட்டி' தீவகத்தின் தெற்குப் பக்கமாக இருக்கின்றது.

பண்ணைப் பாலத்தின் ஊடாக போக்குவரத்து ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் நீண்ட காலமாக தீவுப்பகுதிக்கான போக்குவரத்துப் பாதையாக அராலி - சரவணைப் பாதையே பயன்படுத்தப்பட்டுவந்தது.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் இராணுவ ஆதிக்கம் முனைப்புப் பெற்று பண்ணைப்பாலம் பாவனைக்குத் தடைசெய்யப்பட்டதனால் இந்தப் பாதையையே பயணிகள் தற்போது பயன்படுத்துகிறார்கள்.

லொறி அராலியை வந்தடைந்தது...

அங்கு தயார் நிலையிலிருந்த மூன்று வாடகை வள்ளங்களில் பொருட்கள் ஏற்றப்பட்டன. ஆட்களும் பகிர்ந்து ஏறிக் கொண்டார்கள்.

அராலி கடற்கரையிலிருந்து சரவணை நோக்கி வள்ளங்கள் தொடராகப் புறப்பட்டன... வள்ளங்களிற்கு இயந்திர வசதியில்லை. மரக்கோலால் தாங்கித்தான் அவற்றைச் செலுத்தவேண்டும்.

ஒவ்வொரு வள்ளத்திலும் உடன் வந்த இருவரினால் தாங்கப்பட்டு, ஆழம் குறைந்த கடற்பகுதியில் சமந்தரமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த வள்ளங்கள் ஆழமான கடற்பகுதியில் முரண்பட்டுக் காணப்பட்டன.

ஒரு வள்ளத்தில் உயர்ந்த மரக்கோல்கள் இருந்ததினால் ஆழமான கடற்பகுதியை இலகுவாக தாங்கிக் கடந்துசெல்ல அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. ஏனைய வள்ளங்களில் கட்டையான மரக்கோல்களே இருந்ததனால் ஆழமான கடற்பகுதியை மரக்கோலால் வலித்தே செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. அவ்வாறு வலித்துச் செல்லும்போது வள்ளத்தின் வேகம் மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். இதனால் ஒரு வள்ளம் வேகமாகச் செல்ல இரண்டு வள்ளங்கள் மெதுவாக, முன்பின்னாக ஆழமான கடற்பகுதியில் சென்றுகொண்டிருந்தன...

ஆழமான கடற்பகுதியின் பாதிப்பகுதியை ஆமை வேகத்தில் கடந்த இரு வள்ளங்களும் மறுகரையின் ஆழம் குறைந்துசெல்லும் பகுதியை நெருங்கி வரும் முன்னமே உயர்ந்த மரக்கோல்களால் தாங்கிச் செல்லப்பட்ட வள்ளம் பரவைக் கடலில் மறுகரையை அண்மியதாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

அந்த வள்ளத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு ஓர் உத்வேகம். தாமும் விரைவாகக் கரையை அடைந்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு. வலித்துக் கொண்டிருந்தவர்களை உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

வானிலே இரைச்சல்....

உலங்குவானூர்தியின் இரைச்சல் எனத் தெரிந்தும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். மண்டைதீவ்ப் பக்கமிருந்து வள்ளத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த உலங்குவானூர்தி வள்ளத்தை நெருங்கியதும், அது இலங்கை ஆகாயப் படைக்கு சொந்தமானது என்பதை அறிந்தபோது 'திக்' என்றது.

வானிலே சாகசம் செய்வதுபோல் வள்ளத்தை வட்டமிட்டது.

பள்ளிக்குடாவில் இருந்து நோயாளர்களை ஏற்றிவந்த படகை உலங்குவானூர்தி வட்டமிட்டுத் தாக்கியபோது பார்த்துகொண்டிருந்த இவர்களுக்கு, அந்த ஞாபகம் இதயத்தின் மூலையில் முளைத்து முள்ளெனக் குத்தியது... ஒருகணம் ஆடிப்போனார்கள். என்ன செய்வது என்று சிந்திப்பதற்கிடையில் உலங்குவானூர்தி இரண்டாம்முறை இவர்களை வட்டமிடித்தது...

வெள்ளைத் துணிகளை கைகளில் ஏந்தி அசைத்துக் காண்பித்தார்கள், கைகளை உயர்த்தி ஒலமிட்டார்கள்.

'திலகம்' தனது இரண்டுமாதக் குழந்தையைத் தூக்கி உயர்த்திக் காண்பித்தான்... தாம் அப்பாவிகள் என்பதை உணர்த்துவதற்கு ஆனமட்டும் முயற்சித்தனர்.

வட்டமிடித்த உலங்குவானூர்தி வள்ளத்தைக் கடந்துசென்றது... வள்ளத்தில் இருந்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துவிட்டு நிம்மதியாக மூச்சை வெளியேற்றினர்.

"கல்முனையில் சுட்டது இந்தக் ஹெலிதானே. இங்கையும் பார்த்திட்டுப் போறான். என்னவோ கடவுள்தான்"

கிறிஸ்தியனின் பேச்சைக்கேட்டு மனதிலே பயம் எழுந்தாலும், உலங்குவானூர்தி கடந்து சென்றதனால் தம்மை சுதாரித்துக்கொண்டவர்களாக இறங்கவேண்டிய கரைக்குப் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள்.

"கெதிப்பண்ணி வலியுங்க..."

பயத்தின் வெளிப்பாடாய் எல்லோரும் மாறிமாறிக் கூறியபோதும் வலிப்பவர்கள் இதைவிட வேகமாகச் செயற்படமுடியாத நிலையில் இருந்தார்கள். சில வினாடிகள் அமைதி....

உலங்குவானூர்தி திடீரெனச் சுழன்று திரும்புவதைக் கண்டனர்.

கணநேரச் சந்தோஷம் காற்றாகப் பறந்தது.

வள்ளத்திற்கு நேர் உயர வந்த உலங்குவானூர்தி வேகத்தைக் குறைத்து சரிந்து, நிமிர்ந்தது.

வள்ளத்திலிருந்தவர்களின் குரல் முன்னரைவிட உரத்து ஒலித்தது...

குரல்களின் ஒலியோடு ஒலியாக துப்பாக்கி வேட்டுகளின் ஒலியும் சேர்ந்துகொண்டதை வள்ளத்திலிருந்தவர்கள் உணர்ந்தபோது அவர்களின் உடல் பதறியது... நினைவுகள் சிதறியது... இதயம் வரம்பைமீறித் துடித்தது... நிலைமை எல்லைகடந்துவிட்டதை உணர்ந்தனர்...

"சுடவேணாம்... சுடவேணாம்... நாங்க அகதிகள்... எங்கு பிள்ளைகளைப் பாருங்க... ஐயோ கடவுளே..."

இயலாமையின் வெளிப்பாட்டால் எழுந்த அவர்களின் ஓலங்களையோ, கைகளை உயர்த்தி உயர்த்தி அபயம்கேட்ட செய்கைகளையோ உலங்குவானூர்தியில் இருந்தவர்கள் பொருட்படுத்தவேயில்லை சுற்றிச் சுழன்று, சுட்டவண்ணமிருந்தனர்.

அணியத்தில் வள்ளத்தை வலித்துக்கொண்டிருந்தவனின் தலையைத் துப்பாக்கிச் சன்னம் துளைத்தது. துவண்டு வள்ளத்திற்குள் விழுந்துவிட்டான். இருந்தவர்களின் ஓலம் வானளாவ எழுந்தது.

வெள்ளைத் துணிகளை அசைத்தார்கள்...

எந்த முயற்சியும் பயனளிக்காமையால் அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி அவர்களுக்கு...

இரு வள்ளங்களையும் வலித்து வந்தவர்களில் இருவர் கடலில் பாய்ந்துவிட்டனர்... இருந்தவர்கள் அபயம்தேடி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனர்.

பரந்த கடல்... ஆதரவு கிடைக்க மார்க்கமே இல்லை.

இடிமேல் இடி...

மரணம் கண்முன்னே நிற்பதைக் கண்ணேரத்தில் உணர்ந்தனர்.

அழுகுரல்... அபயக்குரல்... கூடவே ஈனக்குரல்...

“ஆண்டவரே...”

அறுதியும், இறுதியுமாக உள்ளத்திலிருந்து முளைத்து வார்த்தையாக வெளிவந்தது.

கோழி தன் குஞ்சுகளை சிறகுக்குள் மறைப்பதைப்போல தத்தமது பிள்ளைகளைத் தாய்மார் கட்டியணைத்தார்கள்... தாம் கொல்லப்பட்டாலும் பிள்ளைகள் காப்பாற்றப்படுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு.

சிறிய வள்ளங்களில் நெருக்கமாக ஆட்கள் இருந்தமையால் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் விணை விரயமாகாமல் அத்தனையும் இருந்தவர்களையே பதப்படுத்தது...

துடித்தனர்... துவண்டனர்... வேதனை தாங்கமுடியாமல் ‘கடவுளே...’ என்று கதறினர்...

அராலி கடற்கரையில் வள்ளங்கள் கிடைக்காமல் தங்கி நின்றவர்கள் இதயமும், உடலும் பதற இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ‘தாம் செல்வதற்கு வள்ளம் கிடைக்காமையை எண்ணி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுவதா?, கண்முன்னே நடைபெறும் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்ற முடியாத இயலாமையை நினைத்து வேதனைப்படுவதா? என்ற தடுமாற்றத்தில் நெஞ்சை உருக்கும் காட்சியை ஜீரணிக்க முடிமாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்களும் சிலர் வள்ளத்தில் இருந்தனர்.

உலங்குவானூர்தியின் முக்கத்தனமான தாக்குதலில் ஒவ்வொரு துப்பாக்கிச் சன்னத்திற்கும் வள்ளம் தாளம்போட கடலில் தவறியும் விழுந்தனர்.

காயமடைந்தவர்களும் விழுந்தார்கள்... காயமடையாதவர்களும் விழுந்தார்கள்.

விழுந்தவர்களில் நீந்தத் தெரிந்தவர்களும் இருந்தனர். நீந்தத் தெரியாதவர்களும் இருந்தனர்.

நீந்தத் தெரிந்தவர்களில் காயமடையாதோர் தம்மால் முடிந்தவரை மாற்றவர்களுக்கும் கைகொடுத்தார்கள்.

ஒரு வள்ளம் நீரில் மூழ்கியது.

மரத்தால் செய்யப்பட்ட வள்ளமென்பதால் கடலின் அடிதேடிச் செல்லாமல் நீரின் மேல்மட்டம்வரை அமிழ்ந்து கிடந்தது...

கடலில் விழுந்த நீந்தத் தெரியாதவர்கள் வள்ளத்தைப் பிடித்தவாறு நீரில் மிதந்தனர்...

வள்ளத்திற்குள்ளும் ஆட்கள் மூழ்கிக் கிடந்தார்கள்...

அவர்கள்... உயிர் பறிக்கப்பட்டவர்கள்.

இரண்டாவது வள்ளம் பாதி மூழ்கிய நிலை...

இவைகள் எதுவுமே உலங்குவானூர்தியில் இருந்தவர்களது சிந்தனையை மாற்றவில்லை. கொலைவெறியில் தாக்குதல் நடத்திக்கொண்டேயிருந்தனர்.

திடீரென வட திசையால் மாறுபட்ட இரைச்சலுடன் உலங்குவானூர்தி ஒன்று தோன்றியது. அதில் பொருத்தப்பட்டிருந்த சக்கரங்களிலிருந்து இந்தியன் ஆகாயப்படைக்குரிய உலங்குவானூர்தி என்பதே அராலிக் கரையில் நின்றவர்களது கருத்தாக இருந்தது.

அதனைக் கண்டதும் வேட்டை நடத்திய உலங்குவானூர்தி சுடுவதை சட்டென நிறுத்திவிட்டு வேகமாய்த் திரும்பியது.

அறுப்பை முடிந்தவரை செய்துமுடித்த வெற்றிக் களிப்போடு அது மண்டைதீவு நோக்கிப் பறந்தது...

இந்தியன் ஆகாயப்படையின் உலங்குவானூர்தியும் வள்ளங்களைச் சுற்றி வட்டமடித்து வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு வந்தவழியே திரும்பிச் சென்றது.

யாருக்கு?... என்ன நடந்தது?... என்பதை உயிர் தப்பியவர்களால் அறியமுடியவில்லை. அவ்வளவுக்கு திகிலடைந்தவர்களாய், கடலில் உயிர்ப்பாக்க பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தனர். கடலில் பாய்ந்ததால் காயங்களெதுவுமின்றி தப்பிய சிலர், கடலில் காயங்களுடன் தத்தளித்தவர்களை தம்மால் முடிந்தவரை பாதுகாக்க முயன்றுகொண்டிருந்தனர்.

வள்ளங்கள் சில அவர்களைத் தேடி வந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கண்டதும், வேதனையிலும் சிறு ஆறுதல்.

உலங்குவானூர்தியின் அடகாசத்தை சரவணைக் கடற்கரையில் நின்று பார்த்த மக்களும், ஏற்கெனவே கரையை அடைந்த வள்ளத்திலிருந்தவர்களுமே உதவிக்காக சில வள்ளங்களில் புறப்பட்டுவந்தனர்.

வேகமாக மூழ்கிக்கிடந்த வள்ளங்களை நெருங்கிவந்த உதவியாளர்கள் வாயடைத்து நின்றனர்... கொடுமையின் விளைவுகளைக் கண்டு நெஞ்சம் பதறிடத் துடித்தனர். கணநேரத்தில் உணர்வுகள் முறுக்கேற துடிப்புடன் செயலில் இறங்கினர்.

கடலில் நீந்தியவர்களை, தத்தளித்தவர்களை, மூழ்கிய வள்ளங்களில் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தவர்களை கைகொடுத்து ஏற்றினர்.

நீரின் அடிதேடி பிணமாகிச் சென்றவர்களையும் சுழியோடி எடுத்தனர்.

காயப்பட்டவர்களையும், மூழ்கிய மற்றும், மூழ்காத வள்ளங்களில் பொருட்களோடு பொருட்களாகக் கிடந்த உயிரற்ற உடல்களையும் வெவ்வேறு வள்ளங்களில் ஏற்றினார்கள்.

சிறு வினாடியைக்கூட விரயமாக்காத செயற்பாட்டால், உயிரற்ற உடல்களையும், பயத்தால் உறைந்து போயிருந்தவர்களையும் ஏந்திக்கொண்ட வள்ளங்கள் சரவணைக் கடற்கரை நோக்கிச் செல்ல, காயப்பட்டவர்களை ஏற்றிய வள்ளங்கள் அராலிநோக்கிச் சென்றன....

தீவகத்தில் போதிய வைத்தியசாலை வசதிகளில்லை... அராலிக்குச் சென்றால் யாழ்ப்பாணம் அல்லது வேறு இடங்களிலுள்ள வைத்தியசாலைகளுக்குக் கொண்டுசெல்லலாமென்ற முனியோசனை அவர்களுக்கு...

யாழ். போதனா வைத்தியசாலையில் இடம்பெற்ற கோர நிகழ்வுகளால் அங்கு காயப்பட்டவர்களைக் கொண்டுசெல்ல ஊர் மக்கள் விரும்பவில்லை. அதனால், முளாய் வைத்தியசாலைக்கு வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்றனர்.

சரவணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட உயிர் தப்பியவர்களின் கண்ணீரும், கதறலும் பார்ப்பவர்களின் இதயத்தை வருடித் துருத்திக்கொண்டிருந்தது...

அவர்களின் நலன்களைக் கவனிக்க ஊர் மக்கள் கூடிநின்றாலும் ஆறுதல் சொல்ல எவருக்கும் தைரியம் வரவில்லை. ஆண்களும் அழுதார்கள்... பெண்களும் அழுதார்கள்... பார்த்தவர்களும் அழுதார்கள்.

“எல்லாரும் மறிக்க மறிக்க வெளிக்கிட்டுவந்தோமே...”

குருத்துவக் கல்லூரியில் மற்றவர்கள் தடுத்திட்டு புறப்பட்டு வந்தமையை நினைத்துக்கொண்ட ஒரு பெண் அடக்கமுடியாமல் அழுகையுடன் கூறினாள்.. கூட இருந்தவர்கள் குற்ற உணர்வுடன் வேதனையில் தவித்தார்கள். ‘அங்கு இருந்திருந்தால் இந்தநிலை ஏற்பட்டிருக்குமா’ எனத் தமக்குள்ளே கேள்விகேட்டுக் கண்ணீரால் பதிலளிக்க வேண்டிய நிலைமையிலேயே இருந்தார்கள்.

‘பச்சிளம் பாலகர் முதல் பலபேரைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துவந்த கொடுங்கோலர்களாகத் தாம் மாறிவிட்டதை’ எண்ணி, நிலத்தில் கைகளை அடித்து அடித்து அழுது புரண்டார்கள்.

“கடவுளே! எங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளைகள் விட்டிருக்கலாமே...”

தன் பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்த பெண் ஒருத்தி வானத்தை நோக்கி கையை உயர்த்தியவாறு கதறினாள்.

ஆரவாரங்களுக்கும், ஆறாத் துயரங்களுக்கும் மத்தியில் மேல் நடவடிக்கைக்காக ஊர்காவற்றுறை வைத்தியசாலைக்கு சடலங்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

சடலங்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டதும் எல்லாவற்றையும் இழந்த உணர்வும், விரக்தியும் அங்கே மேலோங்கியிருந்தது. தத்தமது தலைவதியை எண்ணித் தவித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

காயப்பட்டு அராலிக்கு கொண்டுசென்றவர்களின் நிலைபற்றி அறிய

முடியாமல் அவர்களின் சொந்தங்கள் கல்லாய் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

சில மணிநேரங்களில், இரண்டு உளவு இயந்திரங்களில் ஊர்காவற்றுறை சேமக்காலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட சடலங்கள், கூடி நின்றவர்களின் கதறல்களுக்கும், கண்ணீருக்கும் மத்தியில் பெரியதொரு குழியில் ஒன்றாகப் புதைக்கப்பட்டன...

அவர்கள் போட்ட பிடி மண்ணுடன் அன்றையப் பொழுது மறைந்தது.

கமில்ரன் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது, தான் வைத்தியசாலை ஒன்றில் இருப்பதை உணர்ந்தான்... அவனுடன் பயணம்செய்த வேறு சிலரும் அங்கே கட்டில்களில் இருப்பதையும் கண்டான்...

அந்தக் கணத்தில் அராலி கடற்பகுதியில் வள்ளத்தில் நடந்த நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றாய் அவன் நினைவுகளில் தோன்றி மறைந்தன... எழ முயன்றான்... தொடையில் வலிப்பு...

காலை உயர்த்தினான், உயரவில்லை... தலையைச் சற்று உயர்த்தி, கையால் காலைத் தொட்டுப் பார்த்தபோது, ஒற்றைக் கால் இல்லை என்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தான்.

“அம்மா...”

அலறல் சத்தம் வைத்தியசாலைச் சுவர்களில் பட்டு அடுக்கடுக்காக எதிரொலித்தது. தாதிகளும், வேறு சிலரும் அவனைத் தேடி ஓடிவந்தனர்...

கண்களைக் கசக்கியவாறு அழுதுகொண்டிருந்தான் கமில்ரன்...

“என்னதம்பி, என்ன செய்யுது?”

அவன் கைகளை விலக்கியவாறு தாதி கேட்டாள்.

“என்ற கால்...”

கால் அகற்றப்பட்டிருப்பதை இப்போதுதான் கண்டிருக்கிறான் என ஊகித்தவளாய், இரக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்...

“வலிக்குதா தம்பி...?”

தலையைசைத்து ஆமோதித்தான்.

“இப்பவே வலிக்குதெண்டா அந்தக் காலை அப்படியே விட்டிருந்தா நீ வலி தாங்கமாட்டாய் எண்டுதான் எடுத்தனாங்க.. துடையில் சூடுபட்டு எலும்பு முறிஞ்சு, சதைகள் கிழிஞ்சுபோச்சு. அப்படியே விட்டா உனக்கு சுகம்வராது... நெடுக வருத்தமாயிருக்கும்.”

வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்...

“கால் கெதியா மாறிடும். நீ கவலைப்படாம, ஒண்டுக்கும் யோசிக்காம இரு என்ன...”

தலையைத் தடவி அவனைச் சமாதானப்படுத்திய தாதி, நேரத்தைப் பார்த்துவிட்டு கொடுக்கவிருந்த மருந்தைக் கொடுத்தாள். அதனுடன் சிறியதொரு

நித்திரைக் குளிகையையும் கொடுக்கத் தவறவில்லை...

“தம்பி நீ படுத்து நெஸ்ற் எடுத்துக்கொள்ளு. ஏதும் வேணுமெண்டா எங்கட்ட கேளு. என்ன...”

தலையசைத்தவாறு அவர்கள் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இறுதியாகக் குருத்துவக் கல்லூரியில் எட்டுக்கோடு விளையாடி மகிழ்ந்தது அவன் நினைவில் முளைத்தெழுந்தது. தலையை உயர்த்தித் தனது காலை எட்டிப் பார்த்தான். அவன் கண்களில் நீர் கசிந்தது. விம்மலுடன் கண்ணீரைத் துடைத்தவன் கை எடுக்காமலே அயர்ந்துவிட்டான்.

பத்துப் பேர்வரை காயங்களுடன் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர். சிலர் கை அகற்றப்பட்ட, கால் அகற்றப்பட்ட நிலையிலும் இருந்தனர். போர்ச் சூழலின் இலகுவான வைத்தியத்திற்கு இதைவிட வேறுவழி இல்லாதவையாகவே வைத்தியசாலை நிர்வாகம் இருந்தது.

கமில்லர்ன் கண்விழித்துப் பார்த்தான். எங்கும் ஒரே வெளிச்சம்... கண்கள் கூசிட மிரட்சியுடன் பார்த்த அவன், தாய் பக்கத்தில் நிற்பதைக் கண்டான்.

“அம்மா...”

உரத்துவந்த ஒலியுடன் அவனின் கண்களிலிருந்து நீர் கொட்டியது... அவளும் அழுதாள்... நிரம்பி வழியும் கண்ணீருடன் தன்னைச் சமாளித்தவாறு, கமில்லர்னின் தலையைத் தடவி அவனது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள்..

“அம்மா.... அம்மம்மா வரயில்லையா?”

பிலோமினாவிற்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது... அதன் வெளிப்பாடாய் விம்மலும், கண்ணீரும் தொடராக வெளியேறிக்கொண்டிருந்தன...

தனது சேலை முந்தானையால் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு சிறிதுநேரம் மெளனமாக நின்றாள்... கமில்லர்ன் பதிலுக்காக அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“அம்மம்மா... செத்துப்போயிற்றா...”

தாயின் பதில் கேட்டதும் கமில்லர்னின் முகத்தில் திவ் மாற்றம்... ஆச்சரியமா? ஏக்கமா?... கண்களைக் கசக்கியவாறு,

“அம்மம்மா.... அம்மம்மா...”

உரத்து அழும் மகனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியாதவளாக பிலோமினா தவித்தாள். தனது தாயையும், நெருங்கிய உறவினர் சிலரையும் இழந்து, துன்பச் சுமையைத் தாக்க முடியாமல் தாக்கி ஓடிந்துபோய் நிற்பதை வெளிக்காட்ட முடியாமல் தடித்தாள். கமில்லர்னை அணைத்தவாறு தானும் அழுதாள். அதைத்தவிர வேறெதுவும் செய்யமுடியாத நிலை.

இவர்களது நிலையைக் கண்ணூற்ற தாதி ஒருத்தி கையில் பேப்பருடன் இவர்களை நோக்கி வந்தாள்..

“என்னவாம் தம்பி? ஏன் அழுகிறான்?”

“அவனுக்கு அம்மம்மா ஞாபகம் வந்திற்றுங்க....”

பிலோமினா கண்களைத் துடைத்தவாறு கூறினாள். ஏற்கெனவே பிலோமினா தாதிக்கு முழுவிபரங்களையும் சொல்லியிருந்ததால் மேற்கொண்டு

எதுவும் கேட்கவில்லை. நிலைமையை உணர்ந்து கதையை வேறுபக்கம் திருப்ப முயன்றாள்.

“தம்பி நீ அச்சாத் தம்பியெல்லா இப்பிடி அழுது அம்மாவக் கரச்சல் பண்ணலாமா?... அழக்கூடாதென்ன...? இண்டையான் பேப்பரைப் பாத்தீங்களாம்பா?”

“இல்லையுங்க என்ன கிடக்கு?”

“அராலிக் கடலில் இருபது புலிகளை ஆகாயப்படை சுட்டுக் கொண்டோம்”

“அட கடவுளே...!”

பிலோமினாவின் உதடுகள் மட்டுமல்ல காயமடைந்து அங்கு சிகிச்சை பெற்றுவுள்ள அனைவரது உதடுகளுமே ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்தி நின்றன... ஊடகங்கள் ஊடாக உருமாறிய உண்மைகளே உலகத்தின் காதுகளைச் சென்றடைந்திருக்கின்றன.

அவை ஏற்கப்பட்டவை. ஏனென்றால்; இறைமையுள்ள அரசு என்ற இரும்புக் கவசத்திலிருந்து வெளிவந்த உண்மைகளல்லவா?

ஆனால்,

காயங்களுடன் தப்பிய, கண்ணால் கண்டவர்களின் உண்மைச் சாட்சியங்களை உலகத்திற்கு எடுத்துரைப்பது யார்?

“பாவிகள் எங்களைச் சுட்டுப்போட்டு புலி என்கிறாங்களே...”

பிலோமினாவின் வாய் முணுமுணுத்தது...

சின்னம்மா எதுவுமே புரியாதவளாய்ப் பிலோமினாவின் தோளைத் தொட்டு உலுப்பினாள்...

திடுக்கிட்டு விழித்த பிலோமினா மிரளமிரளப் பார்த்தாள்...

“வெற்றி... வெற்றி...”

கிறிக்கற் விளையாடிய சிறுவர்களில் ஒரு பகுதியினர் சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்தனர்.

அறிவுடை செய்யப்பட்டவர்கள்

மேல் மாடியில்...

[10.10.1987]

திரு. கோமஸ் நெக்கனோ

(23)

ஆரோக்கியநாதர் கோவில், கடற்கரை வீதியில்...

[11.10.1987]

1. செல்வி அல்போன்ஸ் றுபிள் பிறிசிற்றா
2. திரு. பேதுரு மனவல்

(16)

(60)

முகத்துவாரக் கடற் பகுதியில்...

[15.10.1987]

1. திருமதி ஹென்றிக்கூஸ் மெல்டா
2. செல்வி கென்றிக்கூஸ் மர்லின் பென்ரா
3. திரு ராசமணி கிறிஸ்தியன்
4. செல்வன் மவுண் தயான்
5. திருமதி வெனோ திரேசம்மா

(45)

(16)

(31)

(15)

(47)

புந்த பத்தர்சியார் கல்லூரியில்...

[21.10.1987]

1. செல்வி பஸ்ரியன் விஜயந்தி
2. திருமதி பெரியதம்பி சின்னப்பிள்ளை
3. திரு. சிங்கம் அப்பலோ
4. யோசை சிறில்

(16)

(60)

(21)

(66)

யாழ். வைத்தியசாலை முன்னால்...

[21.10.1987]

1. திரு ஐயாத்துரை அன்ரன்
2. திரு. சுவாம்பிள்ளை செல்வராஜா

(33)

(52)

3. செல்வி றோசலின் செல்வராஜா	(21)
4. திரு. சூசை செனாவதி	(40)
5. திரு. பொன்னுத்துரை நவரெட்டினம்	(48)
6. திரு. அந்தோனிமுத்து விக்ரர்	(30)
7. பிலிப் மேவின்	(21)
8. பிலிப் ஜெனா	(15)
9. பிலிப் ஜெயா	(13)
10. அழகரட்னம் நொய்லின்	(08)
11. செல்வரட்னம் கொற்றறி ரேணுகா	(08)

அரான் கடற் பகுதில்...

[22.10.1987]

1. திருமதி சூசை மொனிக்கம்மா
2. திரு அந்தோனிப்பிள்ளை இராசதுரை
3. செல்வி இராசதுரை றொபினா
4. திரு இராசரெட்டினம் அகஸ்ரின் (திலகம்)
5. திருமதி அகஸ்ரின் கொன்சி
6. செல்வி அகஸ்ரின் கொன்சனா (2 மாதம்)
7. திரு செபதேயு கிறிஸ்தியன்
8. திருமதி மரியதாஸ் மனோறாணி
9. செல்வி மரியதாஸ் சலோஜினி
10. திருமதி சேவியர் சலோமைப்பிள்ளை
11. திருமதி கிறிஸ்துராஜா அமலநாயகி
12. திருமதி மிக்கேல் சிலியா
13. செல்வி யேசுதாசன் தேன்மொழி
14. திரு..... (வள்ளம் தாங்கிவந்த கூலியாள்)
15. திரு..... (வள்ளம் தாங்கிவந்த கூலியாள்)

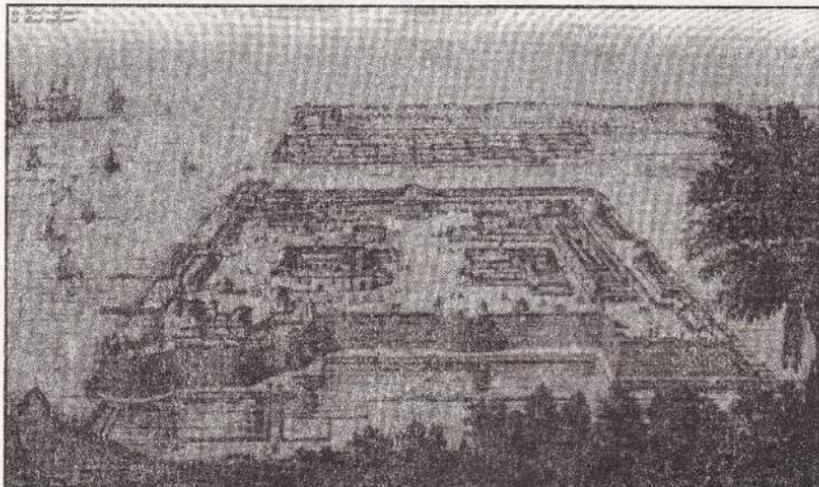

குருநகர் துறையின் ஒரு பகுதி.

முகத்துவார
வெளிச்சவீடு

(வெளிச்சவீடு
கிருந்தற்றகான
அடையாளமாக
தற்போது
அதன் சுவைந்த
அடித்தளம் மட்டுமே
நீர்மட்டத்தில்
காணப்படுகின்றது.)

கி.பி.1625 இல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட போர்த்துகேயரின் யாழ்ப்பாண நாற்சதுரக் கோட்டை (ஒல்லாந்தரின் ஐங்கோண கோட்டை இருக்கும் இடம்). போர்த்துகேய தளபதி 'பிலிப் தே ஒலிவேரா' வின் முயற்சியால் கட்டி முடிக்கப்பட்ட 'வெற்றிமாதா' (புதுமைமாதா) ஆலயம் கோட்டையின் தென்கிழக்கு முலையில் காணப்படுகின்றது. இப்படி 1672 இல் 'பால்தேயஸ்' பாதிரியாரால் வரையப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது.

1658 ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கோவைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ள 'வெற்றிமாதா' (புதுமைமாதா) சுருபம்

அடிப்பு

தமிழ் 9

29.10.1993 வெள்ளிக்கிழமை.

அதிகாலை...

குருநகர் புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் திருப்பலி நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

வழமையைவிடக் கூட்டம் அதிகம்.

அறிந்தவர் - அறியாதவர்களெனப் பெருந்திரளானோர் திருப்பலியில் பங்குபற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்... பல இசைக் கருவிகளுடன் இணைந்து பாடகர் குழாம் பாடல்களைப் பாட திருப்பலி நடைபெற்றது.

விசேடமான தினங்களில் நடைபெறும் திருப்பலியில்தான் பல இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுவது வழக்கம். ஏனைய நாட்களில் ஹார்மோனியம் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும்.

எனவே இன்று... விசேட திருப்பலி...

காணிக்கைப் பவனி நேரம் பலவகைப் பொருட்களுடன் காணிக்கை செலுத்தப் பலர்

வரிசையில் நின்றிருந்தார்கள்...

இத்தனை சிறப்புகளை, திரளான மக்களை உள்ளடக்கியதாக திருப்பலி நடைபெறுகிறதே... எதற்காக...?

திருப்பலியில் இணைந்திருப்பவர்களில் எத்தனைபேர் இதற்கான காரணத்தை அறிந்திருக்கிறார்களோ தெரியாது.

சிலரது மெதுவான உரையாடல்களிலிருந்து விபரம் புகைந்தாலும் திருப்பலி நடைபெறுவதன் காரணத்தைக் குருவானவர் கூறியபோதுதான் அனைவருக்கும் உண்மை வெளிச்சமானது.

“மண்டைதீவு கடற்படை முகாமிற்குச் சொந்தமான ‘வோட்டர் ஜெட்’ யுத்தப் படகு போராளிகளால் வெற்றிகரமாக கைப்பற்றப்பட்டுக் கொண்டுவரப்பட்டமைக்கு நன்றி தெரிவித்துத் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகின்றது.”

சில நாட்களின் முன்னர் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்வை எல்லோரும் அறிந்திருந்தனராயினும் நன்றித் திருப்பலி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பலர் அறிந்திருக்கவில்லை.

திருப்பலி நிறைவுபெற்றதன் பின்னர் ‘கஞ்சி’ காய்ச்சி தானம் செய்யப்பட்டது. அதனைப் பெருந்திரளானோர் பெற்றுக்கொண்டனர்.

வேண்டதல் நிறைவுபெற்றால் ‘கஞ்சி’ காய்ச்சி ஊற்றும் நடைமுறை நெடுங்காலமாக வழக்கிலிருக்கின்றது. சிவப்புப்பச்சை அரிசி, தேங்காய்ப் பால், பயறு, சீனி, கசக்கொட்டை, முந்திரிகை எனப் பல சேர்க்கப்பட்டு கஞ்சி ஆக்கப்பட்டிருக்கும். இனிப்பு சற்று அதிகமாகவே இருக்கும்.

நன்றித் திருப்பலி நடைபெற்றமை, கஞ்சி காச்சி ஊற்றப்பட்டமை பற்றிய விபரங்கள் எங்கும் பரவத்தொடங்கின...

அரச படைத்துறையினருக்கும் இச்செய்தி எட்டியிருக்கவேண்டும் என்பது பலரது சந்தேகம்... அது உண்மைதானென்பதை உணர இரண்டு வாரங்கள் காத்திருக்கவேண்டியிருந்தது...

13.11.1993 சனிக்கிழமை.

சில வாரங்களாக மழை பெய்யாத காரணத்தினால் பகலில் வாட்டும் வெயிலும், அதிகாலையில் கொட்டும் மோசமான பனியும் மக்களுக்குப் பலவகையிலும் துன்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

‘ஆடியிலே காற்றடித்தால் ஐப்பசியில் மழை கொட்டும்’ என்பார்கள். இந்த வருடம் ஆடிமாதம் சோளாகக் காற்று சுழன்று அடிக்கவில்லைப்போலும். ஐப்பசி முடிந்தும் மழையையே காணவில்லை.

மழை பெய்யாத காரணத்தினால் பூமி சூடேறி வீசும் வரண்ட அனல் காற்றினாலும், மிதமிஞ்சிய பனியினாலும் பலரும் பலவகை நோய்களினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

‘மனதிலே பயம் வரும்போது தெய்வ பக்தியும் அதிகரிக்கும்’ என்று சொல்லுவார்கள். துன்பங்களும் – நோய்களும் தொடர்ந்து விரட்ட ஆலயங்களையும் அவற்றில் சூடிகொண்டிருக்கும் தெய்வங்களையும் தேடுவது மனித இயல்பு.

அதன் வெளிப்பாடாய், அதிகாலை – கொட்டும் பனியிலும், குருநகர் புதுமைமாதா ஆலயத்தில் நடைபெற்ற வழமையான திருப்பலியில் மக்கள் நிறைந்திருந்தனர். வாரத்தில் செவ்வாய், சனி நாட்களில் புதுமைமாதா ஆலயத்தில் காலைத் திருப்பலி நடைபெறுவது வழமை.

தினம் தினம் பலநூறு பக்தர்கள் சந்தித்துச் செல்லும் ‘புதுமைமாதா ஆலயத்திற்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. 28.10.1621 இல் போத்துக்கேயரினால் தமது நாற்சதுரக் கோட்டைக்குள் கட்டப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலையிலிருந்த ‘வெற்றிமாதா’ ஆலயத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ‘மாதா’ சுருபம் பல புதுமைகள் நிகழ்வதற்குக் காரணமாக இருந்ததாக அறியப்பட்டமையால் ‘புதுமை மாதா’ எனவும், ‘புதுமை மாதா ஆலயம்’ எனவும் அந்நாளில் அழைக்கப்பட்டது.

21.06.1658 இல் ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி போத்துக்கேய கோட்டையையும், அதனுள் கட்டப்பட்டிருந்த ‘புதுமை மாதா’ (வெற்றிமாதா) ஆலயத்தையும் தகர்த்தபோது குருவானவர்கள் புதுமை மாதா சுருபத்தை எடுத்து மறைத்து வைத்தனர். அவர்கள் ‘பத்தேவியா’வுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டபோது சுருவத்தையும் தம்முடனே எடுத்துச்சென்று ‘கோவை’ நகரில் ‘புனித பிரான்சிஸ் அசிசியார்’ ஆலயத்தில் பாதுகாப்பாக வைத்தனர்.*

புதுமை மாதாவின் பக்தியில் முழுகியிருந்த கிறிஸ்தவர்களின் தொடர்ச்சியான முயற்சியால் கோவையில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ள மாதா சுருபத்தை ஒத்த சாயலில், யானைத் தந்தத்தில் சுருபத்தைச் செதுக்கி, பல பிரயத்தனங்களின் பின்னர், குருநகரில் 1780 ஆம் ஆண்டளவில் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட ‘புதுமைமாதா ஆலயத்தில்’ ஸ்தாபித்து வழிபாட்டைத் தொடர்ந்தனர். ‘வெற்றிமாதா’ ஆலயத்தின் வழித்தோன்றலாகவே புதுமைமாதா ஆலயம் இன்றுவரை விளங்குகின்றது.

இருமல், தும்மல், பெருமூச்சுச் சத்தங்களுக்கு மத்தியில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த திருப்பலி நிறைவுபெற்றதும், கொண்டாட்ட வீடுகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கிகளில் ஆரம்பப் பாடலாக பக்திப் பாடல்கள் போட்டிபோட்டு ஒலிக்கத் தொடங்கின.

அதிகாலை நேரமென்பதால் பக்திப் பாடல்கள் எல்லோர் மனதிற்கும் ஆறுதலைக் கொடுத்தது. ஒலிக்கும் பாடலின் வரிகளைத் தாமும் ஒத்துப் பாடிவாறு ஆலயத்திலிருந்து பக்தர்கள் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர்.

* புதுமைமாதா சுருபம் தற்போது கோவையிலுள்ள ‘புனித பேதுரு’ ஆலயத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கூடவே ஆறு புதுமைகள் அடங்கிய படங்களும் வரையப் பட்டுள்ளன. 1658 இல் சுருபத்திற்கு அணிவித்திருந்த உடையும், சுருபத்தை மறைத்துக் கொண்டுசெல்லப் பயன்படுத்திய பெட்டியும் அங்கே பாதுகாப்பாக இருக்கின்றது.

வாடைக்காற்று மற்றும் பனியின் குளிர்மையில் அயர்ந்து தூங்கிவிட்ட கதிரவன் குருநகரின் சனிக்கிழமை ஆரவாரங்களைப் பார்த்து ரசித்தவாறு மெல்லத் தலைகாட்டலானான்.

பனியை ஊடுருவி எறித்த கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்களைத் தம் உடலில் ஏந்தியவாறு அன்றைய தினக் கற்பனைகளுடன், பலர் தமது வீடுகள் நோக்கியும், சிலர் 'புனித யாகப்பர் ஆலயம்' நோக்கியும் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

செவ்வாய், சனி தவிர்ந்த ஏனைய வாரநாட்களில் புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் காலைத் திருப்பலி நடைபெற்று முடிந்த பின்னர் அனேகர் அங்கே தரித்து நின்று தனிப்பட்ட வேண்டுகளுக்காய் வழிபாடு செய்துவிட்டுச் செல்வது வழமை.

புதுமைமாதா ஆலயத்தில் திருப்பலி நடைபெற்றாலுங்கூட அது முடிந்த பின்னர் புனித யாகப்பர் ஆலயம் சென்று அங்கும் வழிபாடு செய்துவிட்டுச் செல்வர். இதனை மிகக் குறைந்த தொகையினரே வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் சிறு சிறு குழுவினர்களாகப் புனித யாகப்பர் ஆலயம் நோக்கிச் செல்லலாயினர்.

பூமி பனியின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து வெகு சீக்கிரமே விடுபட்டதை வெயிலின் அகோரம் உணர்த்தி நின்றது. 'அதிகாலையில் இத்தனை அகோரமா?' என்ற கேள்வி மக்களிடையே எழுத்தான்செய்தது.

சனிக்கிழமை பாடசாலை விடுமுறையென்பதால் பிள்ளைகளின் நச்சரிப்புகளுடன் முழுகுவதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர் பெற்றோர்.

ஞாயிற்றுக்கிழமையை மகிழ்வுடன் வரவேற்கத் தயாராவதுபோல் எல்லோரும் சனிக்கிழமைகளில் தவறாது முழுகுவர். ஞாயிறு அதிகாலை பூசைக்குச் செல்வதற்குரிய ஆயத்த நடவடிக்கைக்கான முழுக்கு எனவும் கொள்ளலாம்.

தாரா முட்டை - பழங்கஞ்சி, சிகைக்காய், சம்போ, போன்றவற்றில் எதையாவது தத்தமது விருப்புக்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்தி முழுகுவதற்குத் தயார்படுத்திக்கொண்டு நின்றனர்.

வானிலே சற்றுத் தொலைவில் இரைச்சல்...

இரைச்சல் நெருங்கி வருவதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

"சுப்பர்சோனிக்..."

சிறுவர்களின் குரல்கள் உரத்து ஒலித்தன.

இரைச்சலின் தன்மையைக்கொண்டு குறித்த ரக விமானமென்பதை ஊகித்தறிவதற்கு சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை தம்மைப் பழக்கப்படுத்தி விட்டார்கள்.

வானிலே சத்தத்தை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு காலைக் கதிரவன் தன் ஒளியினால் 'சுப்பர்சோனிக்' குண்டுவிச்ச விமானம் என்பதை அடையாளம்காட்டி, சிறுவர்களின் ஊகத்தை உண்மையென உறுதிப்படுத்தினான்.

கணிசமான உயரத்தில் பறந்தவாறு குருநகரை வட்டமிட்ட சப்சர்சோனிக், சூரியனைப் பிடித்திடச் செல்வதுபோல் கிழக்கு நோக்கி வேகமாகச் சென்றது.

விமானத்தின் இரைச்சலினால் வீடுகளிலிருந்தவர்கள் வீதிகளுக்கு வந்துவிட்டார்கள்... சிலர் முழுகத் தயாரான உடையுடனும், சிலர் முழுகிய குறையிலும் வந்துவிட்டார்கள்..

விமானத்திலிருந்து போடப்படும் குண்டுகளை அவை போடப்பட்ட இடங்களிலிருந்து தரையைத் தொடும்வரை நிற்பவர்களால் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கும். அதனால் அது விழக்கூடிய அண்ணளவான இடத்தை விரைவாக ஊகித்து அதற்கேற்றாற்போல் நிலத்தில் குப்புறப் படுத்துத் தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் வித்தையை அனேகர் அனுபவத்தால் அறிந்திருந்தார்கள். அதற்கென வெற்றுவெளிகள் மற்றும், வீதிகளையே தேடிச்செல்வர்.

பழக்கப்படுத்திக்கொண்ட வரையறையாக இந்த நடைமுறையை எல்லோரும் தொடர்கின்றனர்.

கிழக்கே சென்ற விமானம் அதே வேகத்தில் திரும்பி வந்தது.

வீதிகளில் நின்ற அனைவரின் கண்களும் இமைமுடாது விமானத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

எதையோ தேடுவதுபோல் வட்டமிட்ட விமானம், வானிலே சாகசம் காட்டுவதைப்போலப் புரண்டு நிமிர்ந்தது, உயர்ந்து பதிந்தது.

வேடிக்கையைப் பார்த்தவாறு நின்ற சிறுவர்களின் உதடுகள் பயத்துடன் கூடிய சிரிப்பை வெளிப்படுத்தின. சில சிறுவர்கள் கைகளைத் தட்டியவாறு துள்ளி விழுந்தனர். கைகளை அசைத்துக் காண்பித்தனர். பெற்றோரின் அதட்டல்களும் இல்லாமலில்லை.

விமானத்தின் வேகம் திடீரென அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. நின்றவர்களின் இதயத் துடிப்பும் அதிகரித்தே காணப்பட்டது. கிழக்கு நோக்கிச் சென்ற விமானம், திரும்பி உயர எழுவதைப்போல் தெரிந்தது.

“நல்லா உயரப்போறான்.... போடப்போறான் போலிருக்கு.... அந்தா.... அந்தா குத்துறான்.... நல்லாப் பதியிறான்.... திரும்புறான்.... அந்தா போடுறான்.... போட்டுறான்.... குண்டு போட்டுறான்....”

பலரது குரல்கள் பின்னிப் பிணைந்து ஓங்கி ஓலித்தன.

பிரதான வீதி - ஓடைக்கரை வீதிச் சந்திக்கு வடகிழக்கால் சற்றுத் தள்ளி நேர் உயரத்தில் பாரிய இரண்டு குண்டுகள் வீசப்பட்டதைப் பலரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

குண்டுகளைக் கொட்டிய விமானம் சில வினாடிகளில் மண்டைதீவை நோக்கி வேகமாகச் சென்று மறைந்துவிட்டது.

குண்டுகள் இரண்டும் முன் பின்னாக தென்மேற்குத் திசை நோக்கிப் பதிந்து பதிந்து வருவதைப் பார்த்தவர்கள், பயத்தினால் எழுந்த நடுக்கத்தால் கால்கள் நிலத்தில் படும் படாத வகையில் தடுமாற நின்றார்கள்.

“இங்கேதான் வரும்போல இருக்கு. வாங்க ஓடுவோம்”

குண்டு வந்துகொண்டிருந்த திசையில் நின்ற சிலர் தமக்குள்ளே முடிவெடுத்தவர்களாக பாதுகாப்புத்தேடி ஓடலானார்கள்.

இவர்களைப்போன்றே பலரும் பற்பல கோணங்களில் நின்று சிந்தித்துத் தம்மைப் பாதுகாத்திடச் செல்லவேண்டிய பாதுகாப்பான இடங்களைத் தேடிப் பிரிந்து செல்லலாயினர்.

பாதை மாறாமல் வந்துகொண்டிருந்த குண்டுகள் இரண்டும் ஆறாம் குறுக்குத்தெருவை ஊடறுத்துத் தாழ்வாகச் சென்றது. சிலர் அப்போதுதான் குண்டுகளின் வரவைக் கண்டிருக்கவேண்டும்.

மிக அண்மையில் விழப்போவதை உணர்ந்த பலர் நின்ற இடங்களிலே நிலத்தில் குப்புறப் படுத்துவிட்டார்கள்.

சில வினாடிகளில்...

“டும்...”

“.....”

“டும்...”

செவிப்பறை உடைந்திடும் அளவிற்கு சத்தங்கள்.

வான்றோக்கி எழுந்தது தீப்பிழம்பு.

பூகம்பம்போல் இரு தடவைகள் நிலம் அதிர்ந்தது.

கட்டடங்கள் பல தள்ளாடின.

பல வீடுகளிலிருந்த கூரை ஓடுகள் தூக்கிவீசப்பட்டன.

ஆறாம் குறுக்குத் தெரு - பாங்ஷால் வீதி - பிரதான வீதி - சின்னக்கடை வீதி போன்றவற்றில் நின்றவர்கள் சிலர், சில மீற்றர் தூரம் தூக்கியெறியப்பட்டனர்.

நிலத்தில் படுத்துக்கிடந்தவர்களும் புரட்டப்பட்டனர்.

இவற்றினால் பலர் காயமடைந்தனர்.

வெடி மருந்தின் நாற்றம் மூக்கை அரித்தது. சிலர் வாந்தி எடுத்தனர், சிலர் மயங்கிவிட்டனர்.

அதிரீவால் காதுகள் மரத்துக் கிடந்தன. காதுக்குள்ளே மிகுதியான இரைச்சல்.

படுத்துக்கிடந்த பலரைப் பறந்துவந்த மரச் சிராய்கள் தாக்கிக் காயத்தையும் ஏற்படுத்தின.

நாலாம் குறுக்குத்தெரு - கடற்கரை வீதி - ஓடக்கரை வீதி - பிரதான வீதிகள் வரையுள்ள வீடுகளிலிருந்தவர்கள் சிவப்பு நிறத்திலான புழுதியில் தோய்ந்திருந்தார்கள்.

இவ் வீதிகளுக்கு அப்பாலுள்ள இடங்களில் நின்றவர்களும், இருந்தவர்களும் தூக்கியெறியப்பட்டார்கள். அவர்களில் சிலர் சிவப்புச் செறிந்த புழுதியும் - புகையும் இணைந்து, இரண்டு தென்னைமர உயரத்திற்கு மேலாக எழுந்ததைக் கண்டு பயத்தில் உறைந்துபோனார்கள்.

இரும்புத் தகரத்தினாலும் - வார்ப்பினாலுமான சிறிய, பெரிய, சுருண்ட துண்டுகள் நாலாபுறமும் சிதறிப் பறந்தன.

நெருக்கமான வீடுகளென்றபடியால் பெரும்பாலான துண்டுகள் வீட்டுக் கூரைகளையே பதம்பார்த்தன. தென்னை மரங்கள் சிலவும் அவற்றை ஏந்திக்கொண்டன.

இத்துண்டுகள் கிட்டத்தட்ட நானூறு மீற்றர் தூரமுள்ள 'புனித செய்ஸ்யர்' ஆலயத்தின் முன்னால் நின்ற ஒருவரைத் தாக்கி முதுகில் பெரும் வெட்டுக் காயத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஐநூறு மீற்றர் தூரமுள்ள தண்ணீர்த்தாங்கி வீதியும், புதிய கடற்கரை வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்த ஒருவரைத் தாக்கி தோள்பட்டையைக் கிழித்து படுகாயத்தை ஏற்படுத்தியது.

இதுபோன்று மேலும் பலர் தாக்கப்பட்டு சிறிய - பெரிய காயங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்தனர்.

குண்டுவெடிப்பின் அதிர்விலிருந்து இன்னமும் மீளாத சிலர் வீதிகளில் படுத்தவாறே கிடந்தனர். மீண்டவர்கள் எழுந்து ஓடத் தொடங்கினர்.

தமக்கு ஏற்பட்ட காயங்களைக்கூட பொருட்படுத்தாமல், 'எங்கு குண்டுகள் விழுந்தது' என்பதைக்கூட அறிந்திட ஆர்வமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

இத்தனை ஆரவாரங்களுக்கும் மத்தியில்...

குண்டை ஏந்திக்கொண்ட 'புனித யாகப்பர் ஆலயம்' தீச்சவாலை - புகை - புழுதிகளுக்குள் முற்றாக முழுகிக் கிடந்ததைப் பார்த்தவர்கள் சிலரே. அவர்களில் ஒருவரேனும் அங்கே தரித்து நிற்கவில்லை. தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள கடற்கரையை நோக்கியும், விளையாட்டுமையானம் நோக்கியும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓடியவர்கள் தெரிவித்துச்சென்ற தகவல்களினால் புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் குண்டு விழுந்து வெடித்தமையைப் பலரும் அறியக்கூடியதாக இருந்தும் முன்னைய அனுபவத்தின் வெளிப்பாட்டினால் எழுந்த பயம் காரணமாக 'குண்டுவிச்சுகள் தொடரலாம்' என்றெண்ணி ஆலயத்திற்கு வர அஞ்சி நின்றார்கள்.

புனித யாகப்பர் ஆலயக் கட்டட உடைவின் பகுதிகள் விழும் சத்தங்கள் இடைக்கிடையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

பாலை மரத்தினாலான ஆலயத்தின் கூரைச் சட்டங்கள் குண்டுவெடிப்பால் சிராய்த்துண்டுகளாகிப் பறந்து சுற்றுப்புறமுள்ள வீதிகளில் மிகுதியாகச் சிதறிக் கிடந்தன.

ஆலயக் கூரையின் பாலைத் தீராந்திகளிலொன்று குருநகர் சனசமூக நிலையம் நோக்கிய திசையில் தூக்கியெறியப்பட்டு 150 மீற்றர் தூரமுள்ள கடற்கரை வீதியில் விழுந்து கிடந்தது. அந்நேரம் எவரும் அங்கு இல்லாமையால் உயிரிழப்புகள் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

ஊரே அடங்கிவிட்டது.

வீதிகளில் எவரும் காணப்படவில்லை. பாதுகாப்புத் தேடி வீடுகளைவிட்டு வெளியேறியவர்கள் வாய்க்கால் மதகுகளின் கீழும், குருநகர் விளையாட்டு மையானத்திலும் பதற்றத்துடன் நின்றார்கள்.

இடைக்கிடை அவர்களின் பார்வைகள் வானத்தையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. தலையிலே குண்டு விழுந்துவிடுமோ என்ற அச்சம்.

வானத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பலரது கண்கள் பூஞ்சை பிடித்து ஒளிமங்கிக் காணப்பட்டன.

வானளாவ எழுந்த புழுதி மற்றும், புகையின் அடர்த்தி மெல்ல மெல்லக் குறைந்துவர புனித யாகப்பர் ஆலயத்தின் தூபிமாடம் வெண்மையாகத் துலங்கத் தொடங்கியது. காலைக் கதிரவனின் ஒளி தூபிமாடத்தின் வெண்மைக்கு மேலும் ஒளியூட்டி, தெளிவூட்டி நின்றது.

குண்டு போடப்படலாமென்ற பயத்தில் நின்றவர்கள் அதனை மறந்து அந்த அற்புதமான காட்சியை இரசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கால் மணி நேரம் கடந்தது...

மேற்கொண்டு குண்டு விழாது என்ற நம்பிக்கைகொண்ட பத்துப்பேர் வரையிலானோர் ஆலயத்திற்கு முன்னாலுள்ள பாங்ஷால் வீதியில் இணைந்து கொண்டனர். குண்டு வெடிப்பால் வான்நோக்கி எழுந்து, அடங்கியிருக்கும் தீச்சுவாலையின் வெப்பம் மற்றும், ஆலய வளாகத்தை முடியவாறு காணப்பட்ட அடர்ந்த புழுதியினால் எவரும் நெருங்க முடியாதவாறு தடுக்கப்பட்டிருந்தார்கள். சிறிது நேர தாமதம்...

நின்றவர்கள் பொறுமையிழந்தவர்களாய் புழுதிக்குள் முழுகி புதையல் தேடுவதுபோல் நுழைந்து விட்டார்கள்.

மேலும் சிலர் வீதியில் கூடினர்.

புழுதிக்குள் புகுந்தவர்கள் புதைகுழியைக் கண்டதுபோல் அலறிய சத்தம்கேட்டுப் புதிதாக வந்தவர்களும் நுழைந்தார்கள்.

ஆலயத்திற்கும், பங்குத்தந்தையின் பணிமனைக்கும் இடைப்பட்ட தரையில் புழுதிதோய்ந்த நிலையில் உடல்கள்....

உணர்ச்சி மேலிட ஓடிவந்தவர்களில் சிலர் இவற்றில் சிலவற்றைக் கடந்தும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தமது தவறையுணர்ந்து குறுகி நின்றனர்.

'ஆலயத்திற்குக் குண்டு போடமாட்டார்கள்' என்ற எண்ணத்தில் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள ஆலயத்தைத் தேடி ஓடிவந்தவர்களே குண்டு வெடிப்பினால் தூக்கியெறியப்பட்டு காயங்களுடனும், மயக்க நிலையிலும் விதைக்கப்பட்டுக் கிடந்தார்கள். அவர்களை குருவானவரின் பணிமனைக்குத் தூக்கி வருவதில் அங்கு நின்றவர்கள் முழுமூச்சாய் ஈடுபட்டனர்.

கணம்கூடத் தாமதியாது ஓடியோடி காரியமாற்றினர்.

அவர்களின் துரித செயற்பாட்டால் இருபது பேர்வரை கண்டெடுக்கப் பட்டார்கள்... வேறு எவராவது இருக்கலாமென்ற சந்தேகத்தில் ஆலயச் சுற்றாடல் முழுவதும் சல்லடைபோட்டுத் தேடினர்.

அவர்கள் எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. ஆலயத்தின் மேற்குப்பக்க வெளி விறாந்தையிலும், புல்தரையிலும் ஐவர் காயங்களுடன் கிடந்தனர்.

இதுவரை கண்டெடுக்கப்பட்ட இருபத்தைந்து பேரில், அடையாளம்

கண்டுபிடிக்க முடியாதவாறு புழுதிதோய்ந்த நிலையில் கிடந்தவர்களைத் துடைத்துச் சுத்தம் செய்யும் பணி தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அதிர்ச்சியினால் அனேகர் சுயநினைவிழந்த நிலையிலேயே கிடந்தனர். அவர்களுக்கு முகத்திலே நீர் தெளித்து, தம்மாலியன்ற முதலுதவிகளையும் செய்தனர். படுகாயமுற்ற இருவர் சுயநினைவு மீளாத நிலையில் கிடந்தமையால் உடனடியாகவே வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

'கனோஜி' என இனங்காணப்பட்ட ஏழுவயதுச் சிறுமியின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. சுயநினைவிழந்த நிலையில் கிடந்த அவளின் தாய் நினைவு தெளிந்து எழுந்ததும் மகளைக் கட்டியனைத்துக் கதறியழுத காட்சி நின்றவர்களின் கண்களில் நீரை வரவழைத்தது.

பெரும்பாலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட எல்லோரும் காயங்களுடனேயே காணப்பட்டனர். காயத்தின் தாக்கத்தினாலும், தூக்கியெறியப்பட்டமையால் ஏற்பட்ட உடல் உபாதையினாலும் அவர்கள் பட்ட அவதி நின்றவர்களைக் கலங்கச் செய்தது. சிலர் வேதனை தாங்கமுடியாமல் அழுதுகொண்டுமிருந்தார்கள்.

அத்தனை பேரும் உடனடியாகவே வைத்தியசாலைக்கு வாகனத்தில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டார்கள்.

வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டவர்களில் அருனோதயன் (2மாதம்), நவாஜி (1வயது), வவாஜி (1வயது), நிந்துஷா (2வயது), மேலும் 7 வயது நிரம்பிய மூன்று சிறுவர்களும் இருந்தனர்.

பாங்ஷால் வீதிப் பக்கமுள்ள புனித யாகப்பர் ஆலய வெளிவாசலில் கூட்டம் அதிகமாகிக்கொண்டிருந்தது.

ஆலயச் சுற்றாடலில் புழுதி பாதியளவு அடங்கிக் காணப்பட்டபோதும், ஆலயத்தின் கூரை மரங்களும், சீமேந்துக் காறைகளும் விழும் சத்தங்கள் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தமை நின்றவர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது.

25.07.1861 இல் அத்திவாரமிடப்பட்டு 1876 இல் கட்டிமுடிக்கப்பட்டு கம்பீரமாய் எழுந்து நின்ற புனித யாகப்பர் ஆலயம் கண்ணேரத்தில் கற்குவியலாகக் கிடந்ததை, அடங்கிச்செல்லும் புழுதியின் ஊடாக பார்த்தவர்கள் குமுறினார்கள்... வாய்விட்டுக் கதறினார்கள்... உணர்வு மேலீட்டால் தடுமாறினார்கள்...

இதயம் வளமையைவிட வேகமாகத் துடித்தது. தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் ஆலய வளாகத்தில் நுழைந்தனர்.

கற்குவியலாய்க் கிடக்கும் ஆலயத்தைப் பார்த்துக் கண் கலங்கியவாறு இடிபாடுகளின் துகள்களை கைகளில் ஏந்தியபடி உணர்ச்சியற்று நின்றனர்.

புழுதி வெகுவாக அடங்கியும் வெடி மருந்தின் மணம் தலை சுற்றுவது போல் இருந்ததனால் சிலர் கைக்குட்டையால் முக்கை மறைத்துக் கட்டிவாறு நிற்க, சிலர் தொடர்ந்து நிற்கமுடியாமல் வெளியேறினர்.

மிகக் குறைந்த புழுதிகள் மறைத்தபோதும் ஆலயத்தின் அழிவுகளும், சுற்றாடலும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

ஆலயத்தின் கிழக்குப்பக்க விறாந்தையில் தொடராக இருந்த பாரிய தூண்களில் எட்டுத் தூண்கள் முற்றாகவே தகர்ந்து, சிதறிக் கற்களும் - காறைகளும் நீண்ட குவியலாகக் கிடந்தன.

ஆலயப் பின்பக்கமிருந்து 7ஆம் 8ஆம் தூண்களுக்கு இடையிலேயே ஒரு குண்டு விழுந்திருக்கவேண்டுமென ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதற்கு சமாந்தரமாக இருந்த உட்சவர் அதாவது கல்லறை ஆண்டவரின் பீடத்தை மருவியிருந்த சுவர் நொருங்கி உட்பக்கம் குவியலாகக் கிடந்தது.

1876 இல் காலிலிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கருங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட வாசற்படிகளில் ஒன்று பலதுண்டுகளாய்ச் சிதறிக் கிடந்தது.

வைரம் பாய்ந்த ஆலயக் கதவுகள் - சாளரக் கதவுகள் - நிலைகள் பெயர்க்கப்பட்டும், நொருங்கியும், சுற்றுப்புறங்களில் தூக்கியெறியப்பட்டும் கிடந்தன.

வெளி விறாந்தைத் தூண்களையும், உட்பக்கச் சுவரையும் இணைத்திருந்த கூரை மரங்கள் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்தன. ஓடுகள் முற்றாக நொருங்கி சிறு துண்டுகளாகப் பரவிக் கிடந்தன.

தேவாலயத்தின் முன்பக்கமாக அமைந்திருந்த மணிக்கோபுரம், அதனோடு சேர்ந்த முன்பக்க சுவர், ஆலயப் பின்பக்கம் அமைந்திருந்த தூபியுடன் இணைந்த பின்பகுதியைத் தவிர ஏனையவை முற்றாக சேதமடைந்திருந்தன. முன்பக்கப் பெரிய வாசற் கதவு, நிலைகள் தூள் தூளாகச் சிதறிக் கிடந்தன.

ஆலயத்தின் கிழக்குப்பக்கமாக இருந்த குருமனை, புனித யாகப்பர் மண்டபம், தண்ணீர்த்தாங்கி, திரு இருதய வாசிகசாலை, சென் ஜேம்ஸ் மகனார் பாடசாலை ஆகியவையும், இரு கடைகளும் சேதமடைந்திருந்தன. சுற்றுப்புறமுள்ள பத்துக்கு மேற்பட்ட வீடுகள் சேதமடைந்திருந்ததாகத் தகவல்கள் வெளியாகியிருந்தன.

தூக்கியெறியப்பட்டு தண்ணீர்த்தாங்கியின் கீழ் மயங்கிக் கிடந்த ஆலயப் பங்குத்தந்தை அருள்திரு நேசநாயகம் அடிகளார் அப்போதுதான் எழுந்து வந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து உதவிக் குருவானவரும் காயத்துடன் வந்தார்.

பங்குத்தந்தையின் பணிமனை மறைப்புச் சுவருக்கு உட்புறமாகத் தண்ணீர்த்தாங்கி இருந்ததனால் எவரும் அவர்களைக் கவனிக்கவில்லை.

உதவிக் குருவானவர் கூறியதன் பின்னர்தான் ஆலயத்தில் குண்டுவிழுந்த பகுதிக்குள்ளும் சிலர் இருந்ததை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

‘ஆ...’

பலரது குரல்கள் ஒன்றாக ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்தின...

குண்டு விழ்ந்த இடமென ஊகித்த பகுதியின் கற்குவியல் ஓரங்களை உற்றுப்பார்த்தனர். அந்தச் சூழலில் மனித எலும்புகளும், சதைகளும், இரத்தச் சிதறல்களும் புழுதி படிந்து கிடந்ததை அப்போதுதான் கண்டனர்.

கண்டவர்கள் தம்மையறியாது வாய்விட்டுக் கதறினர்.

இருபது மீற்றர் தூரமுள்ள பங்குத்தந்தையின் வசிப்பிடச் சுவரிலும் மனித சதைச் சிதறல்கள் ஒட்டிக்கிடந்தன.

உணர்ச்சி மேலீட்டால் அனைவரின் தேகங்களும் நடுங்கின... நிற்பதற்கே கால்கள் கூசின... இருவர் மயங்கி விழுந்தனர்.

அழகுரல் சத்தம் உயர எழுந்து தொடராக நீண்டது. நின்ற அத்தனை பேருமே அழுதார்கள்.

திருப்பலிக்குச் சென்றவர்களில் திரும்பி வராதவர்களைத் தேடிவந்த உறவினர்களும் கூட்டத்தினரோடு கலந்து நின்றனர். அவர்கள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் உரத்து அழுததுடன், கைகளால் தலையில் அடித்து அடித்து வேதனையில் துவண்டனர்.

பார்த்தவர் இதயத்தைப் பிழிந்தது போல இருந்தது.

இவற்றை வேதனையுடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சிலர் உடனடியாகவே செயலில் இறங்கினர்... எவரேனும் உயிரோடு இருப்பார்களென்ற எதிர்பார்ப்பு அவர்களுக்கு..

மூன்று அடி அகலத்தையும், இருபத்தேழு அடி உயரத்தையும் கொண்ட பருமனான சுவரும், பதினாலு அடி சுற்றளவைக்கொண்ட தூண்களும் - தூணின் மேற்பகுதியில் பத்து அடி உயரமானதும், மூன்றரை அடி அகலமானதுமான மேற்கட்டுகளும் அதன் கூரைகளும் இடிந்து விழுந்து கற்குவியலாகக் கிடக்கும் இடத்தில் சிறு பூச்சிகூட உயிரோடு இருக்காது என்பதையோ, எந்தவொரு பொருளும் முழுமையாகவோ, சேதமில்லாமலோ கிடைக்காது என்பதையோ தெரியாதவர்களல்லர்.

ஆயினும் மனஉந்தவினால் செயலில் இறங்கினர். தூதி நடவடிக்கையால் உயிரிழப்பைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என்பதை உறுதியாக நம்பினர்.

குறைந்த இடிபாடுகளுடன் காணப்பட்ட ஆலயத்தின் மேற்குப் பக்கத்தால் உள்ளே நுழைந்தனர். மையப் பகுதியின் கூரையில் மறு குண்டு விழுந்து வெடித்துள்ளமையை உள் நுழைந்தவர்களால் ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

கூரை முற்றாகச் சிதைந்து சிதறிக்கிடந்தது. சூரிய ஒளி தடையின்றி ஆலயத்திற்குள் வியாபித்திருந்தது.

இந்த இரண்டு குண்டுவெடிப்புகளின் தாக்கத்தால் ஆலயத்தின் கூரை, தூண்கள், சுவர்கள் நொருங்கி விழுந்தது மட்டுமல்ல விழாத சுவர்களில் வெடிப்பும், சீமேந்துப் பூச்சுக்கள் உடைந்து விழுந்த நிலையிலும் காணப்பட்டன.

கூரை மரங்களும், ஓடுகளும் பரவலாகச் சிதறியும், குவிந்தும் கிடந்தன...

மேலும் கூரை மரங்களில் சில கீழே விழுவதற்குத் தயாரான நிலையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

1883 இல் புயலினால் சேதமடைந்த கூரைக்குப் பதிலாக பாலைச் சட்டங்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கூரை மரங்களும், குறுக்குச் சட்டங்களும் முறிந்தும், துண்டாடப்பட்டும் கிடந்தமையைக்கொண்டு குண்டுவெடிப்பின் தாக்கத்தை உரைக்கூடியதாகவிருந்தது.

1876 இல் முல்லைத்தீவுக் காட்டில் அற்புதமான வழிகாட்டலினால் சேகரிக்கப்பட்டு, எடுத்துவரப்பட்ட, தனித்தனி பாலை மரங்களால் செய்யப்பட்டதென

ஆலய வரலாறு கூறுகின்ற, 35 அடி உயரத்தையும், ஒன்றரை அடி விட்டத்தையும், சமசீரான உருண்டையையும் கொண்ட உட்புற மரத்தாண்களிலொன்று முறிந்து, பிளந்து கிடந்தது. மூன்று தூண்கள் பெயர்ந்து விழுந்து கிடந்தன.

பரந்து கிடக்கும் சிதறல்களையும், தம்முன் உறங்கிக் கிடக்கக்கூடிய ஆபத்துக்களையும் கடந்து, மீட்புப் பணியாளர்கள் முன்னோக்கிச் சென்றார்கள்.

தினமும் திருப்பலி நடைபெறும் பிரதான பலிபீடம் தகர்ந்து தரை மட்டமாகக் கிடந்தது. பலிபீடத்தின் பின்பக்க மறைப்பின் உயரமான நடுப் பீடத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த பத்து அடி உயரமான 'இருதய ஆண்டவர்' சுருபமும், அதற்குக் கீழே இருந்த நாலு அடி உயரமுள்ள சிலுவையிலறைந்த யேசுவின் சுருபமும் சேதமெதுவுமின்றி காட்சிதந்தன.

பார்த்தவர் மலைத்துப்போய் நின்றார்கள்.

இருதய ஆண்டவர் சுருபத்துக்கு இரு பக்கங்களிலும் நிறுத்தப்பட்டிருந்த புனித அருளப்பர் மற்றும் புனித யாகப்பரின் சுருபங்கள், அவை வைக்கப்பட்டிருந்த பீடங்கள் யாவும் தகர்ந்து இருந்த இடம் தெரியாது சுக்குநூறாகச் சிதறிக்கிடந்தன.

இருபக்கங்களிலும் நாலு அடி வித்தியாசத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த இரு சுருபங்களும் பீடங்களுடன் நொருங்கிவிழுந்த அதேநேரம், நடுப் பீடத்தில் உயரமாக இருந்த இருதய ஆண்டவர் சுருபமும், அதற்குக் கீழிருந்த சிலுவையில் அறையுண்ட யேசுவின் சுருபமும் துளிகூட சேதமின்றி இருந்தமை பலரையும் ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

அவர்களையும் அறியாத உணர்வுமேலீட்டால் தேகம் சிலிர்த்தது. மனதுக்குள் வேண்டிக்கொண்டார்கள். உணர்வுடன் கரங்குவித்து, சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி நின்றனர்.

“ஆ...ஆ...ஆ...”

சிறு குழந்தையின் அழுகரல் அவர்களின் கவனத்தை திருப்பியது... சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனர்... பாலைச்சட்டங்கள் ஒன்றின்மேலொன்றாய் விழுந்துகிடந்தன. ஓடுகள் பரவிக் கிடந்தன. குரலுக்குரிய குழந்தையின் சுவடே தெரியவில்லை.

“ஆ... ஆ... ஆ...”

மீண்டும் அதே அழுகரல்...

குரல்வந்த இலக்கை உற்றுப்பார்த்தவாறு அவ்விடத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

விழுந்து - குவிந்து கிடந்த பாலைச்சட்டங்களுக்கும், குறுக்கு வளைக்கும் இடையில் சிறைப்பட்டு கிடந்த குழந்தை கைகளை உயர்த்தி அசைத்தவாறு அழுகையுடன் கிடந்தது.

குழந்தை யேசு கைகளை விரித்தவாறு கிடப்பதைப்போன்ற காட்சி... தமது கண்களை நம்பமுடியாமல் மூடி மூடித் திறந்தனர். தேகம் சிலிரக்க, இதயம் வேகமாக அடிக்க ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“ஆஆ...ஆஆ...”

நின்றவர்களைக் குழந்தை கண்டதனாலோ என்னவோ சத்தம் சற்று வித்தியாசமாகவும், உரத்தும் கேட்டது.

மெதுவாக, நிதானமாக குழந்தையை நெருங்கினார்கள். குழந்தைக்கு எவ்வித பாதிப்புகளும் ஏற்படாத வகையில் சிலர் பாலைச் சட்டங்களைக் கைகளால் ஏந்திக்கொள்ள, குறுக்கு வளைகளை வேறு சிலர் தாங்கிக்கொள்ள லாவகமாகக் குழந்தையை வெளியே எடுத்தார்கள்.

அங்கே நின்றவர்களுக்கு அவர்களை மீறிய சந்தோஷ உணர்வு கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்தது. பெரியதொரு சாதனையைச் செய்த மகிழ்ச்சி...

குழந்தையின் அழகை நின்று முகத்தில் புன்னகை தோன்றியது. சந்தோஷ மிகுதியால் குழந்தையை மாறிமாறி முத்தமிட்டனர்.

குழந்தையுடன் மகிழ்ந்திருந்தவர்கள், சற்றுத்தள்ளி ஒரு பெண் பாலைச் சட்டங்களுடன் இணைந்தார்போல் இரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடப்பதையும் கண்டனர்.

அடுத்த கணமே அவளை நெருங்கித் தூக்கிப் பார்த்தபோது அவளது உயிர் பிரிந்திருப்பதை உணர்ந்தனர்.

சந்தோஷத்திலும் ஒரு வேதனை.

குழந்தைக்கு அண்மையில் இப் பெண் கிடந்தபடியால் குழந்தையின் தாயாக இருக்கலாமென ஊகித்தார்கள். அப் பெண் வெளியே தூக்கிவரப்பட்டபோது குழுமி நின்றவர்களின் அலறல் காதை அடைத்தது. ஏதுமறியாத அந்தப் பிஞ்சு தன்னைத் தூக்கிவருபவருடன் கையசைத்து, உரத்துச் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

அழுதவர்கள் மெய்மறந்து நின்றார்கள்.

வேதனையிலும் கடுகளவு சந்தோஷம்.

கண்டெடுக்கப்பட்ட பெண் 'ஜெயசீலி' என அடையாளம் காணப்பட்டாள். குழந்தையின் பெற்றோர் கூட்டத்தினரிடையே நின்றார். குழந்தையைக் கண்டதும் தவிப்புடன் ஓடிவந்து, கண்கள் நிறைந்த கண்ணீருடன் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டனர். குழந்தையின் பெயர் 'சுதா'. வயது ஆறு மாதம். ஜெயசீலியுடன் ஆலயத்திற்கு வந்திருந்தாள். குழந்தையின் நெற்றியில் உரசல் காயம் காணப்பட்டதால் பெற்றோருடன் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டாள்.

ஒரு பெண் சடலமாகவும், ஒரு குழந்தை உயிருடனும் மீட்கப்பட்டதனால் கற்குவியலுக்குள் மேலும் யாராவது அகப்பட்டிருக்கலாமென்ற எண்ணம் மீட்புப் பணியாளர்களுக்குத் தோன்றியது. எவரது உத்தரவுக்காகவோ, உதவிக்காகவோ காத்திருக்காமல் குவிந்துகிடந்த கற்களை அகற்றும் பணியில் தீவிரமாக இறங்கினார்கள்.

சிறுவர், வாலிபர், வயோதிபர் என்ற வேறுபாடுகளின்றி மீட்புப் பணியில் இணைந்துகொண்டார்கள்.

உடல் வியர்க்க, வெடி மருந்தின் மணம் மூக்கை அரிக்க, கற்களைத் தூக்கும்போது எழும் புழுதியின் தாக்கம் உபாதையைக் கொடுக்க; எவற்றையும்

பொருட்படுத்தாமல் கடமையாகக் கருதி வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களின் விடாமுயற்சியால் ஒருபகுதிக் கற்குவியலின் உயரம் மெல்ல மெல்லக் குறையத்தொடங்கின. ஆனால், அடங்கிக் கிடந்த புழுதி கற்குவியலிலிருந்து மீளவும் உயரஉயர எழுந்து இடையூறு ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

குண்டு விழுவதற்குச் சற்றுமுன் வழிபாட்டை முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்திலிருந்து சென்ற பெண் மூலம் குண்டுவிழுந்த இடத்தில் இருந்தவர்கள் பற்றிய விபரம் தெரியவந்தது...

ஆலய வெளிப்புறத்தில் குண்டுவிழுந்து வெடித்ததாகக் கருதப்பட்ட இரண்டு தூண்களுக்கு இடையிலான வெளியில் குருவானவரின் சமையற்காரரும், குடிநீர் விநியோகப்பகுதி ஊழியரும் இருந்தனர்.

தூண்களுக்கு நேரே கல்லாய்க் குவிந்துகிடக்கும் கல்லறை ஆண்டவர் பீடத்திற்கு முன்பாக சிலர் குழுமி இருந்து வழிபட்டனர்.

“கொஞ்சம் முந்தி விழுந்திருந்தா ஒரு முப்பது பேர் எம்பிட்டிருப்போம். கண்பேர் போயிற்றாங்க. நான் போய் கேற்றால திரும்பேக்க சிலபேர் உள்ள ஓடிவந்தாங்க. நான் விறுவிநென்று அந்தச் சந்திக்குப் போகேக்க குண்டு விழுந்திற்று நானும் றோட்டில் விழுந்திற்றன்...”

‘சென். ஜேம்ஸ் விதிச்’ சந்தியைக் கையால் காட்டியவாறு முச்சவாங்கச் சொல்லிமுடித்தார். பயம் அவளை ஆட்கொண்டிருந்ததை உரைக் கூடியதாக இருந்தது. தனக்குத் தெரிந்தவரை பீடத்தின் முன்னாலிருந்த ஆட்களின் பெயர் விபரங்களை கூறினார்.

திருப்பலிக்கு வந்தவர்களில் திரும்பி வராதவர்களைத் தேடிவந்த உறவினர்களும் அப்பெண்ணின் கூறியதை உறுதிப்படுத்தினார்கள். பெண்ணின் கூற்றால் அவர்களைத் தாம் இழுந்துவிட்ட முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

தாங்கமுடியாத வேதனையுடன் நிலத்தில் குந்தியிருந்தவாறு தலையில் அடித்து, தரையில் அடித்து உரத்து அழத் தொடங்கினார்கள்..

நின்றவர் கண்களில் ஈரம் கசிந்தது...

கல்லாய்க் குவிந்து கிடக்கும் இந்த ஆலயத்தில் காலைத் திருப்பலி இடம்பெறாமையால் ‘கல்லறை ஆண்டவரை’ வழிபடுவதற்கு வந்தவர்களில் சிலர் மட்டுமே இருந்தார்கள். இங்கு திருப்பலி நடைபெற்றிருப்பின் உயிரிழப்புகள்...!

நினைத்துப் பார்த்தவர்களின் இதயம் உறைந்தது. மனதிற்குள் ‘புனித யாகப்பரை’ நினைத்துக்கொண்டார்கள்.

பெண் குறிப்பிட்டுக் கூறிய இடத்தை நெருங்கிப் பார்த்தபோது, அங்கே கற்கள் மலையாய்க் குவிந்து கிடந்தன.. கல்லறை ஆண்டவர் வழிபாட்டில் இருந்தவர்களை இலக்கு வைத்தே தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது போன்ற தோற்றப்பாட்டை குவிந்து காணப்பட்ட கற்குவியல் தோற்றுவித்தது.

குண்டுத் தாக்குதல்கள், எறிகணைத் தாக்குதல்கள் இம்மக்களுக்குப் புதிதான ஒன்றல்ல..

01.06.1986 இல் குருநகர் சென் ஜேம்ஸ் மகாவித்தியாலய விளையாட்டு மைதானத்தில் விளையாடக்கொண்டிருந்த ஐஸ்பிளான்ற வீதியைச் சேர்ந்த மூன்று சிறுவர்கள் கோட்டையிலிருந்து ஏவப்பட்ட எறிகணையால் தாக்குண்டு, தூக்கியெறியப்பட்டு முள்ளுக்கம்பி வேலியில் சிக்குண்டு உடல் சிதறி மாண்டார்கள்.

24.10.1987 இல் குருநகர் இறங்குதுறையில் தரித்துநின்ற ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட 3½ தொன் இயந்திரப் படகுகளும் அதற்குரிய தொழில் உபகரணங்களும் குண்டுவிச்சால் முற்றாக எரிந்து சாம்பலாகின. சூழ்நிலை அறிந்து தொழிலாளர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டமையால் உயிரிழப்புகள் தவிர்க்கப்பட்டன. ஒவ்வொன்றினதும் அன்றையப் பெறுமதி மூன்று இலட்சம் ரூபாவாகும்.

02.08.1990 இல் 'காப்பெற் பொம்மிங்' என்ற பெயரில் குருநகரிலிருந்து அறுபது வீதமான வீடுகள் முற்றாக அழிக்கப்பட்டும், ஏனையவை பெரும் சேதத்திற்கும் உள்ளாக்கப்பட்டன. முன்னராகவே மக்கள் இடம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டதனால் உயிரிழப்புகளிலிருந்து தப்பினர்.

இதன் தொடராக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட 3½ தொன் இயந்திரப் படகுகள், 50 வரையிலான 17 அடி நீளத்தைக்கொண்ட நாரிழைப் படகுகள், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட 17 அடி நீளத்தைக்கொண்ட மர வள்ளங்கள் போன்றவை முற்றாகவே அழித்தொழிக்கப்பட்டன.

குருநகர் சீனோர் வலைத்தொழிற்சாலை, இரண்டு பனிக்கட்டி தொழிற்சாலைகள், 25 சிறுதொழில் நிலையங்கள், 10 'எஸ்வ்' வான்கள் எனப்பட தொடர்ந்து அழிக்கப்பட்டன. இதனால் பல மில்லியன் ரூபா பெறுமதியான குருநகரின் வளங்கள், மூலதனங்கள் முற்றாக இல்லாதொழிக்கப்பட்டன. சுடுகாடு போன்ற தோற்றத்திலேயே குருநகர் காணப்பட்டது.

08.08.1990 இல் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த குருநகர் மக்கள்மீது குண்டுத்தாக்குதல் நடைபெற்றது. குண்டு போடப்பட்டதைக் கண்டதனால் தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உடனடியாகவே மைதானத்திற்கு ஓடிவந்து குப்புறப் படுத்துவிட்டார்கள். தாமதமாய் ஓடிவந்தவர்களில் ஒருவர் கொல்லப்பட பதினொரு பேர் படுகாயம் அடைந்தனர். அவர்களில் சிலர் உடல் ஊனத்துடன் இன்றும் வாழ்கிறார்கள்.

அவ்வாறே 18.08.1990 இல் பாஷைபூர் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தில் அடைக்கலம் புகுந்த குருநகர் மக்கள்மீது நடத்தப்பட்ட எறிகணைத் தாக்குதலினால் ஆறு பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். உடலுறுப்புகள் துண்டாடப்பட்டு, உடல் வெட்டிக் கிழிக்கப்பட்டு கிடந்தவர்களை தள்ளு வண்டலில் கிடத்தி இரத்தம் சிந்தச்சிந்த வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசென்ற காட்சி பார்த்தவர்கள் மனதை நொருக்கியது.

இந்தச் சம்பவங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பலரும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்றார்கள். அவர்கள், அன்று தாம்பட்ட துன்பத்தை மீட்டுப்பார்த்தபோது வேதனையின் உச்சத்திற்கே சென்றுவிட்டார்கள். அவர்களை அறியாமலே வெளியேறிய கண்ணீரை சிரமப்பட்டும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

சூரியஒளி திடீரெனக் குறைந்து இருள் கௌவிக்கொண்டது...

இருளைத் தொடர்ந்து மழை வானத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவதுபோல் கொட்டத் தொடங்கியது..

சில நாட்களாக மழையே இல்லாது வெறுப்புடன் இருந்தவர்கள் மழையைக் கண்டதும் அதனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்கள். அதுவும் அண்மைய காலங்களில் கண்டிருக்காத பெரிய மழையாக கொட்டிக்கொண்டே இருந்தமை மேலும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

'குண்டு வெடிப்பினால் வானம் ஓட்டையாகி விட்டதோ?' என்று நினைத்தவர்களுமுண்டு. கொட்டும் மழை காரணமாகப் பார்வையாளர்களாக நின்றவர்கள் ஒதுங்கிக்கொண்டார்கள்.

மீட்புப் பணியாளர்கள் மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் தமது சேவையிலேயே கண்ணாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மழை பெய்வது ஓரளவு ஆறுதலாகவும் இருந்தது. புழுதி திரும்பத்திரும்ப எழுவது தடுக்கப்பட்டதுடன் வெடிமருந்தின் சகிக்கமுடியாத மணமும் இல்லாதொழிந்தது.

கிட்டத்தட்ட பதினைந்து நிமிடங்கள் வரை பெய்த மழை முற்றாக நின்றதும் இளவெய்யில் ஆட்கொண்டது. மழையில் முழுகி ஈரம் தோய நின்ற மீட்புப்பணியாளர்கள் சோர்வின்றி உத்வேகத்துடன் இடைவிடாது கற்களை அகற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களது முயற்சியின் பயனாய் ஆலயத்தின் சீமேந்துத் தரை மெல்லத் தலைகாட்டியது. எல்லையைத் தொட்டுவிட்ட சந்தோஷம் அவர்களுக்கு.

தரையில் தேங்கிநின்ற மழைநீர் சிவப்பு நிறமாகக் காணப்பட்டன. அவர்கள் இதயத்தில் ஒரு நெருடல்... ஒருவரையொருவர் பரிவுடன் பார்த்துக்கொண்டனர்.

தயங்கித் தயங்கிக் கற்களை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்தனர்.

சில கற்களில் மனிதச் சதைகள் ஓட்டிக் கிடந்தன.

பார்த்ததும் கை, கால்கள் பதறிடத் தவித்தனர். இதயத்தின் வேகமான துடிப்பும், வேதனையும் கண்ணீராக வெளியேறியது.

துவண்டுவிடாமல் தொடர்ந்த அவர்களது முயற்சியில் ஆட்கள் இருந்ததற்கான அடையாளங்கள் மெல்லத் தலைகாட்டின.

சேலையின் பகுதிகள்... துண்டாடப்பட்ட விரல்கள்... சதைத் துண்டங்கள்... எலும்புகள், சேதமடைந்த நிலையில் செப்ப புத்தகங்கள்... செபமாலை... கைப்பை... என ஒவ்வொன்றாய் அச்சுற்றாடலிலிருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்தன....

குழறிவந்த அழுகையைக் கட்டுப்படுத்தி, மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு கண்டெடுத்த பொருட்களை பார்வைக்காக வெளியே கொண்டுவந்தனர்.

அவற்றைக் கண்டதும் பார்வையாளர்களிடையே விம்மல், அழுதூரல்... இடைக்கிடை எழுந்து பரவியது.

இடிபாடுகளுக்குள் சிக்குண்டவர்களது உறவினர்கள் தாம் நிற்கும் இடத்தையும் மறந்து தலையிலும் - மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு அழத் தொடங்கினார்கள். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது நின்றவர்களுக்குப் பெரும்

சிரமமாக இருந்தது.

அவர்களின் இரத்த உறவுகள் சதைத் துண்டங்களாக வெளியே வரும்போது எவரால் அமைதி காக்கமுடியும்?

வேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் மீட்புப் பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சில சிறுவர்கள் தாமாக வெளியேறிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் விரக்தி அடைந்தவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள்.

கற்களை அகற்ற அகற்ற மனித எச்சங்கள் தொடராக வந்துகொண்டிருந்ததால், ஒரு சவப்பேழை எடுத்துவரப்பட்டு இடிபாடுகளிடையே வைக்கப்பட்டது. கண்டெடுக்கப்பட்ட சதைத்துண்டங்கள் - உடல் எச்சங்களை அதற்குள் போட்டவாறு மீட்புப்பணியைத் தொடர்ந்தனர்.

அகற்றப்பட்ட முதலாவது குவியலில் மனித உடலின் எச்சங்களையும் வேறு பொருட்களையும் தவிர முழுமையான உடலங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. முயற்சியை கைவிடாது தொடர்ந்து அருகிலிருந்த மற்றொரு குவியலை அகற்றத் தொடங்கினர்.

மீட்புப்பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் எவருக்கும் கற்களைத் தூக்கிப் பரிச்சயமில்லை. இதனால் சிலரது கைகள் புண்ணாகியிருந்தன. அவர்கள் தொடர்ந்து செய்யமுடியாத நிலையிலிருந்தனர். சிலரது கை - கால்களில் கற்கள் உரசியதால், கிழித்ததால், இடறி விழுந்ததால் காயங்களேற்பட்டிருந்தன. இருந்தும் தமது உடல் - உள் வேதனைகளை மறந்து கைகளுக்குத் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டு கற்களை அகற்றும் பணியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டனர். இவற்றைக் கண்ணுற்ற புதியவர் சிலரும் மீட்பு வேலையில் இணைந்துகொண்டனர்.

எல்லோரினது கடின முயற்சியாலும் குறித்த பகுதியில் குவிந்து கிடந்த கற்கள் அகற்றப்பட்டு இறுதிநிலைக்கு வந்துவிட்டனர்.

சீமேந்துத் தரையோடு மருவிக்கிடந்த கற்கள் இரத்தம் தோய்ந்தவாறும் - சதைத் துண்டங்கள் ஒட்டியவாறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்ததுடன் அவற்றின் கீழே உடலங்களும் கிடப்பதைக் கண்டனர்.

பணியாளரின் உடல் நடுக்கம் கண்டது...

தகவல் வெளியே பரவியதும் நின்ற அனைவருமே வேதனையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தவித்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது உறவுகள் என்ற உணர்விலே காணப்பட்டமையால் கண்களில் கண்ணீர் இல்லாதவர்களைக் காணவே முடியவில்லை.

உருக்குலைந்த - சிதைந்த நிலையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஐந்து சடலங்களும், துண்டாடப்பட்டுக் கிடந்த உடலுறுப்புகளும் வெளியே கொண்டுவரப்பட்டன.

அழகுரல் வானளாவ எழுந்தது...

அகேர வெயிலினாலும், உருக்குலைந்த சடலங்களைக் கண்ட வேதனையின் உச்சத்தினாலும், தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத சிலர் மயங்கி விழுந்தனர்.

எடுத்துவரப்பட்ட, ஒரு சிறுமி - இரண்டு ஆண்கள் - இரண்டு பெண்களினது சடலங்களின் துண்டாடப்பட்ட கைகள், கால்களை இனங்கண்டு சேர்த்த பின்னர் உடுத்திருந்த உடைகளைக்கொண்டு அவைகள் அடையாளம் காணப்பட்டன.

சிந்துஷா, அன்ரன், வெண்ணிலா, அக்கினேஸ் என அடையாளம் கண்டனர். ஒரு ஆணின் சடலம் அடையாளம் காணமுடியாதவாறு சிதைந்து கிடந்தது.

அடையாளம் கண்டவர்களது உறவினரின் அலறல், அங்கு நின்ற அனைவரையும் கலங்கச்செய்தது.

கல்லறை ஆண்டவர் பீடத்திற்கு முன்னால் ஆட்கள் இருந்ததாக கூறப்பட்ட இடங்களிலிருந்த கற்குவியல்கள் பெரும்பாலும் அகற்றப்பட்டு, அங்கே கிடந்தவைகளுடன் இதுவரை ஏழுபேரின் உடலங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

ஆண்கள் இருவர் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பகுதி குண்டு விழுந்த இடமென்பதால் பெரிய குழியாக இருந்தது.

குழிக்குள் கற்களும், சுண்ணாம்புக் காறைகளும் விழுந்து கிடந்தன. அவற்றை அகற்றத் தொடங்கினர்.

பாதி அகற்றப்பட்ட நிலையில் ஒட்டப்பட்ட சதைத் துகள்களும்... எலும்புச் சிராய்களும்... உறைந்த இரத்தக்கறைகளும் குழிக்குள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன.

இரத்தத்தைக் கண்டதனால் முன்றரப்போலவே வேகத்துடன் அகற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களது வேகத்தால் குழிக்குள் கிடந்த அனைத்துக் கற்களும் அகற்றப்பட்டும் உடல்களைக் காணமுடியவில்லை... குழியின் சுற்றாடல்களிலும் கிடந்த கற்களும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டன.

பயனில்லை....

உடல்கள் இங்கே இல்லையென்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

அப்படியானால் 'குருவானவரது சமையற்காரனினதும், குடிநீர் விநியோகப் பகுதி ஊழியனினதும் உடலங்கள் எங்கே?'

"....."

உடலங்களைக் காணாது திகைப்பில் நின்றவர்களுக்குப் புதிதாய் வந்த தகவல் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

'அன்ரன்' என்பவர், தனது மனைவி 'புள்பல்லா' கல்லறை ஆண்டவரது பீடத்தின் முன்படியில் இருந்து வழிபட்டதைச் சிலர் கண்டதாகவும் அவளைக் காணவில்லையென்றும் கேட்டுவந்துள்ளார்.

யார் என்ன பதில் சொல்வதென்ற நிலை... இன்னமும் இருப்பது கல்லறை ஆண்டவரின் பீடம் மட்டும் தான். தேடவேண்டிய பகுதியும் அதுதான்.

தாமதிப்பதில் பயனில்லையென்பதால் குழியை ஆராய்வதை விடுத்து கல்லறை ஆண்டவரின் பீடத்திலுள்ள கற்களை அகற்றத் தொடங்கினார்கள்.

உடைந்த சுவரின் பகுதிகள் பீடத்தின் மேலாக விழுந்து நொருங்கிச் சிதறி முன்பக்கம் பரவிக் கிடந்ததால் அவற்றை அகற்றுவதில் கரும் சிரமம் இருக்கவில்லை. ஆனால் பீடத்தின் மேல் கிடந்த கற்களை மிகச் சிரமப்பட்டே அகற்ற வேண்டியதாயிருந்தது.

சிறியதும் பெரியதும் இறுகிய நிலையிலிருந்த செங்கல் தொகுதிகளை மரக் கட்டைகள் கொண்டு முண்டிபோட்டுப் புரட்டி எடுத்து அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பலரது இணைந்த முயற்சியால் கற்கள் கணிசமாக அகற்றப்பட்டு விட்டன. கற்குவியல் மிக இறுக்கமாகக் கிடந்ததால் மழைநீர் உட்புகவில்லை. அதனால் மீண்டும் தூசிகள் மேலெழலாயின.

பீடம் உடைந்து அமிழ்ந்து கிடந்தது...

பீடத்திற்குக் கீழ் கல்லறை ஆண்டவருக்கு மறைப்பாகப் போடப்பட்ட கண்ணாடி மறைப்பு நொருங்கிக் கிடந்தது. அவை சிலருக்குக் காயத்தையும் ஏற்படுத்தின.

சில கண்ணாடித் துண்டுகளில் இரத்தத் துளிகள் படிந்தும் காணப்பட்டன. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்...

ஏற்கெனவே எடுக்கப்பட்ட உடலங்களின் இரத்தச் சிதறல்களாக இருக்கலாமென்ற எண்ணத்தில் தொடர்ந்து மிகவும் நிதானமாக கற்களை அகற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

கல்லறை ஆண்டவரின் பீடம் அமைந்துள்ள சமந்தரமான மேல் படிக்கட்டு வரை கற்கள் அகற்றப்பட்டன.

பணியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு எதிர்பார்க்காத அதிர்ச்சி. கைக்குட்டை ஒன்று மடித்தவாறு கிடக்கக் கண்டனர். மிதமிஞ்சிய ஆவலுடன், கைகள் நடுங்க அதனை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தபோது உள்ளே முப்பது ரூபா இருந்தது. வாய்விட்டுக் கதறவேண்டும்போலத் தோன்றியது அவர்களுக்கு...

ஒரு பெண் இங்கே இருந்தமையைச் சுட்டும் அடையாளமா இந்தக் கைக்குட்டையும், முப்பது ரூபாவும்...?

ஆவேசத்துடன் கற்களை அகற்றினார்கள்...

எடுக்கப்பட்ட கற்களில் இரத்தம்... சதைத் துண்டங்கள்... எலும்பின் துகள்கள்... கூடவே தலையிர் சிதறல்களும் காணப்பட்டன...

அன்றன் குறிப்பிட்டதன்படி புஸ்பல்லா இங்கே இருந்தமைக்குரிய தடயங்களாகவே அவற்றை நோக்கினர். மேலும் உடல் கிடைக்கலாமென்ற எதிர்பார்ப்பிலும், ஆவலுடனும் தொடர்ந்தனர்...

கல்லறை ஆண்டவரின் பீடத்தின், மேற்படிக்கட்டு மேடையின் விளிம்புவரை கிடந்த கற்கள் அனைத்தும் அகற்றப்பட்டன. இருந்தும், கிடைக்கப்பெற்ற தடயங்களுக்குரிய பெண்ணின் முழுமையான உடல் கண்டுபிடிக்கப்படாமை ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

குழப்பத்தில் தடுமாறினார்கள்.

உடலங்களைத் தேடி வேறு எங்கும் தோண்டிப் பார்க்கவேண்டிய

தேவையிருக்கவில்லை. உறுதிப்படுத்தப்பட்ட இடங்கள் - சந்தேகத்திற்கிடமான இடங்களிலிருந்து கற்கள் அனைத்தும் அகற்றப்பட்டு, உன்னிப்பாகத் தேடப்பட்டு முடிந்துவிட்டது.

அப்படியானால் பெண்ணின் உடல்...?

'எங்கே...? எங்கே...? எங்கே...?'... எதிரொலியாய் எல்லோர் உள்ளத்திலும் எதிரொலித்தது.

"....."

மௌனமே எஞ்சியது.

பணியாளர்களில் சிலர் களைப்பு மிகுதியால் பீடத்தின் படியில் அமர்ந்துவிட்டனர். சிலர் தொங்கிய முகத்துடன் வெளியேறினர்.

அன்றன் அவர்களையே வெறித்துப் பார்த்தவாறு நின்றார் மனைவியைப் பற்றிய ஏதாவது பதில் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில்.

"கா... கா... கா..."

கோவில் கூரை தகர்ந்துகிடந்ததால் சில காகங்கள் உள்ளே புகுந்து வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன.

சில கட்டாக்காலி நாய்களும் உட்புகுந்து தமக்குள்ளே சண்டை இட்டவாறு ஓடித்திரிந்தன...

இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இரு பணியாளர்கள் அவற்றைக் கலைப்பதற்கென ஓட்டுத் துண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவர் நாய்களைத் தூரத்திச் செல்ல, மற்றவர் காகங்களை கலைத்திடச் சென்றார்.

இருவரும் தமது இலக்கு நிறைவேறிய திருப்தியில் திரும்பி வந்தனர்.

"அங்கே ஏதோ மினுங்குது...!"

ஒருவன் கூறியவாறு சுட்டிக்காட்டிய இடத்தை மற்றவன் காந்து பார்த்தான். மழை பெய்ததால் புழுதி கழுவப்பட்டு நிலம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அங்கே தேங்கிக்கிடந்த சொற்ப மழைநீருக்குள் மினுமினுப்பு...

என்னவென்று அறியும் நோக்கில் இருவரும் அதனைண்டை சென்றனர். ஒருவன் அதனை எடுத்தான்.

"தோடு..."

அவனது குரல் உணர்ச்சி மேலீட்டால் ஓங்கி ஒலித்தது. கையை உயர்த்திக் காட்டினான். கோடி ரூபா கிடைத்த பூரிப்பு அவனுக்கு...

இளைப்பாறிய பணியாளர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

மழை நீரால் கழுவிடும் கழுவப்படாத நிலையில் உறைந்திருந்த இரத்தத்துடன் காதின சிறு பகுதியும், அதனில் சிவப்பு - வெள்ளை நிறக் கற்களிலாலான தோடும் காணப்பட்டது.

ஆவலுடன் வெளியே கொண்டுசென்ற அவர்கள், புள்பலீலாவின் கணவனிடம் காண்பித்தார்கள்.

தோட்டைக் கண்டதும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் குழந்தைபோல் விம்மி விம்மி அழுதார். அருகில் நின்றவர்கள் அவரின் அழுகையைத் தடுக்க

விரும்பாமல் மௌனமாய் நின்றார்கள்.

“இது அவையினர் தோடுதான்... கிட்டடியில்தான் வாங்கினவ...”

அழகையின் மத்தியில் உறுதிபடக் கூறினார்.

கைலேஞ்சியையும் காட்டினார்கள்.

அதையும் உறுதிப்படுத்தி கண்ணீர் மல்க பெற்றுக்கொண்ட அவர், முகத்தைக் கைகளால் மூடியவாறு உரத்து அழுத்தொடங்கினார். அவரைப் பொறுத்தவரை அவை மட்டுமே அவரது மனைவியின் அடையாளச் சின்னங்கள்...

மனைவியின் முகத்தை இறுதியிலேனும் பார்க்கமுடியாமல் போய்விட்ட வேதனையை நினைத்தோ என்னவோ அவர் அழுதுகொண்டேயிருந்தார். அவரது சோகத்தை வார்த்தைகளால் வடிக்கமுடியாது. அருகே நின்றவர்கள் உணர்ச்சியற்றவர்களாய் மரத்துப்போய் நின்றார்கள். அவருக்கு ஆறுதல் சொல்வதற்கு எவருக்கும் துணிவு வரவில்லை.

தோடும், கைலேஞ்சியும், முப்பது ரூபாவும் அந்தப் பெண்ணின் எச்சங்களென்றால்...

பெண்ணின் உடல்....?

“.....”

இரு ஆண்களின் உடல்கள்...?

“.....”

கல்லோடு கல்லாக - மண்ணோடு மண்ணாக - புழுதியோடு புழுதியாக இரத்தம், சதை, எலும்புத் துகள்கள் அனைத்தும் கலந்து, உறைந்து விட்டனவா? காற்றோடு காற்றாகக் கலந்துவிட்டனவா?

மழை நீரோடு நீராகக் கரைந்துவிட்டனவா?

கேள்விகள் வார்த்தைகளின்றி முளைவிட்டன...

பங்குத்தந்தையின் வசிப்பிடச் சுவரில் ஒட்டிக்கிடக்கக் காணப்பட்ட சதைத் துகள்கள் ஆண்களுடையவையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். குண்டு வெடித்தபோது அவர்கள் இருந்த இடம் அதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பெண்ணின் உடல்...?

விடைகிடைக்காத கேள்விகளைத் தமக்குள்ளே கேட்டவர்களாய், பணியாளர்கள் தாம் நிற்கும் தரையை உன்னிப்பாய் அவதானித்தார்கள்.

அவர்களிடையே பரபரப்பு...

தோடு கண்டெடுத்த அந்தச் சுற்றாடலில் சதைத்துண்டங்கள் விதைத்தவாறு காணப்பட்டன.

கால் வைத்து நிற்பதற்கே அஞ்சினர்...

காகம் வட்டமிட்டதன் காரணம், நாங்கள் தமக்குள்ளே சண்டை பிடித்ததன் காரணம் இப்போது தெளிவாகியது.

மனித சதைகளை உண்டு பசியாறவே அவைகள் முயற்சி செய்திருக்கின்றன...

நினைத்தபோது அவர்கள் உதிரம் கொதித்தது.

இந்தச் சதைச் சிதறல்கள் கணவனால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பெண்ணிலுடையதாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

ஜீரணிக்க முடியாத உண்மைகள்... அவர்கள் மூவரும் முகம் தெரியாதவர்களாய் உருமாறி விட்டார்கள்...

தமது ஜீவனோபாயத் தொழிலுக்காகக் கடலுக்குச் சென்றவர்கள் சீருடைக்காரர்களால் அவ்வப்போது கூட்டாகவும், தனியாகவும் நூறு பேருக்குமேல் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பாதிக்கு மேற்பட்டோரது உடலங்கள் கிடைக்கவேயில்லை. அத்தனையும் கடலோடு சங்கமித்து, கடல் மண்ணுக்கு உரமேற்றி விட்டது..

தரையிலும் பத்துக்கு மேற்பட்டோரின் உடல்கள் கிடைக்கவே இல்லை. அவர்கள் தீயோடு சங்கமித்து - சாம்பலாகி மணலோடும், காற்றோடும் கலந்து விட்டார்கள்.

அவ்வாறே இந்த மூவரினது உடல்களும் மண், மழைநீர், காற்று, புழுதியோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டன. மனித சுவாசத்துடன் சங்கமமாகி விட்டன.

நேரம் பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

வெயில் தனது உச்ச வெப்பத்தை வெளிக்காட்டி நின்றது.

சடலம் எதுவும் இல்லையென்ற முடிவில் கற்கள் அகற்றும் பணி தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டது.

தமது பணியை நிறைவேற்றிய திருப்தியில் தாம் பட்ட துன்பங்களை மறந்து நிற்கும் மீட்புப் பணியாளர்கள்...

இறுதி நேரத்தில் கூட உடலைப் பார்க்கமுடியாத அளப்பரிய வேதனையில் கிடைக்கப்பெறாத உடலங்களின் உறவினர்கள்...

சதைந்த உடல்களை சீசெய்து பிரேதப்பெட்டிகளிலிட்டு வீடுகளுக்கு கொண்டுசெல்லத் துடிக்கும் அவற்றின் சொந்தங்கள்...

ஆலயத்திற்கு இப்படியொரு அவலநிலை ஏற்பட்டுவிட்டதே என்ற அங்கலாய்ப்பில் ஆலயப் பக்தர்கள்...

இவ்வாறு பல நிலையினரின் சங்கமத்தில் ஆலயப் பகுதி காணப்பட்டது.

'அபயம்தேடும் மக்களின் இறுதித்தெரிவு ஆலயங்கள்' அந்த ஆலயத்தையே அழித்துவிட்டானே என்ற ஏக்கத்தில் உளமுருக கண்ணீர் சிந்தியவாறு, திரண்டிருந்த மக்கள் கூட்டம் மௌனமாய்க் கலைந்துசெல்லத் தொடங்கியது...

பிரேதப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்ட உடலங்கள் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டு மரணவிசாரணையின் பின்னர் அங்கிருந்து வீடுகளுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டன.

அடையாளம் காணமுடியாமல் உருக்குலைந்தும், எவராலும் உரிமை

கோரப்படாமலும் கிடந்த ஆணின் சடலத்தை என்ன செய்வதென்ற குழப்பத்தில் நின்றனர்.

இதுவரை எவரும் தேடிவராமல் சிந்திக்கவைத்தது. வேறு ஊர்களிலிருந்து யாசிக்க வரும் ஆதரவற்ற சிலர் ஆலயத்தின் வெளி விறாந்தையில் தங்குவதண்டு. அவர்களில் ஒருவராக இருக்கலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்தனர்.

சதைத்துண்டுகள் போடப்பட்டிருந்த சவப்பேழையில் உருக்குலைந்த சடலத்தையும் வைத்து வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

குருவானவரின் அறிவுரையின்பேரில் அன்றையதினமே பிரேதங்களை அடக்கம் செய்வது என அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இடம்பிடு சூழல், உருக்குலைந்த உடலங்கள் போன்றவற்றைக் கருத்திற்கொண்டே இத்தகைய முடிவுக்கு வந்தனர். உரிமைகோரப்படாத சடலத்தை மதியம் அடக்கம் செய்வது எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

சோகத்தைச் சமந்தவர்களும், அமைதியாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்களில் பலரும் கலைந்து சென்றார்கள்...

நின்றவர்கள் செல்ல, புதியவர்கள் தனியாகவும் குழுக்களாகவும் வரத்தொடங்கினர். அவர்கள் சோகமயமாகவே காணப்பட்டனர். அவர்கள் மட்டுமல்ல ஊரே உணர்வின்றி ஊனமுற்று, முடங்கிக் கிடந்தமையை உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

சோர்வின்றிப் பணியாற்றியவர்களுக்கு சிற்றுண்டியும், தேநீரும் வழங்கப்பட்டன. சொற்ப ஓய்வின் பின்னர் தம்மைத் திட்பபடுத்திக்கொண்டவர்களாய் மீண்டும் மீட்புப் பணியைத் தொடர்ந்தனர்.

கல்லறை ஆண்டவர் பீடத்தின் மேலே கிடந்த பெரிய - சிறிய கற்கள் அகற்றப்பட்டன. பீடத்தின் நொருங்கிய சீமேந்துக் காரைகளும், சுண்ணாம்புக் காரைகளும் அகற்றப்பட்டன...

எஞ்சியிருப்பது...?

.....

என்ன ஆச்சரியம்!...

கனவா?... நனவா?...

கல்லறை ஆண்டவர் சுருபம் 'சேதமெதுவுமின்றி இருந்தது.

எதிர்பார்த்திருந்ததைப்போல் நொருங்காமல், உடையாமல் முழுமையாய்க் கிடந்தமை கண்டு ஆச்சரியத்தால் கண்கள் அகல விரிந்தன.

சந்தேகத்தில் மீண்டும் பார்த்தனர்.

பரவசம் அவர்களை முழுமையாக ஆட்கொண்டது. உடல் பதறியது... உள்ளம் படபடத்தது... உணர்வு சிலிர்த்தது... கண்கள் கலங்கியிருந்தன. இது வேதனையில்ல ஆனந்தத்தில்...

'எதையுமே முழுமையாக எடுக்கமுடியாது' என்ற எண்ணத்தில் இருந்தவர்களுக்கு எதிர்மறையான காட்சியாக அமைந்ததால் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

தளர்ந்த கைகளுடன் நிதானித்து எதையும் செய்யமுடியாத நிலையில் நின்ற அவர்கள், மெல்லமெல்லச் சுருபத்தின் மேல் பரவிக்கிடந்த சிறிய காறைகளைப் பக்குவமாய் அப்புறப்படுத்தத் தொடங்கினர்.

காறைகளுடன் இணைந்து கிடந்த சிறிய கற்களும், கண்ணாடித் துண்டுகளும் நிதானமாக அகற்றப்பட்டன.

பாதுகாப்புக் கண்ணாடி பொருத்தப்பட்டிருந்த முதிரைச் சட்டங்கள் பல துண்டுகளாக உடைந்து கிடந்தன...

இத்தனைக்கும் மத்தியில் சுருபத்தில் சிறு சேதங்கூட ஏற்படவில்லை...

ஒப்பிட்டுப் பார்த்தவர்கள் வியப்பின் எல்லைக்கே சென்றுவிட்டார்கள். சொல்வதற்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. கண்களை மூடி மனதிற்குள் 'ஆண்டவரே' என உருக்கமாய் நினைவுசுந்தார்கள்.

1947 இல் குருநகரைச் சேர்ந்த 'அவறான் லியோ' என்பவரால் 'மஞ்சவண்ணா' மரத்தில் செதுக்கப்பட்டது இந்தக் கல்லறை ஆண்டவர் சுருபம்.

சாதாரண மனிதனின் உயர அளவுகளுடன், தலை மற்றும் கை, கால்கள் அசையக்கூடியவாறு பொருத்தப்பட்டு பாடையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த சுருபத்தின் முகத்தில் உள்ள கருணை, சாந்தம் கல்நெஞ்சக்காரரையும் கலங்கச் செய்யும்.

ஆண்டுதோறும் தவக்காலத்தில் பெரியவெள்ளியன்று இயேசு சிலுவையில் மரணிக்கும் நிகழ்வு இந்த ஆலயத்தின் முன்றலில் காட்சிப்படுத்தப்படுவது வழமை. அதற்கு இந்த சுருபமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. குறித்த நேரத்தில் 'பசாணி'ல் எட்டாம் பிரசங்கம் வாசிக்கப்படும்போது சிலுவையில் அறையப்பட்டுள்ள இயேசுவின் உடல் ஏறி, இறங்கி, தலை கவிழ்ந்து மரணிக்கும் காட்சி பார்ப்பவர் மனதை உருகவைக்கும்.

சிறப்புமிக்க இந்தச் சுருபம் எந்தவித சேதமுமின்றி கண்மூடி உறங்குவது போலக் கிடந்தமை புதுமையாகவிருந்தது.

அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியை இமை மூடாமல் பார்த்தவாறு நெக்குருகி, உடல் சிலிரிக்க நின்றனர் பணியாளர்கள்.

அவர்களின் உடல் வேதனையெல்லாம் காற்றாய்ப் பறந்துவிட்டது.

புத்துணர்ச்சி... புதுவேகம்...

அற்புதத்தைக் கண்டவர்கள்போல் ஆனந்தத்துடன் காணப்பட்டனர்... ஆச்சரியத்தில் முழுகியிருந்தனர்.

"இத்தனை கற்கள் மலைபோல் குவிந்து கிடக்கையில் சேதமெதுவுமின்றி சுருபம் எப்படித் தப்பியது?"

பலரது விடைகாணமுடியாத கேள்வியாக முளைத்தெழுந்து எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது.

"இது புதுமை என்றுதான் சொல்லவேணும்..."

சிலரது குரல்கள் தெளிவாகக் கேட்டன. அனைவரும் மனமுருகி வேண்டதல் செய்தனர்...

குவிந்து நின்றவர்களின் ஆரவாரத்திற்கு மத்தியில் கல்லறை ஆண்டவர் சுருபம் பணியாளர்களால் தூக்கிச்செல்லப்பட்டு குருவானவரின் பணிமனையில் வைக்கப்பட்டது.

ஏற்கெனவே பணியாளர் ஒருவரால் எடுத்துவரப்பட்ட 'புனித யாகப்பர்' சுருபமும் அங்கேதான் வைக்கப்பட்டிருந்தது. புனித யாகப்பர் சுருபம், ஆலயத்தில் கற்குவியல் கிடந்த இடத்திற்கு மூன்று அடி வித்தியாசத்தில் கண்ணாடிக் கூட்டில் இருந்தபோதிலும் நொருங்கி விழுந்த கூரை மரங்கள் மற்றும், ஓடுகளால் சேதமெதுவுமேற்படாது பாதுகாப்பாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நடந்துமுடிந்த துன்பத்திலும் ஒரு ஆறுதல்.

பணியாளர்கள் தமது வேலையை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்களும் முன்னைய துயரத்தை மறந்து மலர்ந்த முகத்துடன் அமைதியாகக் கலையத் தொடங்கினர்.

பணியாளர்கள் சிறிது ஓய்வின் பின்னர் திட்டமிட்டபடி உரிமை கோர்ப்பாத சடலத்தை வைத்தியசாலையிலிருந்து எடுத்துவந்து சேமக்காலையில் அடக்கம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தனர்.

பழக்கமில்லாத வேலை, தொடர்ந்து செய்ததாலேற்பட்ட களைப்பு மிகுதியினால் உடல் சோர்ந்துநின்ற பணியாளர்கள் தம்மால் இயன்ற சேவையைச் செய்த மனநிறைவில் தமது வீடுகள் நோக்கி சென்றனர்.

பி.ப. 3.30 மணி. மரணம் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு வீட்டிலும் திரளான மக்கள் கூடியிருந்தனர்...

மாரடிப்புகள், இழவுசொல்லி அழகைகள், கண்ணீர் வடிப்புகள், இறந்தவர் பற்றிய கண்ணோட்டங்கள் எனப் பெரும் சோகமயமாய்க் காணப்பட்டன மரணவீடுகள்.

மரண வீட்டிற்கு வருகைதந்திருந்த பெண்கள் வீடு மற்றும், கொட்டகைகளின் உள்ளே இருக்க ஆண்கள் வீதியில் நிரையாகப் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் இருந்தனர். வந்தவர்களுக்கு வெற்றிலை, பீடி - சிகரெற் - சுருட்டு என்பனவற்றை வழங்குவதில் சிறுவர்களிடையே போட்டி நிலவியது.

உடனடிக் கொலைகள்... உடனடி சவஅடக்கங்கள்... மக்களுக்கு அளவிடமுடியாத வேதனையைக் கொடுத்திருப்பதை மரணவீட்டிற்கு வந்திருந்தவர்களிலிருந்து உணரக்கூடியதாயிருந்தது.

வேதனையின் வெளிப்பாடாய் நடந்து முடிந்த துன்ப வரலாறுகள் இழவுகளாக அழகைகளுடன் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கேட்கும் ஒவ்வொரு உள்ளங்களும் துன்பச் சுவையைச் சுவைப்பதுபோன்ற உணர்வுகளில்

மூழ்கியிருந்தன.

தம்மையறியாது வெளிவரும் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தவித்தவர் பலர்.

நாலு மணிக்கு முன்னர் பிரேதம் எடுக்கவேண்டுமென்ற அறிவுறுத்தலின் பிரகாரம் அனைத்துக் கருமங்களும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன...

பிரேதத்தை சூழ்ந்து நின்றவர்களின் கதறல்களுக்கும், மாரடிப்புகளுக்கும் மத்தியில் இறுதிச்செபம் வாசிக்கப்பட்டது.

செபம் முடிந்ததும் சவப்பேழை மூடியால் மூடப்பட்டது.

வானிலே இரைச்சல்....

வீதியில் நின்றவர்கள் தடுமாற்றத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தனர்.

சுப்பர்சோனிக் வட்டமிட்டது...

காலையில் நடந்த துன்பியல் நிகழ்வுகளின் படிப்பினைகள் பயத்தை வரவழைக்க நின்றவர்கள் அதிர்ந்துபோனார்கள்.

சுப்பர்சோனிக் மீண்டும் வட்டமடித்தவாறு வானிலே சுழன்று, புரண்டு சென்றது. என்ன நடக்கப்போகின்றதென்பதை அறியாதவர்களாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தார்கள்.

வெளிப்பட்ட இரைச்சலிலிருந்து விமானம் குருநகரையே சுற்றிச் சுற்றிவருவதை நின்றவர்களால் ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

சில நிமிடங்களில்...

“டும்... டும்... டும்..”

வித்தியாசமான பல சத்தங்கள்...

‘ஹொக்கர்’ தாக்குதல் சத்தங்கள் என சிலர் இனங்கண்டனர். சத்தங்கள் மிக அண்மையிலேயே கேட்டன...

இவை, ‘குருநகரை மட்டுமே குறிவைத்தது போன்ற செயற்பாடுகளே நடைபெறுகின்றன’ என்பதை உணர்த்தினின்றன.

காலையில் குண்டுத்தாக்குதல்..

இப்போது ஹொக்கர் தாக்குதல்...

பீதிகொண்டவர்களாய்த் தடுமாறினர்.

“நாங்க குற்றமென்ன செய்தனாங்க...”

பலரது உள்ளங்கள் எழுப்பிய வினா...

பதில்...

“டும்... டும்...”

மீண்டும் சுற்றாலில் சத்தங்கள் தொடராகக் கேட்கத் தொடங்கின. மரணவீட்டில் நின்றவர்களில் பாதிப்பேருக்குமேல் காணவில்லை.

பாதுகாப்புத்தேடி தத்தமது வீடுகளுக்கும், மறைவிடங்களுக்கும் ஓடிவிட்டார்கள்.

சில நிமிட வித்தியாசத்தில் மீண்டும் சுப்பர்சோனிக் மிகப் பதிவாக வட்டமிட்டதைக் கண்டதும் நின்ற மீதிப்பேரும் ஓடத்தொடங்கினார்கள்...

மரணவீடுகள் மௌனித்துக்கிடந்தன...

சுற்றால்கள் ஆளரவமின்றிக் காணப்பட்டன.

மரண வீடுகளில் போடப்பட்டிருந்த தகரக் கொட்டகையின்கீழ் சவப்பேழையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சடலங்களைச் சூழ இருந்த மிக நெருங்கிய உறவினர்களைத் தவிர வேறு எவருமேயில்லை. அவர்களையும் பயம் ஆட்கொண்டேயிருந்தது.

பி்றிதொரு சுயர்சோனிக் புதிதாகத் தோன்றியது. அதுவும் பதிந்தவாறே வட்டமிட்டது.

உறவினர்களும் உடல் நடுங்கத் தவித்தார்கள்...

'சடலத்தைக் கொண்டுசெல்வதா? விட்டுச்செல்வதா?'

பயத்தின் எல்லையில் நின்று தடுமாறினார்கள்...

.....
அரைமணி நேரமாக அமைதி நிலவியது.

உறவினர்களிடையே புதியதொரு தென்பு, அடுத்துச் செய்யவேண்டிய நடவடிக்கைகளில் கவனத்தைத் திருப்பினர்.

பாதுகாப்புத்தேடி ஓடிய ஆண்களில் சிலர் மறைந்திருந்து வருவதைப் போல் மரண வீடுகளைத் தேடி வெருட்சியுடன் வந்தனர்.

நேரம் ஐந்து மணியை நெருங்கிவிட்ட நிலையில் சடலங்களை அடக்கம் செய்வதுபற்றி வந்தவர்களுடன் யோசிக்கலானார்கள்.

அவர்களது துரித முயற்சியின் பயனாக அனைத்துச் சடலங்களையும் வாகனமொன்றில் ஏற்றி ஒன்றாகச் சேமக்காலைக்குக் கொண்டுசெல்வதென முடிவெடுக்கப்பட்டது.

தாமதியாமல் ஒரு எல்வ் வானில் ஆறு மரணவீடுகளிலிருந்த பிரேதங்களும் சேகரிக்கப்பட்டன.

நெருங்கிய உறவினர்களில் சிலர் மட்டும் ஈருருளிகளில் பின்தொடர கொஞ்சேஞ்சி மாதா சேமக்காலை நோக்கி வாகனம் நகர்ந்து சென்றது... ஆயினும், மக்களெல்லாம் மன உளைச்சலிலேயே இருந்தார்கள்.

சவ அடக்கத்தைக்கூட சம்பிரதாய முறைப்படி செய்யவிடாமல் தடுக்கப்பட்ட செயல் அனைவர் மனங்களையும் நோகடித்தது. தாம் இம்மண்ணில் 'தமிழனாய்ப் பிறந்ததை' எண்ணித் தம்மையே நொந்துகொண்டனர்.

140 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பழமைவாய்ந்த புனித யாகப்பர் ஆலயம் தகர்க்கப்பட்ட செய்தியை அறிந்தவர்கள் மிகவும் வேதனை அடைந்தனர். பலரும் பார்வையிட்டு அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கத் தவறவில்லை.

1876 இல் குருநகர் மேஸ்திரியான 'சந்தியோகு'வால் ரோமானிய சிற்பக்கலை வடிவமைப்பில் முருகைக் கற்களால் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட மாபெரும் தூபிமாடம் வரலாற்றுச் சான்றாகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. உள்நாட்டு -

வெளிநாட்டுக் கட்டடக்கலை நிபுணர்களை ஆச்சரியத்தில் மூழ்கவைத்தது மட்டுமல்ல ஐரோப்பியர்களால் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்ட தூபிமடத்தைக் கொண்டமைந்ததே புனித யாகப்பர் ஆலயமாகும்.

இதனால் இந்த ஆலயத்தின்பால் பலரது கவனசர்ப்பும் இருந்தமை வியப்புக்குரியதல்ல.

பங்குத்தந்தையின் முயற்சியால் அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் தகவல்கள் தெரியப்படுத்தப்பட்டன. இதனால் பல மட்டங்களிலிருந்தும் குண்டுத் தாக்குதலுக்கான கண்டனங்கள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன.

அநுதாபங்களும் குவிந்தவண்ணமேயிருந்தன...

யாழ். மறைமாவட்ட ஆயர் மேதகு தீயோப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களும் ஆகவேண்டிய காரியங்களில் ஈடுபடத் தவறவில்லை.

இந்நிலையில்...

அடுத்துச் செய்யவேண்டியது பற்றிச் சிந்திக்கலானார்கள்.

தகர்க்கப்பட்ட ஆலயத்தை 'மீளப் புனரமைக்க முடியுமா?' என்ற சந்தேகம் கூடியிருந்தவர்கள் எல்லோருக்குமே இருந்தது.

'39 குடும்பங்களால் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட ஆலயத்தை, இப்போது ஐம்பது மடங்காக உயர்ந்துள்ள குடும்பங்களால் புனரமைக்க முடியாதா?

என்ற கேள்வியும் எழாமலில்லை.

ஆயினும் தன் வளங்களை, செழுமையை, மூலதனங்களை குருநகர் இழந்து நிற்கும் இந்நேரத்தில் இதுபற்றி சிந்திக்கவே முடியாது. மாற்று வழிகளையும் ஆராயவேண்டிய தேவை இருந்தது.

உடனடி செயற்பாடாக, குண்டுத்தாக்குதலைக் கண்டித்து - பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டமைக்கு எதிர்ப்பும் தெரிவித்து மெளன ஊர்வலம் நடத்துவதென முடிவெடுக்கப்பட்டு அதற்கான நாளும் குறிக்கப்பட்டது.

03.12.1993, வெள்ளிக்கிழமை காலை எட்டு மணி.

குருநகர் புனித யாகப்பர் ஆலய முன்றல் ஆண்களும் - பெண்களுமாக நிரம்பி வழிந்தது.

குண்டுத் தாக்குதல்களாலும், எறிகணைத் தாக்குதல்களாலும் புண்ணாகிப்போன நெஞ்சத்தினர் தமக்குத்தாமே புனுகு போட முனைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த முயற்சியின் வெளிப்பாடாய்ப் புறப்பட்டனர் அகிம்சையைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு...

ஆம் இவர்கள்...

கடந்த மாதம் 13 ஆம் திகதி குன்றா அழகுடன் நிமிர்ந்து நின்ற ஆலயம் குண்டுகளால் கிளறி எறியப்பட்டமையைக் கண்டிக்கப் புறப்பட்டுவிட்டனர்...

வழிபாட்டிலிருந்தவர்கள் இல்லாதொழிக்கப்பட்டமைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப் புறப்பட்டுவிட்டனர்...

சுவ அடக்கத்தைக்கூட சம்பிரதாய முறையில் செய்யவிடாமல் விமானத்திலிருந்து றொக்கற்றுக்களால் தாக்கி மக்களைக் கலைத்த நெறிகெட்ட செயலை விளக்கிடப் புறப்பட்டுவிட்டனர்...

உண்மைகளை உள்நாட்டுக்குள்ளேயே முடக்கிவிடாமல் உலக நாடுகளுக்கு எடுத்துரைத்து நீதி கேட்கப் புறப்பட்டுவிட்டனர்...

‘அமைதி வழியிலான சாத்வீகப் போராட்டமேயன்றி ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி அல்ல’ என்பதை மனதிற்கொண்டு அதன்படி வழிநடத்துவதில் ஏற்பாட்டாளர்கள் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தார்கள். அதற்கான அறுவறுத்தல் அனைவருக்கும் காத்திரமான முறையில் விடுக்கப்பட்டது.

ஒரு சிறு தவறுகூட பெரிதாக்கப்பட்டு சேறு பூசப்படும் என்பதை நன்றாகவே அறிந்திருந்தார்கள். அதனால் முன்னேற்பாடுகளில் அதிக கவனம் செலுத்தினார்கள்.

காலை 9.00 மணிக்கு அமைதிப்பேரணி ஆரம்பமாகியது.

கலந்துகொண்டவர்கள் அனைவரும் கறுப்புத்துணியால் தமது வாயை மூடிக் கட்டியிருந்தார்கள்.

சமயக் குரவர்கள் முன்செல்ல பெருந்திரளானோர் அமைதியாய்ப் பின் தொடர்ந்தனர்.

நடந்த உண்மைகளை வெளிச்சத்துக்குக்கொண்டுவரும் சுலோகங்கள், பதாகைகளைத் தாங்கியவாறு, உணர்வுபூர்வமாகப் பங்குகொண்ட மக்களின் மௌன ஊர்வலம் மெல்லமெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டங்களோ, அசம்பாவிதங்களோ இல்லாமல் செயலகம் நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த பேரணி பெருந்திரளானோரின் கவனத்தை ஈர்த்ததுடன் பார்வையாளர்களாக நின்றவர்களில் பலர் அறியாதிருந்த உண்மைகள் வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டன.

கறுப்புத் துணியால் வாப்களை மூடிக்கட்டியவாறு முதற் தடவையாக நடத்தப்பட்ட ஊர்வலம் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் அவலக் குரல்களாக ஒவ்வொருவர் இதயத்தையும் வருடியது. அந்தவகையில் ஊர்வலம் பெரும் வெற்றியையே கொடுத்தது.

உலங்குவானூர்தியும் சில தடவைகள் வட்டமிட்டு ஊர்வலத்தை உன்னிப்பாய்க் கவனித்துச் சென்றது.

இதனால் உடனடியாக எந்தப் பாதிப்புகளும் ஏற்படவில்லையாயினும் அது பறந்ததன் காரணத்தை உணர இரண்டு நாட்கள் எடுத்தன.

இன்பம் - துன்பம் - இயல்பு வாழ்க்கை என வண்டில் சக்கரமாய்ச் சுழன்று செல்லும் மனித வாழ்வின் இயற்கை நியதியில் இலங்கையில் தமிழ்நாட்டில்

பிறந்தவனின் வாழ்வும் - நியதியும் வேறுபட்டவை. துன்பத்தையே சுமந்து, துன்பத்திலே உழன்று, துயரத்தையே வாழ்வாகக் கொண்டவன்.

அந்த வாழ்வை குறித்த வரையறைக்குள் வாழவும் தம்மை இசைவாக்கம் செய்துகொண்டார்கள். இது குருநகர் மக்களுக்கும் பொருந்தும்.

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் நடந்த குண்டுத்தாக்குதல்கள், அதன் விளைவுகள், தொடர்ந்த நிகழ்வுகள், அவற்றை வெளிப்படுத்த எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் கனவுபோல் நடந்து முடிந்தன.

குண்டுத் தாக்குதலால் அனைவரும் பாதிக்கப்படவில்லை ஆயினும், ஆலயம் தகர்க்கப்பட்டதன் பிரதிபலிப்பினால், தாம் ஒவ்வொருவரும் பாதிக்கப்பட்டமை போன்ற உணர்வுடனே காணப்பட்டனர்.

அதனால், உணர்வுபூர்வமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட அமைதிப் பேரணி இடையூறுகளின்றி நடந்து முடிந்ததமை பெரும் பாரத்தை இறக்கி வைத்ததுபோன்ற எண்ணத்தை அவர்களுக்குத் தோற்றுவித்தது. மேற்கொண்டு இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் தம்மைத் தயார்செய்துகொண்டிருந்தவேளை வீசியது புயற்காற்று...

04.12.1993

இரவு எட்டு மணியளவில் மெல்லமெல்லத் தொடங்கி, நடுச்சாமம் 12 மணிக்கு உச்சத்தையடைந்து, அதிகாலை மூன்று மணிவரை வீசிக்கொண்டிருந்த புயற்காற்றின் கோரமுகம் குருநகரை உலுப்பியது.

வீட்டுக்கூரைகள், கதவுகள், சாளரங்கள் அதிர்வதைக்கொண்டு குறாவளியின் வேகத்தை வீட்டுக்குள் இருந்தவர்களால் ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. காற்றின் இரைச்சல் பதிந்து, உயர்ந்து, சுழன்று வீசும் தன்மைகளில் உரத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மேலும்,

வீட்டுச் சுற்றாடலில் உள்ள மரங்கள் முறிந்துவிழும் சத்தம்,

வீட்டுக் கூரை ஓடுகள் வீசியெறியப்படும் சத்தம்,

வீட்டின் வெளி வாசல் தகரக் கதவுகளில் காற்று மோதுவதால் எழுந்த தகரச்சத்தம்,

மழை பெய்வதனால் ஏற்பட்ட சலசலப்புச் சத்தம் எனத் தொடராகச் சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததால் எல்லோரும் நித்திரையின்றியே இருந்தனர்.

கூரை ஓடுகள் உள்ளே விழுந்துவிடலாமென்ற எண்ணத்தில் சிலர் மேசைகளின் கீழ் குந்தியிருந்தனர். சிலரது வீடுகளுக்குள் அவ்வாறு விழவும் செய்தது.

23.12.1964 இல் வீசிய கோரப் புயலை இது நினைவுபடுத்தியது. அந்தப் புயலினால் குருநகர் கடற்றொழிலாளர்கள் பெரும் பாதிப்பை எதிர்கொண்டனர். பல இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான படகுகள், தொழில் உபகரணங்களின் இழப்புகளுடன் 15 பேர்வரை உயிரிழந்தனர்.

அன்று புயல் வீசியபோது இரவு தொழிலுக்குச் சென்றவர்களை எண்ணிக்

கலங்கித் தவித்த நிலை இன்றைய புயலில் இருக்கவில்லை.

அப்போது அனைத்து வளங்களுடனும் சிறப்புற்று இருந்த குருநகர் இப்போது இராணுவ நடவடிக்கைகளால் தனது ஆழ்கடல் - சிறுகடல் தொழில் வளங்கள் அனைத்தையும் இழந்தே நிற்கின்றது. இதனால் ஆழ்கடலுக்கு எவரும் செல்லாதபடியால் முன்னரைப்போல் பெரும் இழப்புகளை எதிர்கொள்ளவில்லை.

இந்த நேரத்தில் 1964 ஆம் ஆண்டுப் புயலை நினைத்துப் பார்த்தவர்களுக்கு, புயலினால் ஏற்படக்கூடிய இழப்புகளிலிருந்து தப்பியமை பெரும் ஆறுதலைக்கொடுத்தது. பெண்கள் தமது கணவன் - பிள்ளைகளை ஒருதலைவ பார்த்துக்கொண்டனர். ஆழ்கடல் வளங்கள் அழிக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்டிருந்த வெற்றிடத்தையும் மறந்தே நின்றார்கள்.

05.12.1993, ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அதிகாலை செந்நிறத்தை வீசிய கதிரவன் ஏதுமறியாதவன்போல சிரித்த முகத்துடன் எழுந்து வந்தான். இரவு முழுவதும் மழையில் தோய்ந்ததனாலோ என்னவோ கதிரவனின் ஒளி வழமையைவிடப் பிரகாசமாய் இருந்தது.

இரவு வீசிய புயலின் காரணமாக ஏற்பட்ட நித்திரை இழப்பால் கண்கள் எரிய, தத்தமது வீடுகளில் புயலின் வீளைவுகளைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர் மக்கள்.

வீதிகளில் முறிந்து கிடந்த மரக்கொப்புகள், வீட்டுக் கூரைகளிலிருந்து பறந்துவந்து சிதறிக்கிடக்கும் ஓடுகள், பெயர்ந்து கிடந்த வாசல் தகரக் கதவுகள் புயற்காற்றின் வடுக்களெனக் கட்டியம் கூறிநின்றன.

அவற்றைப் பெரிதுபடுத்திப் பார்ப்பவர்களாக எவரேனும் இல்லை. சாதாரண ஒரு நிகழ்வாகவே உள்வாங்கியிருந்தனர்.

சிலர் மட்டும் பாதிப்புகளை சீர்செய்யும் நடவடிக்கைகளில் இருக்க ஏனையோர் தமது வழமையான செயற்பாடுகளைத் தொடர்ந்தனர்.

குருநகர் சின்னக்கடை சந்தை...

இதன் சிறப்புக்குத் தினம்தினம் செறிந்து நிற்கும் மக்கள்கூட்டமே சான்று. மீன் கடைகள், மரக்கறிக்கடைகள், பழக்கடைகள், ஆடு - மாடு - கோழி இறைச்சிக்கடைகள், பலசரக்குக் கடைகள், தேங்காய்க் கடைகள், துணிக் கடைகள் எனப் பல்பொருள்களையும் ஒரே இடத்தில் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் மாடிக்கட்டடமாக அமைந்திருந்தது இச்சந்தை.

சுற்றுப்புறங்களில் நிரந்தர கடைகள். ஒவ்வொன்றிலும் தேநீர் - குளிப்பாணங்கள், மட்பாண்டங்கள், புகையிலை, வலம்பூழும், பல்பொருள் வாணிபம், வெதுப்பக் உணவு வகைகள் என விற்பனை வெகு விமரிசையாக நடைபெறும்.

கிடைக்கக்கூடிய சிறு வெளிகளிலெல்லாம் தற்காலிகக் கடைகள் முளைத்துக்கொண்டேயிருக்கும்.

கூடவே தளபாடங்கள், பாவனைப் பொருட்களுக்கான உடனடி அதிஷ்டச் சீட்டிழுப்புகள் எனக் களைகட்டிக் காணப்படும்.

குறுக்கப்பட்ட நகரமாக அந்தச் சுற்றாடல் கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

சாதாரண நாட்களைவிட ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் முடிசூடிய சிறப்பு அதற்கு. அதன் கோலாகலத்தை எண்ணிப்பார்க்கவே முடியாது. விற்பனையாளர்கள் - கொள்வனவு செய்பவர்களே பல்லாயிரக் கணக்கிலான மக்கள் தத்தமது தேவைகளை நிறைவுசெய்துகொள்ளும் தளமாக நிமிர்ந்து நிற்கும்.

புயற்காற்று வீசியதையே அறியாததுபோல சின்னக்கடைச் சந்தை காணப்பட்டது. சந்தையின் ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குரிய வழமையான கலகலப்புக்கு எவ்விதத்திலும் குறைவிருக்கவில்லை. பணிகளில் மாற்றமிருக்கவில்லை.

இரவு நெடுநேரமாக வீசிய புயல் சந்தையின் கலகலப்பை சிறிதேனும் பாதிக்காது பலரையும் ஆச்சரியப்படவைத்தது. புயல் வீசியதற்கான அறிகுறிகள் எதுவும் நடமாடிய மனிதர்களிடமோ - நிரந்தர கட்டடங்களிடமோ காணப்படாமையே மேலும் வியப்பைக் கொடுத்தது.

சந்தையைச் சுற்றியுள்ள வீதிகள், வாய்க்கால்கள் மழையினாலும் - காற்றினாலும் சுத்திகரிப்புச் செய்யப்பட்டுக் கிடந்ததனால் யாழ். மாநகரசபை சுத்திகரிப்பு ஊழியர்களுக்கு பெரும் சமையைக் குறைத்துவிட்டிருந்தது. இது மட்டுமே வழமைக்கு மாறாகக் காணப்பட்டது.

கூற்றொழிலைப் பொறுத்தவரை புயல் என்றுமே பல இடையூறுகளுக்கு காரணமாக இருந்தாலும், இரவு வீசிய புயலினால் சிறகுவலைத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொண்டாட்டமாகவே இருந்தது. அவர்களுக்கு நிறைய 'வலியன் ஓரா', 'வெள்ளோரா' மீன்கள் பிடிபட்டிருந்தன.

புயற்காற்று வீசும்போது கடலில் ஏற்படும் மாற்று நீரோட்டம் மற்றும், கடலடிக்குழப்பங்களால் கற்பாறைகளுக்குள் தங்கி நிற்கும் 'ஓரா' மீன்கள் பயத்தினால் திசையின்றிப் புறப்பட்டு, நீரோட்டங்களுடன் சேர்ந்து அதற்கிசைவாக செல்லத் தொடங்கிவிடும்.

குருநகரின் அமைவிடம் காரணமாக ஆழ்கடல் நீரோட்டம் பண்ணைப் பாலம் நோக்கியதாகவே இருக்கின்றது. வெருட்சியினால் நீரோட்டத்தடன் இணைந்து பயணிக்கும் மீன்கள் பண்ணைப்பாலம் குறுக்கிட்டதும் சிதறி ஓடி சுற்றாடலில் கம்புகள் கொண்டு பாயப்படும் பொறிவலையான சிறகுவலைகளுக்குள் புகுந்துகொள்ளும். அவ்வாறு புகுந்துகொண்ட மீன்களே இன்று சந்தைக்கு வந்துள்ளன. பல இடங்களிலும் இவ்வகை மீனினம் பிடிபடுவதுண்டு.

வேறு தொழில்கள் எதுவும் செல்லாமையால், மீன் கடைகளிலெல்லாம் சிறகுவலையில் பிடிபட்ட வலியன் ஓரா, வெள்ளோரா மீன்களே நிறைந்திருந்தன.

கொழுப்புக்கு மீன் ஏற்றுமதி செய்வது தடுக்கப்பட்டதிலிருந்து அணைத்து

மீன்களினதும் விற்பனைச் சந்தையாக சின்னக்கடையே அமைந்துவிட்டது.

மிகுதியான மீன்கள் சந்தைக்கு வந்ததனால் அவற்றின் விலைகள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. இதனால் பலரும் முண்டியடித்துக்கொண்டு கொள்வனவு செய்வதில் ஈடுபட்டனர்.

குருநகர் மக்களைப் பொறுத்தவரை ஏறக்குறைய எல்லோரும் கிழமை நாட்களில் கடலுணவை உண்பதனால் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஆமை இறைச்சி, மாட்டிறைச்சி அல்லது கோழி இறைச்சியையே உண்பது வழமை. மீன் மலிவுக்கு இதுவும் ஒரு காரணம் எனலாம். இன்று ஆமை இறைச்சி எவரும் பங்கு போடவில்லை என்பதால் மாட்டிறைச்சிக் கடைகளும் மக்களால் நிரம்பி வழிந்தன.

மரக்கறிக் கடைகளில் என்றும்போலவே மக்கள் கூட்டம் நிறைந்து காணப்பட்டது. மொத்தத்தில் சந்தையிலுள்ள அனைத்துக் கடைகளிலுமே மக்கள் நிறைந்து நின்றார்கள்.

காலை 9.00 மணி.

புனித யாகப்பர் ஆலயத்திற்குப் பின்புறமாகச் செல்லும் பாங்ஷால் வீதி - ஆலயத்திலிருந்து 25 யாட் தூரத்திலுள்ள சின்னக்கடை வீதி நாற்சந்தி, போவோர் வருவோரால் நிரம்பிக் காணப்பட்டது.

நாற்சந்தியை மருவியதாக வடமேற்குத் திசையால் சின்னக்கடை சந்தை அமைந்திருப்பதும், அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விற்பனை நிலையங்கள் பல நாற்சந்தியில் அமைந்திருப்பதுமே நெரிசலுக்குக் காரணமாகும்.

சுருளிகளில் வருபவர்கள்பாடு பெரும் திண்டாட்டம்தான். சிலர் இறங்கி உருட்டியவாறு சென்றனர். அந்தச் சந்தியைப் பார்க்கும் எவருக்கும் பொறாமை ஏற்படத்தான் செய்யும்.

கண்பட்டதுவோ என்னவோ...!

வானத்திலே இரைச்சலுடன் உலங்குவானூர்தி புனித யாகப்பர் ஆலயத்தையும், சின்னக்கடைச் சந்தைப் பகுதியையும் வட்டமிட்டுப் பறந்தது...

“ஆள்காட்டி இண்டைக்கு என்னத்துக்குப் பறக்குது”

உலங்குவானூர்தியைக் கண்ட சிலர் பக்கத்தில் நின்றவர்களைப் பார்த்து சலனத்தான் கேள்வி எழுப்பினார்கள்.

“.....”

இரண்டாவது தடவை வட்டமிடித்தது...

மூன்றாவது தடவை வட்டமிடித்து முடிப்பதற்குள்....

விமானங்களின் இரைச்சல்.

‘பொம்மர்’கள் என அடையாளம் கண்டனர்.

இரண்டு பொம்மர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பெரிய வட்டத்தில் சுழன்று வந்தன.

வேறு சந்தர்ப்பங்களிலென்றால் ‘விமானங்கள் சாகசம் செய்கின்றன’ என எண்ணத்தோன்றும். ஆனால், புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் குண்டுகள் வீசப்பட்ட நிகழ்வால் எவருக்கும் அவ்வாறு எண்ணத் தோன்றவில்லை.

பொம்மர்களைக் கண்டதும் பலருக்கு உடலும், உள்ளமும் நடுங்கத் தொடங்கின.

வட்டமடித்த பொம்மர்களில் ஒன்று கிழக்கு நோக்கிப் பறந்துசெல்ல மற்றையது உயர எழுந்து சின்னக்கடைச் சந்தையை நோக்கி விரைந்துவந்தது.

இக்கட்டான நிலைமையில் நிற்பதை பலர் உணர்ந்தனர்...

தம்மைச் சுதாரித்துக்கொண்டு தீர்மானத்திற்கு வருமுன்னர் விமானத்திலிருந்து குண்டு வீசப்பட்டது.

புனித யாகப்பர் ஆலயத் தூபிமாடத்திற்கு வட கிழக்குப்பக்கமாக உயரத்திலிருந்து வீசப்பட்ட குண்டு தரையை நோக்கிய பார்வையில் சரிவாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. வாடைக் காற்று அதிகமாக இருந்ததால் குண்டு, போடப்பட்ட இடத்திலிருந்து தெற்குப் பக்கமாக அகன்ற நிலையில் இறங்கி வந்தது.

ஆலயத்தின் உயர்ந்த தூபிமாடத்திலேயே குண்டு விழுமென்று சின்னக்கடைச் சந்தியில் நின்றவர்கள் கருதினார்கள்.

ஆயினும், இலக்குத் தவறி தாம் நிற்குமிடத்தையும் தேடிவரலாம் என்ற எண்ணம் இல்லாமலில்லை. இலக்குத்தவறினால் அது விழக்கூடிய இடத்தை ஊகித்துக்கொள்வதற்கு எவருக்கும் அவகாசம் இருக்கவில்லை.

சிதறியோடத் தொடங்கினர்...

நாற்றிசைகளாலும் விழுந்து எழுந்து ஓடிய மக்கள் மேற்கொண்டு ஓடமுடியாது நிலத்தில் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டனர்.

சந்தைக்குள் நின்றவர்களும், கடைகளுக்குள் இருந்தவர்களும் குண்டுவருவதை அறியாதவர்களாகவே இருந்தார்கள். சந்தைக்குள் இருக்கும் இயல்பான இரைச்சல் காரணமாக அவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆட்கள் ஓடுவதைக்கண்டு தாமும் ஓடத்தொடங்கியபோது புனித யாகப்பர் ஆலயத்தின் தூபிமாடத்தை உரசுவதுபோல வந்த குண்டு அதனைக் கடந்து மிக வேகமாக தரையைத் தேடிவந்தது.

'டும்...'

நாற்சந்திக்கு தென் கிழக்கு முலையிலிருந்த கடைத்தொகுதியில் 'தேன்நதி' வெதுப்பகத்திற்கும், நாகராசாவின் வாழைப்பழக் கடைக்கும் இடையில் விழுந்து வெடித்தது.

வெதுப்பகமும், வாழைப்பழக் கடையும் நொருங்கி வீழ்ந்ததுடன் குண்டு வெடிப்பின் தாக்கதால் சின்னக்கடை சந்தை மற்றும், அதனைச் சூழ இருந்த கட்டடங்கள் அனைத்துமே அதிர்ந்தன.

அந்த அதிர்வினால் கடைகளிலிருந்த தளபாடங்கள், கண்ணாடி மறைப்புகள் அனைத்தும் உடைந்து சிதறின. புயலுக்கும் அசையாதிருந்த சின்னக்கடைச் சந்தைக் கூரை சீற்றுகளில் சில வெடித்துப் பறந்தன.

தீப்பிழப்பு வாணைநோக்கி உயர எழுந்து, குண்டு வெடிப்பின் பரிமாணத்தை உணர்த்தி நின்றது.. புகையும், தூசியும் அந்தச் சூழ்நிலையே மூடிக்கொண்டன. வெடி மருந்தின் மணம் சகிக்கமுடியாததாய் இருந்தது.

வீதிகள் - வீதி ஓரங்களில் பலர் காயங்களுடன் விதைக்கப்பட்டுக் கிடந்தனர்.

கண்மூடி முளிப்பதற்குள் பெரும் பிரளயமே நடந்ததுபோன்ற நிலை...

ஆள்காட்டிய உலங்குவானூர்தியும், குண்டைப் போட்ட பொம்மரும் தமது வேலையைச் செவ்வனே முடித்துக்கொண்டதைப் பார்வையிட்டுத் திருப்தியுடன் கிழக்கு நோக்கிப் பறந்தன.

அவை சென்று மறையும்வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிலர் வெடி மருந்தின் மணத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் சந்தியில் கூடினர்.

'டும்...'

மீண்டும் கிழக்குத் திசையில் மிக அண்மையிலிருந்து கேட்ட விமானக் குண்டு வெடிப்புச் சத்தத்தால், முன்னைய அதிர்வினால் செயலிழந்திருந்த காதுகள் செவிடானதுபோல உணர்ந்தனர்.

சந்தியில் கூடியவர்கள் திரும்பியோடத் தொடங்கினர். சந்தைக்குள் நின்றவர்கள் ஒருவரைப் பார்த்தொருவர் ஓடத்தொடங்கினர். பயத்தினால் இலக்கின்றி கால்போன போக்கிலே ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் பலர் என்ன நடந்தது என்பதை அறியாதவர்களாகவே ஓடிக்கொண்டிருந்தனர்.

சற்றுமுன் ஜனசமுத்திரமாய் இருந்த சந்தை சில நிமிடங்களில் வெறுமையானது....

அந்த வெறுமையைத் தமதாக்கியதுபோல அவலக்குரல்கள் எழுந்தன.

அன்று வாடைக்காற்று அதிகமாக வீசியதனால் குண்டு வெடிப்பில் எழுந்த புகையும், தூசியும், தீப்பிழம்பும், மருந்தின் மணமும் விரைவாகவே அடங்கிக் கொண்டன.

சுற்றாடலில் குப்புறப் படுத்துக்கிடந்தவர்கள் ஒவ்வொருதராய் எழுத் தொடங்கினர்.

பயத்தினால் சிதறி ஓடியவர்களைத் தவிர ஏனையோர் குண்டுவிழுந்த இடத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

அந்தச் சந்தி யுத்தகளமாகக் காட்சிதந்தது.

முப்பது பேர்வரை வீதிகள் - வீதி ஓரங்களில் காயங்களுடனும், உயிரிழந்தும் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்தனர்.

காயப்பட்ட சிலர் தமது இயலாமையை வெளிக்காட்ட முனங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சிலர் எழ முனைந்து முடியாமல் தரையில் அமர்ந்துவிட்டனர்.

சிலர் சுயநினைவிழந்தும் கிடந்தனர்.

எல்லோரும் குருதியில் குளித்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர்.

சந்தியிலும் அதனுடன் இணைந்த வீதிகளிலும் ஆங்காங்கே இரத்தம் பரவிக்கிடந்தது. சதைத் துண்டங்களும் சிதறிக் கிடந்தன. கால் வைக்கவே உடல் நடுங்கியது. சுற்றாடலிலுள்ள வீட்டுச் சுவர்களிலும், ஓரங்களிலும் இரத்தச் சிதறல்கள் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன.

இரத்தத்தைக் கண்டால் உண்டாகும் இயல்பான பயம் நின்றவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டது.

ஆயினும், இரத்தத்திலும் - சதைத் துகள்களிலும் - தூசிகளிலும் மூழ்கிக் கிடந்தவர்களைத் தூக்கிச்சென்று, மயங்கியவர்களுக்கு முகத்தில் நீர்தெளிப்பதிலும், காயப்பட்டவர்களுக்கு இரத்தம் வெளியேறாமல் கட்டுப்போடுவதிலும், அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்தவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்வதிலும் சிலர் ஈடுபட்டனர்.

ஏழுபேர் உயிர் பறிக்கப்பட்ட நிலையில் கண்டெடுக்கப்பட்டனர்.

குண்டுவிழுந்த இடம் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக இருந்தது.

நொருங்கிக் கிடந்த வெதுப்பகத்தினுள்ளே அதன் காசாளர் தோமஸ் உடல் பிளந்து கிடந்தார். பாண் தயாரிக்க வைக்கப்பட்டிருந்த பெருமளவு 'மா' முழுவதும் இரத்த மயமாகக் காட்சியளித்தது.

வாழைப்பழக் கடைக்குள்ளே அதன் உரிமையாளர் அராலியைச் சேர்ந்த நாகராசா உடல் சிதறிக் கிடந்தார். அவரது கடையினுள்ளும், கடை வாசலிலும் இரத்தக்கறைகளும், சதைச் சிதறல்களும் பெருமளவில் காணப்பட்டன.

இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்கள் தம்மையறியாமலே வாய்விட்டுக் கதறத் தொடங்கினர்.

இனங்கண்ட உறவினர்கள் தலையில் அடித்து உரத்து அழுதபடி தமது துயரத்தை வெளிப்படுத்தி நின்றனர்.

துன்பியல் வெளிப்பாடுகள் அங்கே ஆக்கிரமித்திருந்தன.

குழுமிநின்ற மக்களின் கதறல்களுக்கும், கண்ணீருக்கும் மத்தியில் மனைதக் கல்லாக்கிக்கொண்டு, தமது கண்களிலிருந்து வழிந்தோடும் கண்ணீருடன் வெதுப்பகம் மற்றும், வாழைப்பழக் கடையில் சிதறிக் கிடந்த சதைத்துண்டங்களை அகற்றும் பணியிலும், ஏனைய நடவடிக்கைகளிலும் சேவையாளர் ஈடுபட்டனர்.

வாகனங்கள் வரவழைக்கப்பட்டு காயப்பட்ட அனைவரும் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர்.

சிதறிய இரு உடல்களை சவப்பேழைகளுக்குள் வைத்து, ஏனைய ஏழு பேரினது சடலங்களுடன் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். சிதறிக் கிடந்த சதைத்துண்டங்கள் பல உரப்பையில் சேகரிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டன.

இறந்த - காயமடைந்தவர்கள், வியாபாரிகள் மற்றும் கொள்வனவிற்கென வந்தவர்களேயாவர். இதனால் பல ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

குண்டு வெடிப்பின் அதிர்ச்சியினாலும், சத்தத்தின் எதிரொலியினாலும் சின்னக்கடை சந்தைக்குள் நெரிசலில் சிக்கிய பலரும் சிறு சிறு காயங்களுக்குள்ளாகினர்.

சின்னக்கடை சுற்றாடலில் மட்டுமல்லாது ஒரு கிலோமீற்றருக்கும் கூடுதலான தூரமுள்ள யாழ். அத்தியடியில் வில்லியம் ஜெயராஜசிங்கம் (வயது 65) என்பவரும் அதிர்ச்சியினால் உயிரிழந்தார்.

யாகப்பர் ஆலய தூபிமாடத்திற்கும் குண்டு விழுந்த இடத்திற்கும் இடையே இருபது யார் தூரம்தான் இருக்கும். குண்டு தூபிமாடத்திற்கு மேலாக வரும்போது ஒரு யார் கீழிறங்கியிருந்தால் தூபிமாடம் வெடித்துச் சிதறியிருக்கும்.

அவ்வாறு நடைபெறாமையால் பலருக்கு ஆறுதல்... ஏனென்றால்; அந்தத் தூபிமாடம் பலரது இரத்த வியர்வையால் கட்டி எழுப்பப்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க சான்றுகளில் ஒன்று.

தூபிமாடம் சிதறிடாமல் தப்பியதற்காகச் சந்தோஷப்படுவதா? ஏற்பட்ட இழப்புகளுக்காக வேதனைப்படுவதா?

சம்பவங்களைப் பார்த்த பலர் இரகசியம் என்றும்கூட தவித்தனர்.

“கோயில் டோமுக்குத்தான் போட்டிருக்கிறாங்க அது இஞ்சவந்து விழுந்திற்று...”

வயோதிபர் ஒருவர் தனது ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்தார்.

சிலர் அப்போதுதான் தூபிமாடத்தையும் குண்டுவிழுந்த இடத்தையும் இணைத்துப் பார்த்தார்கள். இதயத்தில் முள்ளெனத் தைத்தது. தம்மையறியாமலே தலையசைத்து ஆமோதித்தார்கள்.

இந்தக் குண்டு வெடிப்பினால் வெதுப்பகமும், வாழைப்பழக் கட்டையும் முற்றாக இடிந்து வீழ்ந்ததுடன் சுற்றாலிலிருந்த மூன்று வீடுகள், மூன்று கடைகள் முற்றாக நாசமடைந்தும் நான்கு கடைகள், பத்து வீடுகள் வரை சேதமடைந்து மிருந்திருந்தன.

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தின் தூபி மாடத்தைச் சூழ இருந்த சுருபங்களில் ஒன்று பெயர்க்கப்பட்டுத் தூக்கியெறியப்பட்டு நொருங்கிக் கிடந்தது.

இரண்டாவது குண்டு சென் றோக் சனசமூகநிலைய மைதானத்திற்கு அருகாமையில் விழுந்து வெடித்தது. 3 வீடுகள் முற்றாகச் சேதமடைந்தும், 7 வீடுகள் பலத்த சேதமடைந்துமிருந்தன.

மேலும்,

ஆறு பேர் உடல் சிதறிப் பலியாகினர். 13 பேர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளானார்கள்.

அயலவர்கள் குண்டு வெடிப்பின் இயல்பான உபாதைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு விரைந்து உதவிசெய்ததனால் படுகாயமடைந்த சிலர் உயிரிழப்பிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டார்கள்.

ஒரு சிறுமியின் உடல் இரண்டாகப் பிளந்துகிடந்தது.

இறந்தவர்களில் ‘மேரி பொலின்’ நிறைமாதக் கர்ப்பினி. இவரின் கர்ப்பப்பையிலிருந்த சிசுவும் கொல்லப்பட்டுவிட்டது. இப்பெண்ணின் நிரோஜன் என்ற 5வயது மகனும், ஜெரினா என்ற ஒன்றரை வயது மகளும் கொல்லப்பட்டனர்.

சின்னக்கடை, மற்றும் சென் றோக் சனசமூக நிலையத்திற்கு அண்மையில் விழுந்து வெடித்த குண்டுகளால் காயமடைந்து வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களில் ஏ. மெலோக் (4வயது), ஏ. அன்ரா (5வயது),

பா. டிக்ஸன் (3வயது), எ. ஜூட்சன் (3வயது), மேலும் 8 வயது நிரம்பிய இரண்டு சிறுவர்களும் இருந்தனர்.

இரு கர்ப்பிணித் தாய்மாரது கருக்கள் ஸ்தலத்திலேயே சிதைவடைந்த நிலையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

சின்னக்கடை குண்டுவெடிப்பில் படுகாயமடைந்து வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த சிறில் ராணி, வில்வராயர் ராணி ஆகிய இருவரும் அங்கு உயிரிழந்தனர்.

இவர்களுடன் சின்னக்கடை குண்டுவெடிப்பில் இறந்தவர்களது தொகை பதினொன்றாக உயர்ந்தது.

“ஏனிந்த அவலம்...?”

“03 ஆம் திகதி நடைபெற்ற ஊர்வலத்தின் எதிரொலியா?”

“ஊர்வலத்தை ஹெலி வட்டமிட்டுப் பார்வையிட்டதன் பெறுபேறா?”

“புனித யாகப்பர் ஆலயத்தை இலக்குவைத்தா மீண்டுமொரு தாக்குதல்”

“குருநகரை இல்லாதொழிக்கவா இத்தகைய தாக்குதல்கள்?”

பலரது உள்ளமும் உதடுகளும் வினாக்களை எழுப்பிநின்றபோதும் விடைமட்டும் மௌனித்துக் கிடந்தது... கூறப்பட்ட காரணமும் எதிர்மாறானது...

பொய்மைக்குள் உழரும் பூமியாக இம்மண் மாறிவிட்டமை வேதனைக்குரியதுதான்...

‘இந்த மண்ணில் மனித சதைகளையும், சொத்துக்களையும் தேடியழிக்கும் விமானக் குண்டுகளினதும், எறிகணைகளினதும் ஓசை இல்லாதொழிவதெப்போ...?’

தினத்தினம் மக்களிடமும், மனித நேயர்களிடமும் எழும் கேள்விகளின் மத்தியில் புனித யாகப்பர் ஆலயத்தின் புனரமைப்புப் பணி பலர் வியக்க ஆரங்கேறிக்கொண்டிருந்தது...

சீறு குறிப்புகள்

1. சின்னக்கடையிலும், சென் றோக் சனசமூகநிலைய முன்றலிலும் குண்டுகள் போடப்பட்ட அன்றையதினம் காலை 10.20 மணிக்கு அயல் கிராமமான பாஷையூரில் இரண்டு குண்டுகள் வீசப்பட்டன. ஒன்று கபிரியேல்பிள்ளை கிபோமர் என்பவரின் வீட்டின்மேல் விழுந்து வீடு முற்றாக தரைமட்டமானது. அங்கே இருவர் உயிரிழந்தனர். மறு குண்டினால் திருச்சிலுவை கன்னியர் மடம், முதியோர் இல்லம், குருத்துவக் கல்லூரியுடன் மேலும் பல வீடுகள் சேதமடைந்தன. இக் குண்டுவிசுக்களால் 15 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர். ஒருவரது வலதுகால் துண்டிக்கப்பட்டது.

2. ஆகாயத் தாக்குதலால் முற்றாகச் சேதமடைந்த புனித யாகப்பர் ஆலயம் பெருந்தொகைப் பணச்செலவில் பல கட்டங்களாகப் புனரமைக்கப்பட்டு 16.07.2002 இல் பூரணமாக நிறைவுசெய்யப்பட்டது (படத்தில் உள்ளவாறு).

3. 13.11.2003 இல் 10 வது வருட நினைவுகூரல் புனித யாகப்பர் ஆலயத்தில் வழிபாட்டுடன் இடம்பெற்றது. அன்றையதினம் மக்கள் கொல்லப்படக் காரணமான முதலாவது குண்டு விழுந்த இடத்தில் நினைவுக்கல் நாட்டப்பட்டது. அந்த நினைவுக்கல்லில் 'இறந்தவர்களுக்கு வணக்கம் இருப்பவர்களுக்கு எச்சரிக்கை' எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது (படத்தில் உள்ளவாறு).

அழிபுரல் சீக்குண்டங்கள்

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தல்...

[13.11.1993]

1. திரு. கபிரியேல் அன்ரன் (48)
2. செல்வி. ஜோண் மேரி வெண்ணிலா (27)
3. திருமதி குருசுப்பிள்ளை அக்கினேஸ் (83)
4. திருமதி தார்சியஸ் மேரி ஜெயசீலி (55)
5. செல்வி மதுரநாயகம் மேரி சிந்துஜா (5)
6. செல்வி சிங்கராயர் ஜானி கனோஜி (7)
7. திருமதி அன்ரன் புஸ்பல்லா (43)
(உடல் கிடைக்கவில்லை)
8. திரு. யோன் லூர்து சேவியர் (53)
(உடல் கிடைக்கவில்லை)
9. திரு. தோமஸ் பெனடிற் (50)
(உடல் கிடைக்கவில்லை)
10. திரு. (அடையாளம் காணப்படவில்லை)

சின்னக்கடை சந்தையல்...

[05.12.1993]

1. திருமதி ஸ்ரனிஸ்லோஸ் பிரகாசியம்மா (51)
2. திருமதி பற்றிக் அந்தோனியாப்பிள்ளை (42)
3. திருமதி யேசுராசா நோஸ்மலர் (48)
4. திருமதி அன்ரன் ராணி (35)
5. திரு. மரிசால் சிந்தாத்துரை (35)
6. திரு. கிறிஸ்ரோப்பர் சுவக்கீன் தோமஸ் (60)
(பேக்கரி காசாளர்)
7. திரு. கந்தையா விக்னேஸ்வரன் (45)
(தேநீர்க்கடை உரிமையாளர்)
8. திரு. வேலுப்பிள்ளை நாகராசா (47)
(வாழைப்பழக்கடை உரிமையாளர்)

9. திரு. அன்ரனி சாள்ஸ்	(34)
(தேசிக்காய் வியாபாரி)	
10. திருமதி சிறில் ராணி	(52)
11. திருமதி வில்வராயர் ராணி	(40)

சென் றோக் சனசபுகந்லையத்தல்... [05.12.1993]

1. திருமதி எஸ்பீரியன் மேரி பொலின்	(27)
(நிறைமாதக் கர்ப்பினி)	
2. செல்வன் எஸ்பீரியன் நிரோஜன்	(05)
3. செல்வி எஸ்பீரியன் ஜெறினா	(1½)
4. செல்வன் சிறில் அகஸ்ரின் சாந்தன்	(10)
5. செல்வி ரவி றியன்சி	(03)
6. செல்வன் பாக்கியநாதன் மயூரன்	(12)

பத்திரிகைத் தகவல்கள் சீல...

ஈழநாடு - 14.11.1993

கோழைத்தனமான திட்டமிட்ட செயல்

- பங்குத் தந்தை கண்டனம்

“தேவாலயங்கள் மீது, வழிபாட்டுத் தலங்கள் மீதும் விமானக்குண்டு வீச்சுக்களை நடாத்துவது அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட ஒரு கோழைத்தனமான செயலாகும். உலக நாடுகள் எங்கும் அந்தந்த தூதரகங்கள் மூலம் கண்டனம் தெரிவிக்கப்படும்.”

இவ்வாறு புனித யாகப்பர் தேவாலயத்தின் பங்குத்தந்தை அருட்திரு நேசநாயகம் மிக மனவேதனையுடன் தெரிவித்தார். அவர் இது பற்றி மேலும் தெரிவிக்கையில்!

போர் விமானங்களின் குண்டுவீச்சுக்களுக்கு அஞ்சி அப்பாவிப் பொதுமக்கள் ஆலயங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் தஞ்சம் அடைகின்றார்கள். எனது பங்குக்குட்பட்ட தேவாலயம் மிகப் பெரியதும், உயர்ந்த கோபுரங்களையும் கொண்டது.

விமான ஓட்டிகளுக்கு இது ஒரு தேவாலயம் என்பதை நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியும். அவ்வாறிருந்தும் இதன்மீது குண்டுவீச்சை நடாத்திய செயல், காட்டுமிராண்டித்தனமும் கோழைத்தனமும் ஒரு திட்டமிட்ட செயலுமாகும் - இதை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன் என்றார்.

ஈழநாதம் - 06.12.1993

மௌன ஊர்வலத்திற்கு பழிவாங்கவே நேற்றைய விமானத் தாக்குதல்

அரசபடைகளின் கண்முடித்தனமான விமானத் தாக்குதலைக் கண்டித்து அகிம்சை வழியில் நடத்திய பேரணிக்குப் பழிவாங்கவே நேற்று விமானக் குண்டுவீச்சு நடந்துள்ளது என குருநகர் பங்குத்தந்தை அருட்திரு எம்.ஜி. நேசநாயகம் தெரிவித்தார்.

அரசபடைகள் அப்பாவி மக்கள்மீதும், ஆலயங்கள் மீதும் நடத்திய ஈவிரக்கமற்ற குண்டு வீச்சுக்களை அகிம்சை முறையில் கண்டிக்கவே மௌனப் பேரணி நடத்தப்பட்டது. அது நடந்து இரு நாட்களுக்குள் மீண்டும் யாகப்பர் ஆலயத்திலிருந்து சில யார்களுக்குள் நடந்த நேற்றைய குண்டுவீச்சால் யாகப்பர் ஆலய சொருபமும் சேதமடைந்தது. இதை தவறுதலாக நடத்தப்பட்டது என்று யாரும் கூறமுடியாது. ஏனெனில் உலங்குவானூர்தியின் வழிகாட்டலுடனேயே இத்தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது.

அகிம்சை வழியில் போராடவென பல்லாயிரம் மக்கள் பேதமின்றி மௌன ஊர்வலத்தில் பங்குபற்றியமையால் அரசபடைகள் மக்களை ஆத்திரமூட்டும் வகையில் இவ்வாறு செய்துள்ளனர். அரச அதிபர் விமானக்குண்டு வீச்சுகள் குறித்து பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்காவிற்கு கூறியபோது உடனடியாக கடும் நடவடிக்கை எடுப்பதாக பிரதமர் கூறியிருந்தார்.

ஈழநாதம் - 06.12.1993

மனித சடலங்கள் நிறைந்த களமாக மாறிய வைத்தியசாலை

யாழ் போதனா மருத்துவமனை நேற்று தி.12.93 மனித சடலங்கள் நிறைந்த, மரண ஓலங்கள் ஒலிக்கும் களமாக மாறியது.

நேற்றுக் காலை 9.00 மணியளவில் யாழ். நகரக் கரையோரப் பகுதிகளில் விமானப்படையினர் நடத்திய குண்டுத் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து மேற்படி நிலை உருவாகியது.

பெண்கள், குழந்தைகள், வயோதிபர்கள் உட்பட பல்வேறு வயதுடைய மக்கள் காயமடைந்த நிலையிலும், மரணமடைந்த நிலையிலும் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துவரப்பட்டனர்.

கைகள், கால்கள் முறிந்த நிலையிலும், தலை சிதறிய நிலையிலும், உடல் முழுவதும் சல்லடைபோட்டுத் துளைத்த நிலையிலும் காயமடைந்த பலர் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துவரப்பட்டனர். சிலரது உடல்கள் முற்றாக சிதைவடைந்த நிலையில் எடுத்துவரப்பட்டன. துண்டிக்கப்பட்ட கைகள், கால்கள், சிதறிய நிலையில் காணப்பட்ட தலை ஆகியனவும் தனித்தனியாக எடுத்துவரப்பட்டன.

குருநகர் சின்னக்கடைச் சந்தைப் பகுதியில் சிதறிக் கிடந்த மனித தசைத்துண்டுகள் கூட்டி வாரி அள்ளப்பட்டு உரைப்பை ஒன்றில் போடப்பட்டு மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன.

இவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்ட குண்டுச்சன்னங்களால் சல்லடைபோடப்பட்ட சடலங்கள் மருத்துவமனையின் வெளிநோயாளர் பிரிவில் ஆங்காங்கே அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு அடுக்கிவைக்கப்பட்ட சடலங்களுக்கு அருகில் இறந்தவர்களது உறவினர் சிலர் ஓலம் எழுப்பியவண்ணமிருந்தனர்.

சில சடலங்கள் சுவர் ஓரங்களில் அநாதரவாகக் கிடந்தன. சிலரது சடலங்கள் உருக்குலைந்து அடையாளம் காணமுடியாதவாறு அங்கும் இங்குமாகக் கிடந்தன. சிறு சிறு கல்லுக் குறுணிகள் மற்றும் கட்டட இடிபாடுகளின் சிறு சீமேந்துத் துண்டுகள் ஆகியவற்றுடன் கூட்டி வாரி அள்ளி எடுக்கப்பட்ட மனிதத் தசைத்துண்டுகள் தரையில் விரித்து வைக்கப்பட்ட சாக்கு ஒன்றில் ஒரு குவியலாக காணப்பட்டன. வாகனம் ஒன்றிலிருந்து இறக்கி எடுக்கப்பட்ட இத்தசைத் துண்டங்கள் மருத்துவமனையின் பிரதான வாயில் கதவருகே வைக்கப்பட்டிருந்தன. சடலங்களினால் வைத்தியசாலையின் முன்பகுதி நிரம்பி இருந்தது. அவற்றைவிட காயமடைந்தவர்கள் ஒன்றுன்பின் ஒன்றாக வந்த வாகனங்களில் இருந்து இறக்கி எடுக்கப்பட்டனர்.

இவர்களும் எஞ்சியிருந்த வெளிநோயாளர் பகுதியை நிரப்பிக்கொண்டனர்.

இவர்களுக்கு சிகிச்சை அளிப்பதற்கு வசதியாக வெளிநோயாளர் பிரிவின் பல சிகிச்சைப் பிரிவுகள் சிறிது நேரம் இடைநிறுத்தப்பட்டு அப்பிரிவுகளின் மருத்துவர்கள் காயமடைந்தவர் களுக்கு சிகிச்சை வழங்குவதற்கு வரவழைக்கப்பட்டனர்.

காயமடைந்தவர்களுக்குத் துரித கதியில் சிகிச்சை வழங்குவதில் மருத்துவர்களும், தாதிகளும் சுறுசுறுப்புடன் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு மருத்துவமனையின் வெளிநோயாளர் பகுதி காணப்பட்ட சமயம் ஜஸ்கீறீம் விற்பனை செய்யும் வாகனம் ஒன்று மருத்துவமனைக்குள் நுழைந்தது. இவ் வாகனம் நிறைய குண்டுத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டவர்களது சடலங்கள் காணப்பட்டன. இச் சடலங்களுக்கிடையில் தசைதுண்டுகளும் துண்டிக்கப்பட்ட அவயவங்களும் காணப்பட்டன. இச்சடலங்களை இறக்குவதற்கும் அவற்றை வைப்பதற்கும் ஏற்கனவே சடலங்களாலும் காயமடைந்தவர்களாலும் நிரம்பிக் கிடந்த வெளிநோயாளர் பிரிவில் இடவசதி இருக்கவில்லை. இதனால் இச் சடலங்கள் மருத்துவமனையின் பின்பக்கம் உள்ள வாயில் ஊடாக சவச்சாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

சுழநாடு - 06.12.1993

குண்டு வீச்சை நிறுத்துமாறு அரசு அதிபர் கோரியதற்கு ரணில் எடுத்த நடவடிக்கை இதுதானா!

- நேற்றைய தாக்குதல் குறித்து பங்குத் தந்தை

“வழிபாட்டுத் தலங்கள், குடியிருப்புக்கள் மீது விமானத் தாக்குதல் நடத்தப்படுவது குறித்துக் கடும் நடவடிக்கை எடுப்பதாக, யாழ். அரசு அதிபர் திரு. கா. மாணிக்கவாசகர் புனித யாகப்பர் ஆலயம் பற்றிக் கூறியபோது பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க கூறி ஓரிரு தினத்திலேயே அதே ஆலயத்திற்கு அருகில் நேற்று அகோரமான விமானத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டுள்ளது. இதுதான் பிரதமரால் எடுக்கப்பட்ட கடும் நடவடிக்கையோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு குருநகர் பங்குத் தந்தை ஆர். எம். ஜி. நேசநாயகம் நேற்றுக் காலை குருநகர் பகுதியில் நடத்திய கண்முடித்தனமான குண்டு வீச்சுக் குறித்துக் கூறுகையில் தெரிவித்தார்.

அவர் மேலும் தெரிவிக்கையில், அகிம்சை முறையில் மௌமாகக் கறுப்புப்பட்டி அணிந்து, ஆர்ப்பாட்டம் எதுவும் இன்றிக் கோஷங்கள் எழுப்பாமல் அமைதியான பேரணி நடத்தி, எமது மக்களின் உள்ளத் தாங்கல்களை எழுத்து வடிவில் சமர்ப்பித்தோம். நேற்று இக்குண்டு வீச்சு ஆலயத்தின் அருகில் நடத்தப்பட்டதால், நாம் நடத்திய அமைதிப் பேரணியின் எதிரொலிதானா என்று எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. இது குறித்துச் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலம் அரசுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது எனவும், அடுத்து நடவடிக்கை எடுப்பது சம்பந்தமாகக் குருநகர் பங்கின் செயற்பாட்டுக் குழு ஆலோசித்து நடவடிக்கை மேற்கொள்ள இருப்பதாகவும் அவர் கூறினார்.

சிதறிய அவயவங்கள்,
சதைத்துண்டங்கள்
சுட்டி அள்ளப்பட்டு,
தேவாலய இடபாடுகளையே
வைக்கப்பட்டிருந்த
பிரேதப் பேழை
ஒன்றினுள்
குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'உதயன்'
தினசரி பத்திரிகை
14.11.1993

'ஈழநாடு'
தினசரி பத்திரிகை.
14.11.1993

‘ஈழநாதம்’

தினசரி பத்திரிகை

14.11.1993

ஈழநாதம்
THE EELANAATHAN
27, 28th Cross Street, Singapore
உதயன் தினசரி
உதயன் தினசரி
உதயன் தினசரி
உதயன் தினசரி

9 வகுப்பை
உதயன் தினசரி

உதயன் தினசரி
உதயன் தினசரி

உதயன் தினசரி
Uthayan Dinashari
உதயன் தினசரி

‘உதயன் தினசரி பத்திரிகை’

06.12.1993

யாழ். நகரக் கரையோரப் பகுதியில் விமானக் குண்டு வீச்சு! 17 பேர் பலி!

ஈழநாடு
THE EELANAADU
NATIONAL TAMIL DAILY
உதயன் தினசரி

மக்கள் குடியிருப்புகளின் பொம்மை கொடுத் தாண்டவம் 17 பேர் பலி; 40 பேர் படுகாயம்

ஊழல்தகவல், சிதம்பரம், கரையோரப் பகுதியில் விமானக் குண்டு வீச்சு! 17 பேர் பலி; 40 பேர் படுகாயம்

ஊழல்தகவல், கரையோரப் பகுதியில் விமானக் குண்டு வீச்சு! 17 பேர் பலி; 40 பேர் படுகாயம்

‘ஈழநாடு’

தினசரி பத்திரிகை

06.12.1993

அழ்ப்பின் வடுக்கள்

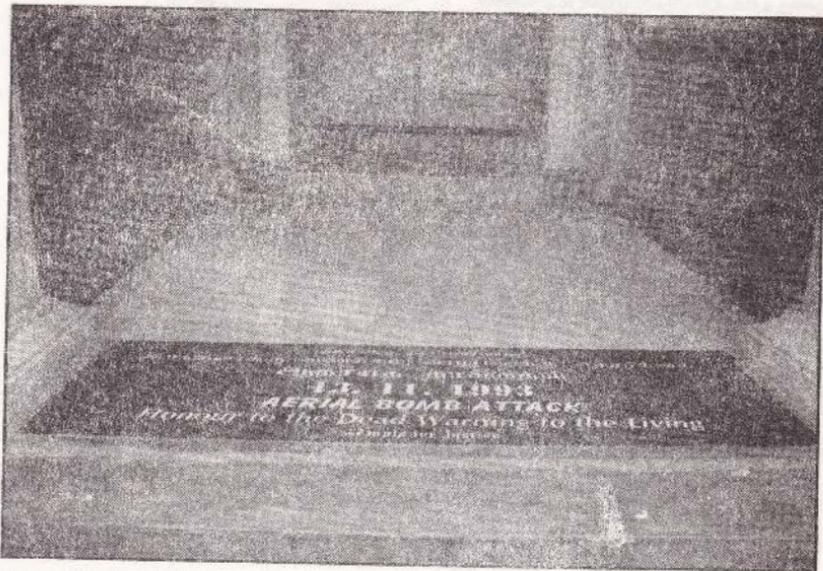
புனித பாகப்பர் ஆலயத்தின் உட்பக்கம்

ஆலயத்தின் கிழக்குப் பக்கம்

மீண்டும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் புனித யாகப்பர் ஆலயம்

ஆகாயத்தாக்குதல் நினைவாக குண்டுவிழுந்த இ-த்திலுள்ள நினைவுக்கல்

இதுவரை வெளிவந்த கலையார்வனின் உருவாக்கங்கள்

தமிழாரும் சாஸ்திரங்கள்
சுவிஸ் - 1993

தமிழ்ச் சோலை
சுவிஸ் - 1994

அவலத்தின் இராகங்கள்
சுவிஸ் - 1995

செயல்முறை கணிப்பொறி
சுவிஸ் - யாழ். - 1999

கணிப்பொறி 2000
யாழ்ப்பாணம் - 2001, 2002

யாகப்பரே ளங்கள் காவலரே
யாழ்ப்பாணம் - 2002

களம் தந்த களங்கம்
யாழ்ப்பாணம் - 2003

குருநகர் கலைமாட்சி
யாழ்ப்பாணம் - 2003

கடலலைகள் கொஞ்சம் நகர்
யாழ்ப்பாணம் - 2005

எமது வெளியீடுகள்

1. செயல்முறைக் கணிப்பொறி (1999)
ஆசிரியர் : கலையார்வன் (கு. இராயப்பு)
2. கணிப்பொறி 2000 (முதற் பதிப்பு) (2001)
ஆசிரியர் : கலையார்வன் (கு. இராயப்பு)
3. கணிப்பொறி 2000 (இரண்டாம் பதிப்பு) (2002)
ஆசிரியர் : கலையார்வன் (கு. இராயப்பு)
4. ஆசிரியத்துள் நான் (2003)
ஆசிரியர் : இராஜேஸ்வரி கொன்ஸ்ரன்ரைன்
5. களம் தந்த களங்கம் (தென்மோடி நாட்டுக்கூத்து) (2003)
குருநகர் கலைமாட்சி (கலை இலக்கிய தரவுகள்)
ஆசிரியர் : கலையார்வன் (கு. இராயப்பு)
6. *Who Are the Kurukulams of Jaffna* (2005)
Rev. Dr. A. J. B. Antoninus O. M. I
7. கடலைகள் கொஞ்சம் நகர் (2006)
ஆசிரியர் : கலையார்வன் (கு. இராயப்பு)
8. சவுலன் சின்னப்பர் (தென்மோடி நாட்டுக்கூத்து) (2006)
ஆசிரியர் : கலாபூஷணம் அன்ரனி பாலதாஸ்
9. காதல் நெஞ்சம் (2007)
ஆசிரியர் : புலவர் வேல்மாறன் (பி. ஆனந்தராயர்)
10. குருதிக் குளியல் (2007)
ஆசிரியர் : கலையார்வன் (கு. இராயப்பு)

NEO CULTURAL COUNCIL

28/1, St. James West Street, Jaffna, Sri Lanka.

Telephone : 021 - 222 3224

ISBN 955-50063-0-X

9 789555 006309

ஜெயந்த் சென்ரர் 021 222 9021